

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

မြန်မာ့စာပေ

(၁)

နိုင်ငံရပ်ခြား
ဝတ္ထုတိုများ

ဖောင်ထွန်းသူ

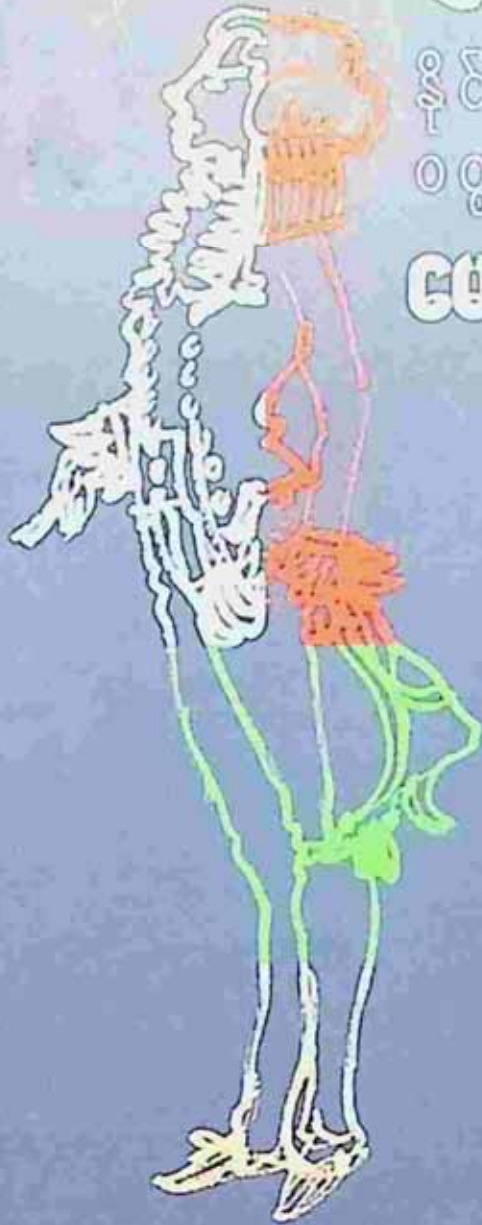

၂၀၁၅

mgyoe.com

အိန္ဒိယ

(၁)

နိုင်ငံရပ်ခြား

ဝတ္ထုတိုများ

ဖောင်ထွန်းသူ

ပိုင်ပုတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
အုပ်ရေ - ၅၀၀
- မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - အလင်္ကာဝတ်ရည်ပုံနှိပ်တိုက်(၆၃၂၇)
အမှတ် (၁၃၅)၊ လုံးသွယ် (၁) လမ်း၊ ၂၉-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်။
၀၉ ၄၄၈၀၁၆၂၃၂
- မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်
- တန်ဖိုး - ၃၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅-၈၃

မောင်ထွန်းသူ
 ပြုံးတမဲ့မဲ့ -၂ နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ / မောင်ထွန်းသူ။ - ရန်ကုန်။
 ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်။
 စာမျက်နှာ-၃၅၆၊ ၁၃x၂၀ စင်တီမီတာ။
 (၁) ပြုံးတမဲ့မဲ့ - ၂ နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ

ပြုံးတမ့်မ့် - ၂
 နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ
 မောင်ထွန်းသူ

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အမှတ်-၂၂၊ မဟာဇေယျလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 ဖုန်း- ၀၉ ၂၅၀၀၂၃၄၀ ၊ ၀၉ ၂၅၉၂၉၁၈၃၇ ၊ ၀၉ ၇၃၀ ၄၁၁၃၇
 email: kantkawwutyee@gmail.com

<http://kantkawwutyee.myanmaronlinesales.com>
 တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု ဖတ်ယူနိုင်ပါသည်။

mgyoe.com

မြန်မာနိုင်ငံတော်
 အစိုးရအဖွဲ့
 ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန

ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန

ပြည်ထောင်စု အစိုးရအဖွဲ့
 ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန
 ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန

ပြည်ထောင်စု အစိုးရအဖွဲ့
 ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန

၂၁။ ဇူဇကာ	၂၆၂
၂၂။ မြင်းသည်တော်	၂၅၃
၂၃။ အရသာ	၂၅၈
၂၄။ မင်းသား	၂၆၄
၂၅။ ပျော်စရာကြီးပါလားနော်	၂၆၉
၂၆။ သြော်... ယောက်ျား	၂၈၀
၂၇။ အမေအိမ်	၂၉၀
၂၈။ အချစ်နှင့် ပေါင်မုန့်	၃၀၃
၂၉။ ထမင်းဆိုင် နှစ်ဆိုင်	၃၁၇
၃၀။ ကာလနဂါး	၃၂၄
၃၁။ ဒါန	၃၃၁
၃၂။ မိတဆိုး	၃၃၇
၃၃။ လောင်းကြေး	၃၄၄

ကဏ္ဍစာအုပ်

၃၄။	၃၅၀
၃၅။	၃၅၅
၃၆။	၃၆၀
၃၇။	၃၆၅
၃၈။	၃၇၀
၃၉။	၃၇၅
၄၀။	၃၈၀
၄၁။	၃၈၅
၄၂။	၃၉၀
၄၃။	၃၉၅
၄၄။	၄၀၀
၄၅။	၄၀၅
၄၆။	၄၁၀
၄၇။	၄၁၅
၄၈။	၄၂၀
၄၉။	၄၂၅
၅၀။	၄၃၀
၅၁။	၄၃၅
၅၂။	၄၄၀
၅၃။	၄၄၅
၅၄။	၄၅၀
၅၅။	၄၅၅
၅၆။	၄၆၀
၅၇။	၄၆၅
၅၈။	၄၇၀
၅၉။	၄၇၅
၆၀။	၄၈၀
၆၁။	၄၈၅
၆၂။	၄၉၀
၆၃။	၄၉၅
၆၄။	၅၀၀
၆၅။	၅၀၅
၆၆။	၅၁၀
၆၇။	၅၁၅
၆၈။	၅၂၀
၆၉။	၅၂၅
၇၀။	၅၃၀
၇၁။	၅၃၅
၇၂။	၅၄၀
၇၃။	၅၄၅
၇၄။	၅၅၀
၇၅။	၅၅၅
၇၆။	၅၆၀
၇၇။	၅၆၅
၇၈။	၅၇၀
၇၉။	၅၇၅
၈၀။	၅၈၀
၈၁။	၅၈၅
၈၂။	၅၉၀
၈၃။	၅၉၅
၈၄။	၆၀၀
၈၅။	၆၀၅
၈၆။	၆၁၀
၈၇။	၆၁၅
၈၈။	၆၂၀
၈၉။	၆၂၅
၉၀။	၆၃၀
၉၁။	၆၃၅
၉၂။	၆၄၀
၉၃။	၆၄၅
၉၄။	၆၅၀
၉၅။	၆၅၅
၉၆။	၆၆၀
၉၇။	၆၆၅
၉၈။	၆၇၀
၉၉။	၆၇၅
၁၀၀။	၆၈၀

မင်းသားတို့အား ပုဂံမြို့သို့ခေါ်ယူခဲ့ရာမှ စတင်ရေးသား
အစွဲအနွယ်အား အစွဲအနွယ်အား ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

ဤအစွဲအနွယ်အား

မင်းသားတို့
ပုဂံမြို့သို့ခေါ်ယူခဲ့ရာမှ စတင်ရေးသား
အစွဲအနွယ်အား အစွဲအနွယ်အား
ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

ဝိသုဒ္ဓိ

ဂျာမန်များက အကျဉ်းသားအားလုံးကို ပိတ်လှောင်ပြီး မီးရှို့ပစ်ခဲ့သော
ရော့စလက်ထောင်ကြီးရှိသည်။ ထိုထောင်ကြီး၏ မြေအောက်အလုံခန်းများအတွင်းရှိ
နံရံများပေါ်၌ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းခံရ၍ သေကျေပျက်စီးသွား
ခဲ့ကြရရှာသော အကျဉ်းသားများထဲမှ အချို့လူများ ရေးသားထားခဲ့သည့် စာတိုစာစ
များကို ယနေ့အချိန်ထိ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုနိုင်လေသည်။

‘ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့၊ အထီးကျန်နိုင်ခြင်း၊ ဆာလောင်
မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ပေါင်မုန့်လေးတစ်ဖွဲ့နှင့် အရည်ကျဲတောက်တောက်
ဟင်းချိုရည် တစ်ခွက်၊ အကောင်းဆုံးသောအစာ၊ မွေးနှစ် ၁၉၂၇’
ဆီမိုနော့ဗ်

အသက်ပါစာတန်းသည် အလုံခန်းတစ်ခန်းအတွင်းရှိ နံရံတစ်ခုပေါ်မှ
စာတန်း ဖြစ်၏။ ယင်းစာတန်းအောက်တွင် အခြားတစ်ဦးက ရေးခဲ့သော စာကြောင်း
တစ်ကြောင်းရှိသည်။။ ထိုစာကြောင်းသည် အပေါ်မှစာတန်းကိုရေးသားခဲ့သော
‘ဆီမိုနော့ဗ်’ ဆိုသူ၏ ကံကြမ္မာကို ဖော်ပြသည်။

စာကြောင်းမှာ -
‘သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရသည်’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ခန်းအတွင်းမှ နံရံတစ်ခုပေါ်တွင်မူ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက သူ့မိခင်အား ရည်စူး၍ ရေးခဲ့သော ကဗျာတစ်ပုဒ်။

သားမောင်ချစ်သော မေမေရယ်

ချစ်သားအတွက်
 စိတ်ပန်းပူဆွေး၊ မငိုကြွေးနှင့်။
 မျှော်တွေးမှန်းဆ မတမ်းတနှင့်။
 သားတို့လျှောက်လှမ်း
 ခရီးလမ်းသည်
 ကြောက်ဖွယ်လိလိ ရှိပါဘိ။
 ကြမ်းတမ်းခက်တရော်
 ထိုလမ်းပေါ်၌
 အမေသည်လည်း ကြားအံ့မထင်။
 ကာရံပိတ်ဆီး
 သံတိုင်ကြီးများ
 နံ့စော်မှောင်မိုက်
 အလုံထောင်အကျဉ်းတိုက်များကြား။
 လှိုက်ဖိုရင်မော
 သေငယ်စောနှင့်မြော
 သား၏ရုပ်သွင်
 ထိုဖြစ်အင်ကို
 ဘုရားသခင်မှတစ်ပါး
 အခြား ဘယ်သူမှ မမြင်။
 သား၏အတွေးရေယဉ်
 ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးတစ်လုံးအသွင်
 မေမေထံ စီးဆင်းလျှံအစဉ်။
 သား၏နှလုံးသား
 မေတ္တာရည်များကြား
 နစ်မြုပ်၍သွား။

ကဗျာအောက်တွင် ကဗျာရှင်က နာမည်ရေးမထား။ ရေးစရာလည်း လိုလိမ့်မည်မထင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကဗျာရှင်၏ ဝိညာဉ်သည် မကြာခင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ အခုဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးနှင့် ခွဲခွာပြီး ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းသော လောကအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထိုအခန်း၏ ထောင့်နံရံတစ်နေရာတွင် 'ဤအခန်းထဲ၌ ဇလော့ အကျဉ်းကျ ခဲ့သည်' ဟူသော စာကြောင်းတစ်ကြောင်း လက်သည်းခွဲဖြင့်ခြစ်၍ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အတိုဆုံး၊ အရှင်းဆုံးနှင့် အဆိုးဆုံးသော ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုပေတည်း။ တစ်ချိန်သောအခါက ဇလော့ဟုခေါ်သော လူတစ်ယောက်သည် ဤအခန်းထဲ၌ ဒုက္ခဆင်းရဲများကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် ရော့စလက်ထောင်ကြီးနောက်ဘက်ရှိ လူသတ်ကွင်းထဲတွင် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သူ့အလောင်းကို ဓာတ်ဆီလောင်း၍ မီးရှို့သည်။ သူ့အရိုးပြာမှတစ်ပါး ဘာမှ မကျန်။ သူ့အရိုးပြာ တစ်ဆုပ်စာမှာလည်း မြေမှုန့်များနှင့်ရောကာ သူ့လာခဲ့ရာ မြေကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

ဇလော့၏ စာကြောင်းနောက်တွင် မည်သူမှ မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးလိုက်သည့် 'ရီဆာ' အမည်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ စကားများကို တွေ့ရသည်။ "ကျွန်မသည် အသက်ရှင်ချင်ပါသည်။ ဘဝသည် သုခဘုံ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ နေရမည် မထင်ပါ။ ကျွန်မ သေရမည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရီဆာ ဖြစ်သည်"

သူသည် ရီဆာ ဖြစ်၏။ သူ့နာမည်ကို ပင်အပ်တစ်ချောင်း၊ သို့မဟုတ် လက်သည်းခွဲဖြင့် နက်ပြာရောင်ဆေး သုတ်ထားသော နံရံပေါ်၌ ရေးခဲ့ခြင်း။ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းပြီး အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ဆေးရောင်ပေါ်တွင် ပင်လယ်ပြင် များလိုလို၊ တိုင်းပြည်ပုံများလိုလို ထင်နေသော အစွန်းအထင်းနှင့် အကွက်များရှိသည်။ ထိုအကွက်များသည် နံရံကို တွေဝေငေးမောခဲ့သော အကျဉ်းသားများ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲ၌ သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရာနယ်မြေများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ရီဆာအမည်ရှိ ဤအမျိုးသမီးသည် မည်သူနည်း။ သူ့ အခု ဘယ်ရောက်နေ သနည်း။ သူ့ဝိညာဉ်သည် သူ့ လဲကျသေဆုံးရာ ဤအကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ပင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေလေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် သူ့ကံကြမ္မာက ခွင့်ပြု လိုက်သဖြင့် ဤနိုင်ငံမြေပေါ်၌ အသက်ရှင်လျက် သွားလာလှုပ်ရှားနေဆဲလား၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူနေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က သုခဘုံဟုခေါ်ဆိုခဲ့သော လူ့ဘဝ၏

အရသာကို ဆက်လက်ခံစား၍ နေလေရောသလား။ ဇလော့ဆိုသည့် လူကကော မည်သူနည်း။ သူ ဤထောင်၌ နေခဲ့ရသည်ဟုသာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့၏။ သူ့အကြောင်းကို ပို၍ သိစရာ အခြား ဘာစာမှ ရေးမထားခဲ့။

ဇလော့၏ ဘဝအကြောင်းကို သိနိုင်မည့် သဲလွန်စ ကျွန်တော်တို့ ရှာသည် မရ။ သို့သော်လည်း ရိုဆာ၏အကြောင်းကိုမူကား ကျွန်တော်တို့ ကြားလာ သိလာရ၏။ ထောင်တွင်း၌ ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲ အသက်ရှင်၍ ကျန်ခဲ့ကြသော သူရဲကောင်းတစ်စု ကြားတွင် ရိုဆာကို အာဇာနည်သူရဲကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရမလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ရိုဆာ၏ ကံကြမ္မာသည် အရေအတွက်အားဖြင့် အလွန်နည်းသည့် အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သော သူများအဖို့ ငြိမ်၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန် ထုတ်သွားခြင်းခံရသည့် အကျဉ်းသားများသည် ရိုဆာ၏ အဖြစ်ကို သတိရကာ ရိုဆာလိုပင် ကံကောင်းချင် ကံကောင်းလိမ့်မည် ဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် စိတ်သက်သာမှုကိုပင် ရခဲ့ကြသည်ဟု ပြောကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရိုဆာအား အခြားအကျဉ်းသားများနှင့်အတူ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန် ဂျာမန်များက ထုတ်လာခဲ့ကြ၏။ သူသတ်တပ်စုက သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သောအခါ ရိုဆာသည် အခြားအကျဉ်းသားများနည်းတူ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အသက်မသေဘဲ လဲကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အခြားအလောင်းများအောက်၌ ပိနေသည်။ ထို့နောက် ဂျာမန်များက အလောင်းပုံကြီး၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ကောက်ရိုးများပုံ၍ ဓာတ်ဆီလောင်းကာ မီးတင်ရှိသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း ရိုဆာသည် အသက်ရှင်လျက်ပင် ကျန်ခဲ့၏။

သေနတ်များဖြင့် အပစ်ခံခဲ့ရစဉ်က ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်သည် ရိုဆာ၏ အရေပြားကိုသာ ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့၏။ မီးရှို့ပြန်တော့လည်း အခြားအလောင်းများအောက် ရောက်နေသည့် သူ့ကို မီးမစွဲခဲ့ပေ။

သူ သတိရလာသည့်အခါ အလောင်းပုံအောက်မှ တွား၍ထွက်သည်။ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျနေသည့် ထောင်နံရံအပျက်အစီးများကြားမှ အပြင်လောကသို့ တိုးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း မြို့ထဲသို့ ရောက်သွားသော ရိုဆာအား ထိုနေ့မှာပင် ဂျာမန်များက ပြန်၍ ဖမ်းမိသွားကြပြီး အကျဉ်းထောင်သို့ ပြန်ပို့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရိုဆာသည် ရော့စလက်ထောင်ကြီးထဲကို ပြန်ရောက်ကာ သေမည့်ရက်ကို ဒုတိယအကြိမ် စောင့်မျှော်နေရပြန်လေ၏။

ရီဆာကို မြင်ခဲ့သူများက သူမသည် မိန်းမချောလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ အိမ်ကို လွမ်းနေကြသူများနှင့် မိမိတို့ ခံစားနေကြရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများကြောင့် မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေကြသူများသည် ချစ်စရာကောင်းသော ရီဆာကို မြင်ရလျှင် စိတ်သက်သာရာ ရကြသည်။ ကြည်နူးကြရသည်။ ရီဆာ၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်များသည် နူးညံ့လှပသည်။ ကလေးဆန်လှသော အညှို့ရောင် မျက်လုံးအစုံသည် သူ့စိတ်၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ချိုသာသိမ်မွေ့သည်။ ထောင်တွင်း ဒုက္ခများနှင့် အစာရေစာ ဝအောင် မစားရမှု ဒဏ်များကြောင့် ဖောသွပ်သွပ်ဖြစ်နေသော်လည်း နူးညံ့မှု၊ သိမ်မွေ့မှုနှင့် ရိုးသားဖြူစင်မှု များမှာ ပျောက်မသွားပေ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ သွယ်လျလျ ပိန်ပါးပါး။

သို့သော်လည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရှိသည့် သူ့လက်များသည် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြသည်။ အချုပ်အလုပ် ကောင်းကောင်း တတ်သည်။ လျှပ်စစ်ပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ဖူးသည်။ အခုကျတော့သည် သူသည် ဆိုးရွားလှသည့် ကံကြမ္မာ၏ဒဏ်ကို ခံနေရုံမှတစ်ပါး အခြား လုပ်စရာ ဘာမှ မရှိ။

သူ့အသက်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ အညှဉ်းပန်း အနှိပ်စက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံနေရသော်လည်း သူ့မျက်နှာတွင် အိုစာကျသွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မမြင်ရ။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ အသက်ရှင်လိုစိတ်ဖြင့် သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းကို ကြံ့ကြံ့ခံကာ တွန်းလှန်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ရီဆာသည် ရော့စလက်ထောင်အတွင်း၌ ဒုတိယအကြိမ် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြန်လေပြီ။

သို့သော်လည်း သေခြင်းတရားသည် သူ့အပေါ်သို့ ကျရောက် မလာချေ။ ဂျာမန်များက ရီဆာကို အသက်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ကြသည်။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရာ၌ တစ်ကြိမ်သတ်၍ မသေပါက နောက်ထပ် ထိုလူ အပေါ်၌ သတ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဟု ဂျာမန်များက ယူဆကြသည်။

အသက်ကို သတ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါမူ ထိုလူ၏ဘဝသည် ဂျာမန်များ အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိပါဦးတော့မည်လော။ အကျိုးအမြတ် ရစရာကော ရှိပါဦးတော့မည်လော။

သို့ဆိုလျှင် သတ်ရခက်လောက်အောင် သေနိုင်ခဲ့သည့်လူအား ရှင်လျက်နှင့် သေသူအဖြစ်ရောက်အောင် လုပ်ပေးရလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။

mgjoe.com

ဤသို့ဖြင့် ရိုဆာအား နောက်တစ်ဖန် စစ်ဆေးရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စစ်ဆေးရေးအရာရှိ ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်လာသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ရိုဆာသည် ရော့စလက်မြို့နှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့သိလိုသမျှ အချက်အလက်များကို သိနေသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ရုရှားနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့သိသင့်သိထိုက်တာ မှန်သမျှကို သိနေသည်ဟုလည်းကောင်း ယူဆသည်။

အမှန်တော့ ရိုဆာသည် အရာရာတိုင်း မသိ။ သူ သိသမျှကိုလည်း ပြောမပြနိုင်။

ထိုအခါ ရိုဆာသည် စစ်ဆေးရေးအရာရှိက တိုက်သော 'မြူနင်းဘီယာ' ကိုသောက်ရသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ကျွေးသော ပူပူနွေးနွေး 'ဝက်အူချောင်းကြော်' ကို စားရသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိကပေးသော 'ဝတ်စုံအသစ်' ကို ဝတ်ကြည့်ရသည်။ ဤဧည့်ခံပွဲတွင် စစ်ဆေးရေးအရာရှိ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးနေသူများမှာ အကျဉ်းသားများက 'အခြားကမ္ဘာမှ အရှင်သခင်များ' ဟု အမည်ပေးထားသည့် သူတပည့်လက်ထောက်များ ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးဦးစွာ အပြည့်ထည့်ထားသော ဘီယာတစ်ပုလင်း ယူလာပြီး ရိုဆာ၏ ရင်သားများနှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရိုက်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ရိုဆာ၏ အနာဂတ်ဘဝတွင် မိခင်လောင်းဖြစ်နိုင်မည့် အလားအလာများနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ရိုဆာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သတ္တုပိုက်လုံးဖြင့် နေရာအနှံ့ ရိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ရိုဆာသည် သတိလစ်တစ်ချက် မလစ်တစ်ချက် ဖြစ်ကာ အသက်မျှဉ်းမျှဉ်းကလေးမျှသာ ရှာရှိုက်နေနိုင်သည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့၏။

ထို့နောက် ရိုဆာသည် 'ဝတ်စုံအသစ်' တစ်စုံ ဝတ်ဆင်ကြည့်ရသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်ယာကြိုးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ခြင်း ခံရသည်။ တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် ဝိုင်ယာကြိုးများသည် ရိုဆာ၏ အသားများ အတွင်းသို့ နစ်ဝင်ကာ အရိုးများကိုပင် ထိနေသည်။ ရိုဆာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်ကာ မြင်ရက် ကြည့်ရက်စရာပင် မရှိ။

သွေးများသည် ချွေးများဖြင့်ရောကာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ရိုဆာအား သယ်မကာ အလုံခန်းတစ်ခန်းအတွင်းရှိ သမံတလင်းပေါ်သို့ ပစ်ချထားလိုက်ကြသည်။ ရိုဆာကို ဧည့်ခံလိုက်ရသဖြင့် စစ်ဆေးရေးအရာရှိနှင့် အခြားကမ္ဘာမှ အရှင်သခင်များဖြစ်သော သူတပည့် အာဏာပါးကွက်သားများသည် များစွာ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ကုန်ကြရလေသည်။

ဤအလုပ်များ ပြီးစီးသွားသည့်နောက်တွင် ဂျာမန်များအတွက် ဘာလုပ် စရာ ကျန်ပါသေးသနည်း။ အသက်ရှင်နေသေးသော ဤရုရှားအမျိုးသမီးလေးကို သူတို့လက်ထဲ ထိန်းသိမ်းထားနေ၍ မဖြစ်တော့။

ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားမည် ဆိုပါက မိမိတို့ ဂျာမန်များ၏ ဆိုးဝါးသော တန်ခိုးအာဏာ ပမာဏနှင့် လူသားများ အတွက် ဂျာမန်တို့ ချမှတ်ထားသော စနစ်သစ်ကြီး၏ သရုပ်သကန်ကို ဖော်ပြနေသည့် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်လာချေ တော့မည်။ ဤမြေပေါ်၌ ဂျာမန်စစ်သား အများအပြား ရောက်ရှိနေခြင်းသည် ကောင်းမှုအတွက် ဖြစ်ပါသည်ဟူသော စကားသည် မှန်ကန်ပါဦးမည်လော။

ရောစလက်ထောင်အတွင်းမှ ဂျာမန်စစ်ဆေးရေးအရာရှိသည် ဤပြဿနာ ကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် စဉ်းစားသည်။ ဤပြဿနာအတွက် သူ့မှာ အခိုက်အတန့် မျှ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းသွားရ၏။ ထို့နောက် ဟန်းစ်ဆိုသူကို ခေါ်ခိုင်းသည်။ ဟန်းစ်မှာ စစ်ကြီးမဖြစ်မီကတည်းက ရုရှားနိုင်ငံအတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ရုရှား လူမျိုးများ၏အကြောင်းကို နောကျေအောင်နားလည်သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း ဟန်းစ်သည် အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်လျှင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အမြန်ဆုံး ပြီးမြောက် အောင် အကောင်အထည်ဖော်တတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

ဟန်းစ် ရောက်လာသည့်အခါ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ဗောဒ်ဂါအရက် ယူခိုင်းသည်။ ထို့နောက် လူတစ်ယောက်အား အရှင်မဟုတ်၊ အသေမဟုတ်သည့် ဘဝမျိုးရောက်အောင် လုပ်နိုင်မည့် အကောင်းဆုံးသောနည်းလမ်းကို မေးသည်။

“မရှိဘူးခင်ဗျ”

စစ်ဆေးရေးအရာရှိ မေးလိုက်သည့် မေးခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း နားလည်သော ဟန်းစ်က ချက်ချင်း အဖြေပေးသည်။

စစ်ဆေးရေးအရာရှိသည် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့လိုက်သည်။ သူ့စိတ်သည် ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဟန်းစ်အား ရီဆာ၏ အခန်းသို့သွား၍ ရီဆာ သေ၊ မသေ ကြည့်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ဟန်းစ်က ခိုင်းသည့်အတိုင်း သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာသည်။ ရီဆာသည် အသက်ရှူလျက်ပင် ရှိနေသည်။ ယခု အိပ်ပျော်နေသည်။ အိပ်ပျော်နေလျက်ကပင် ပြုံးနေပါသည်ဟု သတင်းပို့သည်။

ထိုအခါ စစ်ဆေးရေးအရာရှိသည် ရီဆာအား လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး လူအများမြင်အောင် သိအောင် ပြသပေးခြင်းဖြင့် ဤမြို့နှင့် ဤနယ်မှ လူအများက မိမိတို့အား ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားလာအောင် လုပ်မှဖြစ်မည်။ ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း

လုပ်မည်ဆိုပါမူ ရိုဆာအား ရှင်လျက်နှင့် သေသူတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ဘဝပြောင်းသွား
စေသင့်သည်ဟု သူ ထင်သည်။

တကယ်တော့ လူသေအလောင်းကောင်သည် လူအများကို ကြောက်ရွံ့
ခန့်ညားအောင် မလုပ်နိုင်။ သတ်ပစ်လိုက်၍ သေသွားပြီဆိုပါက ထိုလူသေကောင်ကို
လူများကကြည့်ကာ မိမိတို့ ဂျာမန်များအား ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားကြပါမည်လော။
ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ လူသေကောင်အပေါ်တွင် လူအများက သနားကရုဏာ
သက်ကာ ဂျာမန်များအပေါ် အမုန်းသာပွားလာစရာ ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အရှင်တစ်ဝက်၊ အသေတစ်ဝက် ဖြစ်သွားအောင်
လုပ်ချင်တာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဟန်းစ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်တစ်ဝက်သေသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်လေ”

“စိတ်တစ်ဝက်သေသွားအောင် ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ပြန်မေးသည်။

“သူခေါင်းက အရိုးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ”

ဟန်းစ်က သူခေါင်းတစ်နေရာကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မွေးစကလေးတွေရဲ့ ငယ်ထိပ်ကို လက်နဲ့နှိပ်ပြီး ပြုပြင်ပေးခဲ့
ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ရိုဆာကတော့ လက်နဲ့ပြုပြင်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်
လက်ထဲမှာ ခပ်လေးလေး ခပ်မာမာ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ကိုင်ထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“သူ သေသွားမှာပေါ့”

“မသေပါဘူး” ဟန်းစ်က အာမခံသည်။

“ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ သူ မသေစေရပါဘူး”

ထိုအခါ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ဟန်းစ်အား သူတင်ပြသည့်အတိုင်း
လုပ်တော့ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဟန်းစ်သည် ရိုဆာအား သူ့စိတ်တိုင်းကျ ကိုင်တွယ်သည်။
အထူးသဖြင့် ရိုဆာ၏ ဦးခေါင်းကို သဘောကျ ပြုပြင်ခဲ့လေရာ အရူးမလေးဘဝသို့
ရောက်သွားခဲ့၏။ ရိုဆာအား ဂျာမန်စစ်အာဏာပိုင်တို့က ရော့စလက်ထောင်မှ
လွှတ်ပေးလိုက်ကြရာ ရိုဆာသည် ရော့စလက်မြို့တွင်းရှိ လမ်းများပေါ်တွင်
တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သွားလျက် ရှိ၏။

သူ၏ လှပသော မျက်နှာပေါ်ဝယ် ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံသော
ရှက်ပြုံးကလေး ထင်ဟပ်နေသည်။ သူ့အကြည့်မှာ မှန်မှိုင်းရီဝေလျက် ရှိ၏။
လောကကြီးကို ဥပေက္ခာပြုသည့်သဘောပါလျက် ရှိ၏။

သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်လောကလုံးကို အိပ်ချင်မူးတူးအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေခြင်း။ ရိုဆာသည် အရာရာတိုင်းကို အရင့် အရင်က မြင်သလိုပင် မြင်သည်။ မြေကြီးများ၊ အိမ်များနှင့် လူများ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်စိဖြင့် မြင်နေသမျှ အရာအားလုံးကို သူ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိ။ သူ မြင်နေသမျှ အရာအားလုံးကို ကြောက်စိတ်လွှမ်းနေသော နှလုံးသားဖြင့်သာ ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

ရိုဆာ၏ ပုံပန်းမှာ အိပ်မက်ရှည်ကြီးတစ်ခု မက်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် အရာရာတိုင်းသည် မရေရာ။ အရာရာတိုင်းသည် ကြောက်စရာမဟုတ်။ အရာရာတိုင်းကို သဘောပေါက် နားလည်သလိုတော့ ရှိ၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ရိုဆာသည် လူတိုင်းနှင့် အရာရာတိုင်းကို ပြုံးရယ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အသိဉာဏ်ကို နိုးထလာစေချင်သောဆန္ဒဖြင့် သူ့လက်၊ သူ့ခြေ၊ သူ့ပါးစပ်များကို လှုပ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြေးကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း အိပ်မက်ကတော့ သူနှင့် ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေဆဲ။ တောင့်တင်းမာကျောလျက် ရှိသော စိတ်ကလည်း နိုးကြွရှင်သန်လာခြင်း မရှိ။

ရိုဆာသည် ထူးဆန်းသော အိမ်တစ်အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သည်။ အကောင်းဆုံးသော အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းရှိ မယ်တော်မာရီ ရုပ်တုရှေ့၌ ထိုင်၍ ဝတ်ပြုနေသော အဘွားအိုတစ်ဦးကို တွေ့သည်။

“ရိုဆာ ဘယ်မှာလဲ” ဟု ရိုဆာက မေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော ရိုဆာသည် အသက်ရှင်နေသော ရိုဆာကို မြင်လို တွေ့လိုသည်။

“ဘယ်ရိုဆာလဲဟဲ့” ဟု အဘွားအိုက မေးသည်။

“ရိုဆာဆိုတာ သူပေါ့” ဟု ရိုဆာက အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့သော လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

အဘွားအိုက သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ရိုဆာဆိုတာ ဒီမှာမရှိဘူး၊ ညည်း ရိုဆာကို ဂျာမန်တွေဆီ သွားမေးပေါ့အေ၊ ဒီကောင်တွေဆီမှာ သူတို့ဖမ်းထားတဲ့ လူအားလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သန်းခေါင်စာရင်း ရှိနေတာပဲ”

“ရှင် တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေတယ်”

ဟု ရိုဆာက အပြစ်တင်သည်။

“ရိုဆာ မသေဘူး၊ သူ့အတွေးထဲ လျှောက်သွားနေတယ်၊ မကြာခင် ဒီကို ပြန်ရောက်လာမှာ”

အဘွားအိုက အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပေပေရေရေနှင့် လူလုံး မလှ ဖြစ်နေသော ရိုဆာကို အနားသို့ကပ်၍ ကြည့်သည်။

“လာ ... လာ ... ဒီမှာထိုင်၊ အဘွားနဲ့ လာထိုင်လှည့်” ရိုဆာက ဝင်ထိုင်သည်။ အဘွားအိုက ရိုဆာအနီးသို့လာ၍ အဝတ်များကို ကိုင်ကြည့်သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ၊ သူတောင်းစားမကလေးပါလား၊ သနားစရာကွယ်” ဟု အဘွားအိုက ရေရွတ်ပြီး မျက်ရည်ကျသည်။

သူ မျက်ရည်ကျခြင်းမှာ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ဖြစ်၏။ အဘွားအိုခမျာ မှာလည်း ဝမ်းနည်းစရာအကြောင်း ရှိသည်။ ရိုဆာကိုမြင်တော့ ထိုဝမ်းနည်းစရာကို သတိရပြီး မျက်ရည်ကျခြင်း။

အဘွားအိုက ရိုဆာ၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ချွတ်ပေးပြီး ထောင်ထဲမှ ပေကုံလာသည့် အညစ်အကြေးများကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည်။ ဒဏ်ရာများကို ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ထို့နောက် သူငယ်စဉ်က ဝတ်ခဲ့သော အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံကို ဝတ်ပေးသည်။ သူ့တွင်ရှိနေသည့် အစားအစာများထဲမှ အကောင်းဆုံးများကို ချကျွေး သည်။

ရိုဆာသည် အဘွားအို ပြုစုသမျှတွင် သာယာပုံမရ။ ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ကြင်နာသနားတတ်သော အဘွားအိုအိမ်မှ ရိုဆာ ထွက်သွားသည်။ သူသည် ရော့စလက်မြို့စွန်အထိ လျှောက်သွားပြီး ထွက်ပေါက်ရှာမတွေ့သဖြင့် ပြန်လှည့် လာကာ မြို့တွင်းရှိ လမ်းမများပေါ် တလည်လည် ဖြစ်နေပြန်၏။

ထိုညတွင် ဂျာမန်ကင်းလှည့်တပ်စုက ရိုဆာအား ဖမ်း၍ တပ်ခွဲမှူးရုံးသို့ ပို့သည်။ ရိုဆာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရိုဆာ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ လှပသောအဝတ်နှင့် ပတ္တမြားဖိနပ်များကို ချွတ်ယူထားလိုက်ပြီး ပြန်လွှတ် လိုက်သည်။ ရိုဆာ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အခြားအကျဉ်းသားတစ်ဦးထံမှ ချွတ်ယူထား သော အဝတ်နက်အဟောင်းတစ်ထည် ဝတ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ရိုဆာအား မည်သူက အစာကျွေး၍ မည်သူက အဝတ်ပေးလိုက်သည်ကို သူတို့ မေး၍မရ။ ရိုဆာကလည်း ပြောမပြတ်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် ရိုဆာကို တပ်ခွဲမှူးရုံးသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြပြန် သည်။ အခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ရိုဆာသည် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် ပဝါတစ်ထည် စည်းထားသည်။ အစားအစာ ဝဝလင်လင် စားသောက် လာခဲ့ရပုံလည်းရ၏။ သူ့မျက်နှာသည် မနေ့ကထက်ပင် ပို၍လန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။

ယခုအချိန်ထိ အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေသေးသော ရိုဆာကို မြို့သူမြို့သားများသည် ချစ်ခင်တွယ်တာနေကြသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီ။ တယုတယနှင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် နေသည်မှာလည်း ထင်ရှားနေပြီ။ တကယ်တော့ ရိုဆာသည် အဖိအနှိပ်ခံများအတွက် သူရဲကောင်းပင် ဖြစ်နေပြီ။

ရိုဆာကတော့ ဒါတွေကို နားလည်သည်မဟုတ်။ သူ့ဆန္ဒမှာ ဤမြို့၏ အပြင်သို့ ထွက်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဤမြို့မှ ပို၍ဝေးကွာသောနေရာသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားရန်သာဖြစ်သည်။

သူ သွားချင်သောနေရာသည် သူ မြင်နေရသည့် ကောင်းကင်ပြာပြာ အတွင်း၌ ရှိနေလေသလား။

ထိုနေရာသည် သန့်ရှင်းသည်၊ စင်ကြယ်သည်၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိသည်။ သူ့ရှေ့တွင်မူ မဆုံးနိုင်သော ခရီးရှည် ကြီးတစ်ခု။

သူ ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ စဉ်းစားနေရသော ရိုဆာ၊ သူ တတမ်းတတ ဖြစ်နေသာ ရိုဆာ၊ ရိုဆာသည် သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်ထင်၏။ ရိုဆာကပင် သူ ယခင်က နေထိုင်ခဲ့ဖူးသောနေရာသို့ ခေါ်သွားလေမလား။

ထိုနေရာသည် နောက်ကျိပ်ထွေးလျက်ရှိသော သူဦးခေါင်း ကြည်ကြည် လင်လင် ပြန်ဖြစ်သွားမည့် နေရာ။ သူ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ဖူးသူများ နေထိုင်လျက် ရှိသော နေရာ။ အခုဆိုလျှင် သူသည် သူတို့တစ်တွေနှင့် ကင်းကွာနေရ၏။ သူတို့ကို မှတ်မှ မှတ်မိပါဦးတော့မည်လော။

ရိုဆာသည် လယ်ကွင်းများဆီသို့ သွားရာလမ်းကို မမှတ်မိ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လယ်ကွင်းများရှိရာဆီသို့ ပို့ပေးပါဟု လမ်းသွားလမ်းလာများအား အသနား ခံသည်။ သို့သော်လည်း လမ်းသွားလမ်းလာများက သူ့ကို သူတို့အိမ်များဆီသာ ခေါ်သွားကြပြီး အစားကျွေးသည်။ တယုတယပြုစုသည်။ အိပ်စက်နားနေခိုင်းသည်။ ရိုဆာကလည်း လူတိုင်း၏စကားကို နားထောင်သည်။ လိုက်နာသည်။ ခိုင်းသည့် အတိုင်းလုပ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော လယ်ကွင်းများဆီသို့ ပို့ပေးပါဟု ပြောသည်။

သူငယ်လေးတစ်ဦးက ရိုဆာပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးသည်။ သူငယ်က ရိုဆာ၏လက်ကို ဆွဲ၍ အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးဘေးတစ်လျှောက်ရှိ လယ်ကွင်း များဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ ထိုနေရာမှစ၍ ရိုဆာသည် တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက် လာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ရိုဆာသည် လမ်းမကြီးဘေး တစ်နေရာရှိ ဂျာမန်စစ်သား

နှစ်ယောက် ရပ်နေသော ကင်းတပ်သို့ရောက်သွားသည်။ သူသည် စစ်သားနှစ်ယောက် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

“ဒီမယ် ဟန်းစ်၊ ရှင် ကျွန်မကို နောက်တစ်ကြိမ် သတ်ဦးမလို့လားဟင်” ဟု ရိုဆာက မေးသည်။

“အရူးမ” ဟု ဂျာမန်စစ်သားတစ်ဦးက ရုရှားဘာသာဖြင့် အော်သည်။ နောက်တစ်ဦးက ရိုဆာ၏ကျောက်ကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆောင့်သည်။

ရိုဆာသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ သူတို့ရှေ့မှ တစ်ရှိန်ထိုး ထွက်ပြေးသည်။ လယ်ကွင်းများပေါ်ရှိ မြက်ပင်ကြီးများနှင့် ချုံပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ဖြတ်၍ မရပ်မနား ဆက်ပြေးသည်။ ဂျာမန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ရိုဆာ ပြေးထွက်သွားရာဘက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေကြ၏။

မိုင်းများ မြှုပ်ထားသည့် မြေပေါ်၌ အမောတကော ပြေးသွားနေသည့် ရိုဆာကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ထိုခဏအတွင်းမှာပင် အုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရပြီး ကောင်းကင်ဆီသို့ ပွင့်အန်ထွက်လာ သော မြေစိုင်းမြေခဲများကို မြင်လိုက်ကြရလေ၏။

*She was Rosa
by Andrei Platonov*

...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

သစ္စာဖောက်

ပေါ်တို ဗီချီယိုမှ ထွက်ခွာပြီး အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်သွားမည်ဆိုပါက မြေပြင်သည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။ မြေလိမ်မြေကောက် လူသွားလမ်းများအတိုင်း သုံးနာရီခန့်ကြာမျှ ဆက်လက် လျှောက်သွားသည့်အခါ ကျောက်တုံးကျောက်လုံးကြီးများကြားမှ ဖြတ်သွားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လျှိုမြောင်တောင်ကြားမှ ဖြတ်သွားရသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ချုံသစ်ပင်များ ထူထပ်သည့် 'မက်ကွစ္စ' ခေါ် တောအုပ်အစွန်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

မက်ကွစ္စသည် ကော်ဆီကန် သိုးကျောင်းသမားများနှင့် ဥပဒေနှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေသူများ၏ဂေဟာ ဖြစ်၏။ ကော်ဆီကန်လယ်သမားသည် သူ့လယ်ယာများပေါ်၌ မြေဩဇာချဖို့ အခက်အခဲနှင့် ကြုံလာသည့်အခါ သစ်တော၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို မီးရှို့တတ်၏။ အကယ်၍ သူ့ရှိုထားသည့် မြေပေါ်၌ စိုက်ပျိုးပါက သစ်ပင်များမှ ရသည့် ပြာများကြောင့် သီးနှံအထွက်သည် ကောင်းလာတတ်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကောက်သိမ်းချိန် ပြီးသွားသည့်အခါ မြေကြီးထဲ၌ ကောက်ပင်အမြစ်များသည် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် ထိုအမြစ်များမှ အပင်များ ပြန်ထွက်လာပြန်၏။ ထိုကောက်ပင်များသည် များစွာ သန်စွမ်းကြီးမား ကြသည်ဖြစ်ရာ နှစ်အနည်းငယ်မျှအတွင်း ခုနစ်ပေ၊ ရှစ်ပေအထိ မြင့်မားထူထပ်သော အပင်ကြီးများဖြစ်၍ ယင်းအပင်မျိုး အများအပြားပေါက်ရောက်ရာနေရာကိုပင် မက်ကွစ္စ

ဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမျိုးတွင် သစ်ပင်နှင့် ချုံအမျိုးမျိုးပါ ပေါက်ရောက် လာသည့်အခါ လူသူတိုး၍မရနိုင်သော အနေအထားသို့ ရောက်သွားသည်။ လူများ သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်းခုတ်ခား မပါဘဲနှင့် လမ်းထွင်၍မရတော့ချေ။ အချို့သော မက်ကွစ္စများမှာ အဆမတန် သိပ်သည်းထူထပ်လွန်းသဖြင့် အရိုင်းတိရစ္ဆာန်များပင် လျှင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်၍ မရတော့ပေ။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် အခြားလူတစ်ယောက်ကိုသတ်၍ ပေါ်တို- ဗီချီယိုနယ်ထဲမှ မက်ကွစ္စတစ်ခုတွင်းသို့ သွားနေမည်ဆိုပါက သူနှင့်အတူ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကောင်းကောင်းတစ်လက်၊ ကျည်ဆန်အလုံအလောက်ပါသွားမည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် များစွာ လုံခြုံသွားသည်။ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးတစ်ထည် ယူသွားဖို့တော့ လိုအပ်သည်။ သူသည် ထိုအင်္ကျီကြီးကို အခင်းအဖြစ်၊ စောင်အဖြစ် အသုံးချနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သိုးကျောင်းသမားများထံမှ နို့၊ ဒိန်ခဲနှင့် သစ်အယ်သီးများ ရနိုင်သဖြင့် အစားအစာအတွက် ပူစရာမလိုပေ။ တရားဥပဒေက ထိပါးလာမည်ကို လည်း ကြောက်စရာမလို။ မိမိသတ်ခဲ့သူ၏ ဆွေမျိုးများက လက်စားချေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိ။ သို့သော်လည်း ကျည်ဆန်ကုန်၍ မြို့ထဲသို့သွားမည်ဆိုပါမူကား အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မည်ဟု မည်သူကမှ တာဝန်ယူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

၁၈-- ခုနှစ်အတွင်းက ကျွန်တော်သည် ကော်ဆီကာသို့ ရောက်သွားခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်က မာတီယိုဖယ်လ်ကွန်နီ၏အိမ်သည် မက်ကွစ္စတောအုပ်နှင့် တစ်မိုင်ခွဲ ခန့်အကွာ၌ တည်ရှိသည်။ သူသည် ထိုဒေသတစ်ဝိုက်၌ လူအများက မော့ကြည့်နေရ သည့် လူချမ်းသာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အေးအေးသက်သာ နေနိုင်သည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေသည်။ သူ၏ သိုးအုပ်များမှ ထွက်သမျှ ပစ္စည်းများ အပေါ် အမှီပြု၍ နေထိုင်လျက်ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့သိုးအုပ်များကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှည့်လည်သွားလာနေလေ့ရှိသော သိုးကျောင်းသမားများက တာဝန်ယူ၍ ကျောင်းပေးနေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူ တွေ့ကြသည်မှာ ယခု ကျွန်တော်ပြောပြမည့်အဖြစ် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် နှစ်နှစ်အကြာတွင်ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ထက် ပိုဦးမည့်လက္ခဏာ မဟုတ်။ အရပ်ပုသော်လည်း တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သည်။ ဆံပင် နက်နက်၊ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ နှုတ်ခမ်းများက ပါးပါး၊ အသားက နီညိုညို၊ သူသည် သေနတ်ပစ်ရာ၌ ထူးထူးခြားခြား လက်တည့်သူအဖြစ် ထင်ရှားသူဖြစ်၏။ သူ့ဒေသတွင် လက်ဖြောင့်သူတွေ အများအပြားရှိရာ သူသည်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ခြေလှမ်းတစ်ရာနှစ်ဆယ် အကွာခန့်မှ သားကောင်တစ်ကောင်ကို သူလိုချင်သည့်အတိုင်း လက်ပြင်၊ သို့မဟုတ် ခေါင်းကို ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်သူဖြစ်၏။ သေနတ်ကိုပစ်ရာ၌ နေခင်းပစ်သည့်အတိုင်း ညပိုင်းတွင်လည်း ပစ်မှတ်ကိုမလွဲအောင် ပစ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ကော်ဆီကာသို့ မရောက်ဖူးသူများကတော့ မာတီယို လက်တည့်သည်ကို ယုံချင်မှယုံကြပေလိမ့်မည်။ သူသည် ခြေလှမ်းရှစ်ဆယ်အကွာ၌ ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးကို သေနတ်နှင့်ပစ်၍ ငြိမ်းသတ်နိုင်သူဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် ယုံကြည်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သေနတ်ပစ်ရာ၌ ထူးခြားသော အစွမ်းအစရှိသဖြင့် မာတီယိုဖယ်လ်ကွန်နီ၏ နာမည်သည် များစွာထင်ရှားကျော်ကြားသည်။ သူသည် သစ္စာရှိသော မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သကဲ့သို့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော ရန်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လာနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် တာဝန်သိတတ်သူလည်းဖြစ်၏။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူများကိုလည်း အလှူဒါနပြုတတ်သူဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် ပေါ်တိုဗီချီယို ခရိုင်အတွင်း၌ လူတိုင်းနှင့် အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းသင်းနေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဇနီးနှင့် ဆုံစည်းခဲ့သည့် ကော်တီဗွီမူ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားရ သိရသော သတင်းသည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏ ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးအား အသာစီးရရှိအောင် ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူသည် သူ့သေနတ်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေသော ပြိုင်ဘက်အား ပစ်ခတ်ခြင်းအားဖြင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူ လက်ထပ်ခဲ့သော ဂီယူဆက်ပါသည် ပထမဦးစွာ သမီးသုံးယောက်မွေးခဲ့သဖြင့် မာတီယိုသည် များစွာဒေါသဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သားတစ်ယောက်ဖွားမြင်ခဲ့ရာ ထိုသားကို သူကိုယ်တိုင် ဖော်တူနာတိုဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ သူသည် ထိုသားအပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ထားခဲ့၏။ သူ့သမီးများမှာလည်း ယောက်ျားကောင်းများနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားကြသဖြင့် အရေးအကြောင်းပေါ်လာလျှင် တကယ်အားကိုးရမည့် သမက်များကို သူ ရရှိထားသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိသည်။ ရန်ပွဲ ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာပါက သူ့သမက်များသည် သေနတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲပြီး ထွက်လာကြမည့် လူစားများပေတည်း။ သူ့သားမှာ ဆယ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော်လည်း သူလိုချင်သည့် အရည်အချင်းကောင်းများ ပိုင်ဆိုင်မည့် အလားအလာများကို မြင်တွေ့နေရပြီ ဖြစ်၏။

mgjoe.com

ဆောင်းဦးပေါက် တစ်ရက်တွင် မာတီယိုသည် သူ့မိန်းမနှင့်အတူ စောစောစီးစီး အိမ်မှထွက်သွားသည်။ မက်ကွစ္စထဲ၌ ရှိနေသော သူ့သိုးအုပ်များထဲမှ သိုးအုပ်တစ်အုပ်ကို စစ်ဆေးရန် သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ့သားငယ် ဖော်တူနာတိုသည် မိဘများနှင့် လိုက်လို၏။ သို့သော်လည်း မိဘများသွားသည့် မက်ကွစ္စမှာ အိမ်နှင့် များစွာအလှမ်းဝေးသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူ့လိုက်ပါလျှင် အိမ်တွင် စောင့်မည့်သူမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေက မလိုက်ရဘူးဟုပြောကာ အိမ်၌ ထားခဲ့သည်။

မာတီယို၏သားငယ် ဖော်တူနာတိုသည် အိမ်ရှေ့မြေပြင်ထက်၌ လဲလျောင်းကာ တောင်တန်းပြာပြာကြီးများဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ လာမည့် တနင်္ဂနွေတွင် မြို့ထဲသို့သွား၍ 'ကက်ပိုရယ်' တစ်ဦးဖြစ်သော သူ့ဦးလေးနှင့် ညစာစားမည်ဟု စိတ်ကူးနေသည်။ (ကက်ပိုရယ် ဆိုသည်မှာ ကော်ဆီကန်အများစုက သဘောတူ ရွေးချယ်ထားသော အကြီးအကဲကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။) သူ့စိတ်ကူးယဉ်မှုများသည် ရုတ်တရတ် ပေါ်ပေါက်လာသော သေနတ်သံကြောင့် တန့်သွားသည်။

သူသည် လှဲနေရာမှ ထရပ်ကာ သေနတ်သံလာရာ ကွင်းပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်ထပ် သေနတ်သံများကို ကြားရပြန်၏။ တစ်ခဏမျှခြားခြား ပြီး ပစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေနတ်သံများသည် နီးနီးလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကွင်းပြင်ဆီမှ မာတီယို၏အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး လာနေသော လူသွားလမ်းပေါ်တွင် တောင်တက်သမားများ ဝတ်လေ့ရှိသောဝတ်စုံနှင့် ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ သူသည် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများ စုတ်ပြဲကာ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို မြေတွင်ထောက်၍ အားပြုကာ ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ လာနေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ပေါင်တစ်ဖက်တွင် သေနတ်မှန်ထားသဖြင့် ခြေတရွတ်ဆွဲ၍ လာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် တောပုန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မြို့ထဲသို့ ညမိုးချုပ်တွင် တိတ်တဆိတ်ဝင်၍ ကျည်ဆန်ယမ်းမှုန်များ ဝယ်ရာမှ ကော်ဆီကန် စစ်ပုလိပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့နောက်မှ တရကြမ်းလိုက်လံဖမ်းဆီး သူများအား ခုခံပစ်ခတ်ရင်း ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤဘက်သို့ ရောက်သည့် အခါ ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ တစ်တုံးသို့ ခုန်ပျံကျော်လွှားကာ ပြေးလာနိုင်သဖြင့် လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် စစ်ပုလိပ်များနှင့် သိပ်ပြီး အလှမ်းမဝေးလှ။ သူ့ဒဏ်ရာကလည်း သူ့အား မက်ကွစ္စတောအုပ်ဆီသို့ အချိန်မီ မရောက်နိုင်အောင် တားဆီးနေသလို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သူသည် ဖော်တူနာတို့ထံသို့ ရောက်လာပြီး မေးသည်။

“မင်း မာတီယို ဖယ်လ်ကွန်နီများလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ ဂျီအန်နက်တို ဆန်မီရိုပါ။ ငါ့နောက်ကို စစ်ပုလိပ်တွေလိုက်နေလို့၊ ငါ့ကို မင်း ဝှက်ထားပေးပါ။ ငါ ရှေ့ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“အဖေခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဝှက်ပေးရင် အဖေက ဘာပြောမလဲ”

“မင်းလုပ်တာ မှန်တယ်လို့ ပြောမှာပေါ့ကွယ်”

“အဲသလို ပြောမယ်လို့ ဘယ်သူက သိမှာလဲ”

“မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ၊ ငါ ပုန်းပါရစေ၊ သူတို့ လာနေကြပြီ”

“ကျွန်တော့်အဖေ ပြန်လာတဲ့အထိတော့ စောင့်ဦးဗျ”

“စောင့်ဦး၊ ဟုတ်လား၊ အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ နောက်ငါးမိနစ်ဆိုရင်

ဒီကောင်တွေ ရောက်လာကြတော့မှာ၊ လုပ်ပါကွာ၊ ငါ ပုန်းပါရစေ၊ ငါ့ကို ဝှက်ထား

ပေးပါ။ မင်း ငါ့ကို ဝှက်မပေးရင် ငါ မင်းကို သတ်ရလိမ့်မယ်”

ဖော်တူနာတို့က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား သေနတ်ထဲမှာ ကျည် မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲခါးပတ်မှာ ချိတ်ထား တဲ့ အိတ်ထဲမှာလည်း ယမ်းမှုန်မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ငါ့မှာ ဓားမြှောင်ရှိတယ်ကွ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြေးရင် မိအောင် လိုက်နိုင်မှာလား”

ပြောပြောဆိုဆို ဖော်တူနာတို့သည် သူ့ကို လက်လှမ်းမမိအောင် နောက်သို့ ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ မာတီယိုဖယ်လ်ကွန်နီရဲ့သား မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့သားဆိုရင် မင်းရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ ငါ အဖမ်းခံရတာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရက်မလား”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဝှက်ထားပေးရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ကို ဘာပေးမလဲ”

ဟု ဖော်တူနာတို့က ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ပြောသည်။

တောပုန်းသည် သူခါးပတ်၌ ချိတ်ထားသည့် သားရေအိတ်ထဲမှ ငါးဖရန့် ပြားတစ်ပြား ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုငွေသည် ယမ်းမှုန်ဝယ်ဖို့ ဖယ်ထားသည့်ငွေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိပေ။

သူငယ်သည် ငွေဒဂါးပြားကို မြင်သည့်အခါ ပြုံးသည်။ ငွေပြားကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး “မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ” ဟု ဂျီအန်နက်တိုအား လှမ်းပြောသည်။

ချက်ချင်းပင် သူသည် အိမ်ဘေးရှိ ကောက်ရိုးပုံကြီးကိုဖြုတ်၍ အပေါက်ဖောက် လိုက်သည်။ ဂျီအန်နက်တိုသည် ထိုအပေါက်ထဲသို့ လေးဖက်ထောက်၍ တိုးဝင်သွား သည်။ သူငယ်က အပေါ်မှနေ၍ ကောက်ရိုးများ ပုံပေးသည်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာတွင် ကောက်ရိုးများကို မဟတဟ လုပ်ပေးထားသည်။ ကောက်ရိုးပုံထဲ လှုပ်ပန်းနေသည် ဟု မထင်စေရန် တမင်လုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူငယ်သည် ကြောင်မကြီးတစ်ကောင်နှင့် သူ၏ကလေး ကြောင်ပေါက်စများကို ကောက်ရိုးပုံပေါ်၌ တင်ပေးထားလိုက်သည်။ ထိုနေရာမှ ကောက်ရိုးများကို မကြာခင်ကမှ ဖယ်ရှား ရွှေ့ပြောင်းထားသည်ဟု သံသယမဝင်စေရန် လုပ်ထားခြင်းပေတည်း။ သူငယ်သည် အိမ်ရှေ့ လူသွားလမ်းပေါ်မှ သွေးစက်များကို ဖုန်များဖြင့် ဂရုတစိုက် ဖုံးလိုက်သည်။ ထိုအလုပ်ပြီးသွားသည့်အခါ စောစောက ပုံစံအတိုင်း လဲလျောင်းကာ နေစာလှုံနေ သည်။

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ကော်လာအဝါနှင့် အညိုရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်ဗိုလ်ကြောက်ဦး ရောက်လာသည်။ သူတို့အား စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ဦးဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။ စစ်ဗိုလ်မှာ ကော်ဆီကန်လူမျိုးစု ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သွေးသားမကင်းသူက များသဖြင့် ဖယ်လ်ကွန်အမျိုးများနှင့် သွေးဝေးသော် လည်း အမျိုးတော်စပ်သည်။ စစ်ဗိုလ်၏နာမည်မှာ တီအိုဒိုရိုဂမ်ဘာဖြစ်၍ အလွန် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တောပုန်းများ၏ ကြောက်ရွံ့မှုကို ခံရသူဖြစ်၏။ သူ လိုက်လံဖမ်းဆီး၍ မိသွားသောတောပုန်းများမှာ အများအပြား ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ဖော်တူနာတိုနှင့် ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ ငါ့တူ”

ဟု စစ်ဗိုလ်က ဖော်တူနာတိုအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်း တော်တော်ကြီးလာပြီပဲကွ၊ ဒါနဲ့ ဒီအနားမှာ လူတစ်ယောက်ဖြတ် သွားတာ မမြင်လိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ခုထက်ထိ ခင်ဗျားလောက် အရပ်မမြင့်သေးဘူး ဦးလေးရယ်”

ဟု သူငယ်က ဖြေသည်။

“ရှည်လာမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမေးတာ ဖြေပါဦး၊ မင်း လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာ မမြင်လိုက်ဘူးလား”

“လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာကို ကျွန်တော် မြင်သလား ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အနက်ရောင် ကက်ဦးထုပ်နဲ့၊ အနီရောင်နဲ့ အဝါရောင် ဂျက်ကက် ဝတ်ထားတယ်”

“အနီရောင်နဲ့ အဝါရောင် ဂျက်ကက်အင်္ကျီဝတ်ပြီး အနက်ရောင် ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားတဲ့လူ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါမေးတာ မြန်မြန်ဖြေစမ်းကွာ၊ ငါ့မေးခွန်းကို ထပ်ထပ်ပြီး ရွတ်ပြမနေနဲ့”

“ဒီမနက်ခင်းမှာ ဘုန်းကြီး မြင်းစီးပြီး အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားတယ်၊ သူက မင်းအဖေ နေကောင်းရဲ့လားလို့ မေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ...”

“ဒီမယ် ဟောကောင်လေး၊ မင်း လူလည်လုပ်မနေနဲ့၊ ဂျီအန်နက်တိုဆိုတဲ့ ကောင် ဘယ်ဘက်ကိုသွားသလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ တို့ လိုက်ရှာတဲ့ကောင်ဟာ ဒီဘက်က ဖြတ်သွားတာ တို့ သိနေတယ်”

“တခြား ဘယ်သူက သိမှာလဲဗျ”

“ဘာကွ၊ ဘယ်သူကသိမှာလဲ၊ ဟုတ်လား၊ ငါသိတယ်ကွာ၊ မင်း သူ့ကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

“လူတစ်ယောက်ဟာ အိပ်ပျော်နေရင် အနားကဖြတ်သွားတဲ့လူကို မြင်ပါ့ မလားဗျ”

“မင်း မအိပ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ သိပါတယ်၊ သေနတ်သံတွေကြားရင် မင်း နိုးမှာ သေချာပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့သေနတ်သံက သိပ်ကျယ်လို့လားဗျ၊ ကျွန်တော့်အဖေ သေနတ် သံလောက်များ ကျယ်သလား”

“ဟောကောင်လေး၊ မင်း လျှာရှည်မနေနဲ့၊ ဂျီအန်နက်တိုကို မင်း မြင်လိုက်တာ သေချာတယ်၊ မင်း ဝှက်ထားချင် ဝှက်ထားမှာ၊ ဟေ့ ...ရဲဘော်တွေ၊ လာ ...အိမ်ထဲ ဝင်ရှာကြစမ်း၊ ဒီကောင် ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ဒဏ်ရာကကျတဲ့ သွေးစက်တွေက ဒီအနားရောက်မှ ပျောက်သွားတာ”

“အဖေက သူမရှိတုန်းမှာ လူတစ်ယောက်ကိုဝှက်ထားရင် ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောမလဲ” ဟု ဖော်တူနာတိုက ပြောသည်။

“ကောင်စုတ်ကလေး”

ဟုပြောကာ စစ်ဗိုလ် ဂမ်ဘာက နားရွက်ကို ဆွဲထားသည်။

“မင်း အချိုးပြောင်းသွားအောင် ငါ လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား၊ မင်းကျောကို ငါ ဓားရိုးနဲ့ အချက်နှစ်ဆယ်လောက်ရိုက်ရင် မင်းပါးစပ်က အမှန်တွေ အန်ထွက်လာမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

ဖော်တူနာတို့က ရယ်သည်။

“ကျွန်တော်အဖေဟာ မာတီယိုဖယ်လ်ကွန်နီဗျူ၊ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောသည်။

“မင်းကို ကော်ကီ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘတ်စကီယာဆောင်ကို ခေါ်သွားပြီး အချုပ်ထဲထည့်ထားလို့ရတယ်ဆိုတာကော မင်း သိရဲ့လား၊ မင်းခြေထောက်တွေကို သံကြိုးနဲ့ချည်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲက ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ အိပ်နေရမယ့်အဖြစ်ကို မင်း ရောက်သွားချင်သလား။ ဂျီအန်နက်တိုဆန်မီရီ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မပြောလို့ကတော့ မင်းကို ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်တောင် တင်လို့ရတယ်၊ သိရဲ့လား”

သူငယ်သည် စစ်ဗိုလ်၏ ခြိမ်းခြောက်စကားများကို နားထောင်ပြီး တအား အော်ရယ်သည်။

“ကျုပ်အဖေက မာတီယိုဖယ်လ်ကွန်နီဗျူ” ဟု ထပ်ပြောသည်။

“ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မာတီယိုနဲ့ ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး” ဟု စစ်သားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

စစ်ဗိုလ်သည် စိတ်ရှုပ်နေပုံတော့ရ၏။ သူသည် အိမ်ထဲမှာ ရှာဖွေပြီး ပြန်ထွက်လာသော စစ်သားများနှင့် စကားတီးတီးပြောနေသည်။ အိမ်ထဲ ဝင်ရှာရသည် မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှသည်မဟုတ်။ ကော်ဆီကန်အိမ်များမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိ။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ဟူ၍ စားပွဲတစ်လုံး၊ ခုံတန်းလျား အနည်းငယ်၊ သေတ္တာ အနည်းငယ်မျှသာရှိ၏။ အမဲလိုက်ဖို့ ကိရိယာတန်ဆာပလာ၊ အစားအစာချက်ပြုတ်ဖို့ အိုးခွက်ပန်းကန် အနည်းငယ်သာရှိ၏။ ထိုအတောအတွင်း ဖော်တူနာတို့သည် သူ့ကြောင်အား လက်နှင့်ပွတ်ပေးနေသည်။ စစ်သားများနှင့် သူ့ဦးလေးဝမ်းကွဲတို့ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေပုံကိုကြည့်ကာ ဝမ်းသာနေသည်။

စစ်သားတစ်ယောက်သည် ကောက်ရိုးပုံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကြောင်ပေါက်စများကို မြင်သည်။ သူသည် လက်ထဲမှ လှံစွပ်ဖြင့် ကောက်ရိုးပုံကို ထိုးကြည့်သည်။ အတွင်းဘက်၌ တစ်စုံတစ်ခု ရှိလိုရှိငြား စမ်းကြည့်သည့်သဘော ဖြစ်၏။ ဘာမှမထူးခြားသည့်အခါ သူသည် ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ သူငယ် ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ အခြေမပျက်။

စစ်ဗိုလ်နှင့် သူတပ်သားများသည် လုပ်စရာမရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သည် လာရာလမ်းကို ပြန်ရုံသာရှိတော့၏။ စစ်ဗိုလ်သည် သူငယ်အား ခြောက်လှန့်၍မရသည်ကို ရိပ်စားမိသည်။ သူသည် ဖယ်လ်ကွန်နီ၏သား ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် မျက်နှာချိုသွေးကာ လက်ဆောင်ပေးရန် စဉ်းစားမိသည်။

“ငါ့တူလေးကြည့်ရတာ သတ္တိတော့ကောင်းပုံပေါ်တယ်၊ လည်မယ့်ပုံလည်း ပေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းနဲ့ငါ ကစားနေကြတဲ့ပွဲက အန္တရာယ်များတယ်ကွ၊ တကယ်လို့ ငါက မင်းကို ဖမ်းသွားမယ်ဆိုရင် မင်းအဖေ စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာ၊ အဲသလိုမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ”

“ဟား”

“ဒါပေမဲ့ကွာ... မင်းအဖေ ပြန်လာရင် ငါက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရမှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် မင်းကျောမှာ သွေးတွေ့ဖို့လာအောင် ကျာပွတ်နဲ့ အရိုက်ခံရမှာ သေချာတယ်။ မင်း ငါ့ကို လိမ်ပြောတဲ့အတွက် အဲဒီဒဏ်ဟော့ ခံရမှာပဲ”

“ပြီးတော့ကော ...”

“ဒါကတော့ မင်းတွေ့လာမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လူလိမ္မာလေးလုပ်ပါလား ငါ့တူရာ၊ အဲဒါဆိုရင် ငါ မင်းကို လက်ဆောင်တစ်ခုတော့ ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းနေရင် ဂျီအန်နက်တို ဆိုတဲ့လူဟာ မက်ကွစွထဲကို လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား သူ့ကို ဖမ်းရခက်သွားလိမ့်မယ်”

စစ်ဗိုလ်သည် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေရောင် အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။ အနည်းဆုံး ဖရန့်ငွေ သုံးဆယ်တန်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ဖော်တူနာတို၏ မျက်လုံးများ အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသည်ကို စစ်ဗိုလ်က သတိထားမိသည်။ သူသည် နာရီကို တန်းလန်းဆွဲကိုင်ကာ မြှောက်ပြထားသည်။

“လူညစ်ကလေး၊ ဒီနာရီမျိုးကို မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပြီး ပေါ်တို ဗီချီယိုမြို့ထဲက လမ်းတွေပေါ်မှာ လျှောက်သွားရင် ဒေါင်းကလေးတစ်ကောင်နဲ့တူမှာပဲ၊ လူတွေက မင်းကို ဘယ်နှုနာရီထိုးပြီလဲလို့မေးရင် ကျွန်တော့်နာရီကို ကြည့်ပေါ့လို့ ဖြေလိုက်ရင် ရတာပဲ”

“ကျွန်တော် ကြီးလာရင် ကျွန်တော့်ဦးလေး ကက်ပိုရယ်က နာရီတစ်လုံး ပေးမှာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းဦးလေးရဲသားမှာ နာရီတစ်လုံးရှိနေ ပြီ သူ့နာရီက ဒီနာရီလောက်တော့ မလှပါဘူး၊ သူက မင်းထက် အသက်ငယ်သေးတယ်”

mgyoe.com

သူငယ်သည် သက်ပြင်းချသည်။

“ကဲကွာ၊ ငါမေးမယ်၊ မင်း ဒီနာရီကို လိုချင်သလား ငါ့ညီ”

ဖော်တူနာတို့သည် နာရီကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး တစ်ချက်ခိုးကြည့်သည်။ သူသည် လိုချင်စိတ်နောက်သို့ လိုက်မိမည်စိုးသဖြင့် အကြည့်ကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။ စစ်ဗိုလ်ဂမ်ဘာသည် နာရီကို အမှန်တကယ်ပေးမည့်ပုံတော့ ရှိနေ၏။ သို့သော် ဖော်တူနာတို့သည် တစ်ချက်မျှ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြီးနောက်ပြောင်နေရတာလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ငါ မနောက်ပါဘူးကွာ၊ မင်းက ဂျီအန်နက်တို့ ဘယ်မှာလဲဆိုတာသာပြော၊ ဒီနာရီကို မင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

ဖော်တူနာတို့သည် သူ့မျက်လုံးအစုံဖြင့် စစ်ဗိုလ်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စစ်ဗိုလ်၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော စကားများသည် မှန်၊ မမှန် ဆန်းစစ်နေသည့်သဘောရှိသည်။ ပြီးတော့ ပြောသည့်အတိုင်း ကတိတည်ပါ မည်လော ဟုလည်း တွက်နေပုံပေါ်သည်။

“ငါပြောထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် ငါ့ပခုံးမှာတပ်ထားတဲ့ ပန်းဖွားတွေ ဆုံးရစေရဲ့လို့ ငါ ကျိန်တယ်ကွာ၊ ငါ့စစ်သားတွေကို သက်သေထားလိုက်”

စစ်ဗိုလ်သည် နာရီကို သူငယ်၏မျက်စိရှေ့သို့ တိုးပြသည်။ နာရီသည် သူငယ်၏ပါးကို ထိလှနိုးပါး ဖြစ်နေသည်။ သူငယ်၏ မျက်နှာသည် တစ်ခုခုအတွက် ဘဝင်မကျဖြစ်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ဖော်ပြနေသည်။ နာရီသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူငယ်သည် လက်တစ်ဖက် ကိုမြှောက်ကာ လက်ချောင်းများဖြင့် နာရီကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဆွဲယူရန် အားထုတ်လိုက်သည့်အခါ စစ်ဗိုလ်က မပေး။ နောက်သို့ ပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။ နာရီကတော့ လှသည်။ ဒိုင်ခွက်က အပြာရောင်။ နာရီအိမ်သည် အရောင်တလက်လက်။ လိုချင်ရမ္မက်သည် ကြီးမားပြင်းထန်လွန်းလှချေသည်။

ထို့နောက် ဖော်တူနာတို့သည် သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကိုမြှောက်၊ သူ မှီပြီး ထိုင်နေသည့် ကောက်ရိုးများကို နောက်ပြန် လက်မနှင့် ထိုးပြသည်။ စစ်ဗိုလ်သည် ချက်ချင်း နားလည်လိုက်သည်။ သူသည် ကိုင်ထားသည့်နာရီကို လက်ထဲမှ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဖော်တူနာတို့သည် နာရီကို ပိုင်ဆိုင်သွားလေပြီ။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ

ခုန်ထကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် လျှောက်သွားသည်။ စစ်သားများ သည် ချက်ချင်းပင် ကောက်ရိုးများကို ဆွဲဖယ်ကြသည်။

ကောက်ရိုးများအောက်မှ သွေးများပေကျနေသည့် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားကိုင်းထားသည်။ သူသည် ဝပ်နေရာမှ ထရပ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ခြေထောက်မှဒဏ်ရာကြောင့် ကောင်းကောင်းမရပ်နိုင်။ ချက်ချင်း ပြန်၍လဲကျသွားသည်။ စစ်ဗိုလ်သည် ထိုလူ၏အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဓားကို လုယူလိုက်သည်။ သူ၏ ခုခံမှုကြောင့် သူ့အား ချက်ချင်းပင် ကြိုးနှင့် တုပ်လိုက်ကြလေသည်။

ကြိုးတုပ်ခံထားရ၍ မြေကြီးပေါ်၌ လဲကျနေသော ဂျီအန်နက်တိုသည် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသော ဖော်တူနာတိုအား လှမ်းကြည့်သည်။

“ခွေးသားလေး”

ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ရေရွတ်သည်။

သူငယ်သည် လက်ထဲမှ ငွေဒင်္ဂါးပြားကို ဂျီအန်နက်တိုထံ ပစ်ပေးသည်။ ထိုပစ္စည်းကို သူ ယူထား၍ မဖြစ်တော့ဟု သတ်မှတ်လိုက်ပုံရ၏။ တောပုန်းသည် သူငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါ်တွင် စိတ်မဝင်စား။

သူသည် စစ်ဗိုလ်ဘက်လှည့်၍ ...

“ဗိုလ်ကမ်ဘာ၊ ကျုပ် လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကို မြို့ရောက်တဲ့အထိ သယ်သွားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

“မကြာသေးခင်ကပဲ ခင်ဗျား ချာတိတ်လေးတစ်ယောက် ပြေးသလို ပြေးသွားခဲ့သေးတာပဲ” ဟု စစ်ဗိုလ်က တုံ့ပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းမိလို့ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေလေ တော့ ခင်ဗျားကို ကျောပိုးပြီး သယ်သွားပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားကိုသယ်ဖို့ ခင်ဗျားအင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကိုသုံးပြီး ထမ်းစင်တစ်ခုတော့ လုပ်လို့ရနိုင်ပါတယ်၊ ကရက်စံပိုလီယာခြံ ရောက်တော့လည်း မြင်းတစ်ကောင်တော့ ရှာလို့ရမှာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကောင်းပါတယ်”

ဟု အကျဉ်းသားက ပြောသည်။

“ထမ်းစင်ပေါ်မှာ ကောက်ရိုးတစ်ဆုပ်တော့ တင်ပေးပါ၊ ကျုပ်အတွက် နည်းနည်း သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင်ပေါ့”

စစ်သားများသည် သစ်အယ်ကိုင်းများနှင့် ထမ်းစင်တစ်ခု လုပ်နေကြသည်။ တချို့က ဂျီအန်နက်တို့၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးနေကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မာတီယိုဖယ်လ်ကွန်နီနှင့် သူမိန်းမသည် မက်ကွစ္စတောအုပ်အစပ်တွင် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ မိန်းမသည် သစ်အယ်သီးအိတ်ကြီးကို ကျောပိုးပြီး လာနေရသဖြင့် ခါးကုန်းလျက် ရှိသည်။ သူမ၏ ယောက်ျားကတော့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုကိုင်၍ ကျန်တစ်လက်ကို ပခုံး၌လွယ်ကာ လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်ပုလိပ်များကို မြင်သည့်အခါ မာတီယို ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသည်မှာ သူ့အား ဖမ်းဆီးဖို့ လာကြခြင်းလားဟူသောအတွေး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ ဘာကြောင့် ထိုအတွေးကို တွေးမိတာလဲဟု စဉ်းစားမိသည်။ တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သောအလုပ်ကို သူ လုပ်ခဲ့ဖူးသလား။ တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူး။ သူသည် လူကောင်းလူမှန်တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ကော်ဆီကန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ် သားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။

အကယ်၍ သူလိုလူစား၏ နောက်ကြောင်းများကို ပြန်၍စဉ်းစားမည်ဆိုပါက သေနတ်ပစ်မှု၊ ဓားထိုးမှု စသည့် အမှုအသေးအမွှေးများသည် ရှိတတ်၏။ ထိုအမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ စဉ်းစားသည့်အခါ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း သူသည် လူတစ်ယောက်အား သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ဖို့မဆိုထားနှင့် သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ခြင်းပင် မပြုခဲ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရေးကြုံလာပါမူကား လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးဘဲ ကော်ဆီကန်တစ်ဦး ပီသစွာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခုခံတိုက်ခိုက်သွားမည်ဟူ၍ကား ဆုံးဖြတ်ထား လိုက်သည်။

“မိန်းမရေ” ဟု မာတီယိုက သူ့ဇနီး ဂီယူဆက်ပါအား အသံပြုသည်။
 “မင့်အိတ်ကို ချထားပြီး အသင့်ပြင်ထားနော်”

သူ့ဇနီးသည် သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း ချက်ချင်းလိုက်နာသည်။ သူသည် ပခုံး၌ လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုဖြုတ်၍ လှမ်းပေးသည်။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်တွင် ကျည်ဆန်ထည့်ကာ အိမ်ဘက်သို့ သတိကြီးစွာထား၍ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ လျှောက်သွားနေခြင်းဖြစ်၍ လိုအပ်ပါက ပင်စည်နောက်မှ ခုန်ထွက်ရန်လည်း အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူ့ဇနီးကတော့ သူ့နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သွားသည်။ သူ့ယောက်ျား ပေးထားသည့် သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ခါးပတ်ကိုလည်း ဂရုတစိုက်ကိုင်ထားသည်။ မယားကောင်း

တစ်ယောက်ပီပီ သူ့ယောက်ျား တိုက်ပွဲဝင်ပါက သူ့ယောက်ျား၏ သေနတ်များကို ကျည်ဆန်များထည့်ပေးရန် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

စစ်ဗိုလ်သည် ယခုကဲ့သို့ မာတီယိုက မိမိတို့ဘက်သို့ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ပြီး သတိကြီးစွာထား၍ လာနေသည်ကို မြင်သည့်အခါ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသည်။ တကယ်လို့များ မာတီယိုဟာ ဒီတော့ပုန်း ဂျီအန်နက်တို့နဲ့ ဆက်စပ် ပတ်သက်မှုရှိ နေရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်နေရင် ကြားကဝင်ပြီး အကာအကွယ်ပေးချင်ပေးမှာ။ သူ့လက်ထဲက သေနတ်နှစ်လက်ဟာ တို့ဘက်က လူနှစ်ယောက်ကို ထိမှာကတော့ သေချာပေါက်ပဲ။ တကယ်လို့ သူက ငါ့ကိုပစ်ရင် တော့ -

စစ်ဗိုလ်လည်း စိတ်ရှုပ်စွာနှင့်ပင် အရဲစွန့်ကာ မာတီယိုဆီသို့ လျှောက်သွား သည်။ တစ်ယောက်တည်းသွား၍ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး သွားခြင်းဖြစ်၏။ မာတီယိုက သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်လေမလားဟူသော သံသယဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ကာ သွားနေရခြင်း ဖြစ်၏။ မာတီယိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ သူသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။

“ဟယ်လို မာတီယို၊ ကျွန်တော်ပါ ဂမ်ဘာလေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ညီတော်မောင် ဂမ်ဘာပါ”

မာတီယိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။ သေနတ်နှင့်လည်း ချိန်မြဲတိုင်း ချိန်ထားသည်။ တစ်ဖက်မှ စစ်ဗိုလ်သည် စကားကိုပြောရင်း ဆက်လျှောက်လာသည်။ “ဟယ်လို အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့ မတွေ့ရတာ အတော့်ကို ကြာပြီနော်” “အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ မင်းကို နှုတ်ဆက်ပါတယ် ငါ့ညီ” “ကျွန်တော်လည်း လူဆိုးတစ်ယောက်ဖမ်းရင်း အစ်ကိုကို ဝင်နှုတ်ဆက် တာ၊ လူဆိုးကိုလည်း မိထားပါပြီ၊ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်လို့ မမောတော့ဘူး အစ်ကိုရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျီအန်နက်တို့ဆန်မိရိုကို မိထားပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ အဲဒီလူကို မိထားပြီလား၊ အဲဒီလူဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ကျွန်မတို့ ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ခိုးသွားသေးတယ်”

ဟု ဂီယူဆက်ပါက တအံ့တဩ ဝင်ပြောသည်။

ထိုစကားကြားရသဖြင့် ဂမ်ဘာသည် များစွာဝမ်းသာသွားသည်။

“သနားပါတယ်ကွာ”

ဟူသော ရေရွတ်သံကို မာတီယိုထံမှ ကြားရသည်။

“ဒီကောင် ဆာနေရှာမှာပဲ”

စစ်ဗိုလ် ဂမ်ဘာသည် မာတီယို၏စကားကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သတိမထားမိဟန်ဆောင်ကာ စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ဒီခွေးမသားက ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ခုခံသလို ခုခံနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် စစ်သားတစ်ယောက်တောင် သေသွားတယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ တပ်ကြပ် ချာဒွန်ရဲ့ လက်မောင်းလည်း ဒဏ်ရာရသွားသေးတယ်၊ ဒီငနဲ ပုန်းနေတာ ကျွန်တော်တို့ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော့်တူ ဖော်တူနက်တိုသာ မကူညီရင် မိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကူညီတာ ဖော်တူနက်တိုလား”

ဟု မာတီယိုက အော်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဖော်တူနက်တိုက ကူညီသလား”

ဟု ဂီယူဆက်ပါကပါ ဝင်၍ ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူကူညီလို့ မိတာပါ၊ တောပုန်းက ဟောဟို ကောက်ရိုးပုံ ထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေတာ၊ ကျွန်တော့်တူက အဲဒီနေရာကို ပြခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် သူဦးလေးကို ဒီအကြောင်းပြောပြရင် သူတူဆီကို လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခု မပေးဘဲ နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အထက်ကို အစီရင်ခံစာ တင်တဲ့အခါမှာလည်း အစ်ကိုနာမည်ရော သူနာမည်ကိုပါ ထည့်ရေးမှာပါ”

“တော်တော်ဆိုးပါလား”

ဟု မာတီယိုက ရေရွတ်သည်။

သူတို့သည် စစ်သားများ စုဝေးနေသည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ တောပုန်းဂျီအန်နက်တိုသည် ထမ်းစင်ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ဂျီအန်နက်တိုသည် မာတီယိုအား ဂမ်ဘာနှင့်အတူ တွဲရပ်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါ ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးသည် ထူးဆန်းသောအပြုံးဖြစ်၏။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးဘက်သို့လှည့်၍ ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးသည်။ နှုတ်မှလည်း ...

“သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်” ဟု ရေရွတ်သည်။

“သစ္စာဖောက်” ဟူသော စကားကို ဖယ်လ်ကွန်နီလို လူစားအား စွပ်စွဲ ရေရွတ်ရဲမည့်သူ ရှိမည်မဟုတ်။ မိမိကိုယ်မိမိ သေလူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသူတစ်ဦး ကသာလျှင် ရေရွတ်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုစကားဖြင့် စွပ်စွဲလိုက်မည် ဆိုပါက စွပ်စွဲသူ၏ရင်ဝတွင် ဓားမြှောင်နှင့် အထိုးခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။

မာတီယိုသည် လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့နဖူးကို ကိုင်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး အနင်းအခြေခံထားရသည့် လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့အဖေလာနေသည်ကို မြင်ခဲ့သော ဖော်တူနက်တို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားခဲ့သည်။ မကြာခင် နွားနို့တစ်ဇလုံကိုယူ၍ ပြန်ထွက်လာပြီး ထမ်းစင်ပေါ်မှ ဂျီအန်နက်တို့အား သွားပေးသည်။

“မင်း ငါ့နား မလာနဲ့” ဟု တောပုန်းက ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ အော်သည်။

ထို့နောက် စစ်သားများဘက်လှည့်၍ စစ်သားတစ်ယောက်အား လှမ်းပြောသည်။

“ဒီမှာ ရဲဘော်၊ ကျုပ်ကို ရေနည်းနည်းပေးပါ”

စစ်သားသည် သူ့ရေဘူးကို ဂျီအန်နက်တို့ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ တောပုန်းသည် သူ့ရန်သူပေးသောရေကို နှစ်ခြိုက်စွာသောက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်များကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားမည့်အစား ရှေ့ဘက် ရင်ဘတ်ပေါ်၌တင်၍ ချည်ထားပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံသည်။ စစ်သားများကလည်း သူတောင်းဆိုသည့် အတိုင်း လုပ်ပေးကြသည်။

ထို့နောက် စစ်ဗိုလ်သည် စစ်သားများအား ထိုအိမ်မှထွက်ခွာရန် အမိန့်ပေးသည်။ မာတီယိုကိုလည်း နှုတ်ဆက်သည်။ မာတီယိုသည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ သူသည် ကွင်းပြင်ဆီသို့ ဆင်းသွားသော စစ်ဗိုလ်နှင့် အဖွဲ့အား လှမ်းကြည့်နေသည်။

သူငယ်သည် သူ့အမေအား ပထမကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့အဖေအား ကြည့်သည်။ သူ့အဖေသည် သူ့အား ဒေါသတကြီးနှင့် ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“မင်းလုပ်ပုံကဖြင့် ကောင်းပါ့ကွာ”

ဟု မာတီယိုက ရေရွတ်သည်။ သူငယ်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိ၏။

“အဖေ”

ဟု တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို ရေရွတ်ကာ သူ့အဖေဆီသို့ တိုးလာသည်။

သို့သော်လည်း မာတီယိုက ဒေါသတကြီးနှင့် ဆီးအော်သည်။

“မင်း ငါ့အနားကို မလာနဲ့”

သူငယ်သည် ရှေ့မတိုးဝံ့တော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။ မိခင် ဂီယူဆက်ပါလည်း သူငယ်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့သားလည်ပင်း၌ ဆွဲထားသည့်နာရီကို သတိထား မိသည်။

“နင့်ကို ဘယ်သူပေးတာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော့်ဦးလေး စစ်ဗိုလ်ပေးတာ”
 ဖယ်လ်ကွန်နီက နာရီကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူကာ ကျောက်တုံးဆီသို့ ပစ်ပေါက်
 လိုက်သည်။ နာရီသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွားသည်။

“ဟေ့ ... မိန်းမ၊ ဒီကောင်လေးဟာ ငါ့သားမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ရှင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

ဟု ဂီယူဆက်ပါက ပြန်ပြောသည်။

“ရှင် အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော ရှင်သိရဲ့လား”

“အေး ... သိတယ်၊ ဒီကလေးဟာ သူ့လူမျိုးကို သစ္စာဖောက်တတ်နေ
 တယ်” ဟု မာတီယိုက ပြန်ပြောသည်။

ဖော်တူနက်တို့၏ ငိုရှိုက်သံများ ကြားလာရ၏။

မာတီယိုသည် သူ့ရှင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ကို မြေပေါ်သို့ ဆောင့်ချလိုက်သည်။
 ထို့နောက် သူ့သား ဖော်တူနက်တို့အား မက်ကွစ္စတောအုပ်စီသို့ သူနှင့်အတူ လိုက်လာဖို့
 ခေါ်သည်။ သူငယ်ကလည်း သူ့အဖေနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ဂီယူဆက်ပါသည်
 မာတီယို၏နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားပြီး လက်မောင်းကို ဆွဲထားသည်။

“သူဟာ ရှင့်သားပါ”

ဟု ပြောကာ သူ့ယောက်ျား၏ မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ
 သည်။

“မင်း မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ဟု မာတီယိုက ပြန်ပြောသည်။

“ငါဟာ သူ့အဖေပါ”

ဂီယူဆက်ပါသည် သူ့သား၏ ပါးနှစ်ဖက်ကိုနမ်းကာ အိမ်ထဲသို့ ငိုယိုပြီး
 ဝင်သွားသည်။ သူမသည် အိမ်ထဲရှိ မယ်တော်စင်ရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ
 ဆုတောင်းသမှုပြုသည်။ ထိုအချိန်တွင် မာတီယိုသည် ခြေလှမ်းနှစ်ရာမျှကွာဝေးသော
 နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်းသို့
 ဆင်းသည်။ သူ လုပ်ရမည့်အလုပ်အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခုဟု သတ်မှတ်
 သည်။

“ဖော်တူနက်တို့၊ ဟိုကျောက်တုံးကြီးကို ကပ်ပြီး ရပ်စမ်း”

သူငယ်သည် သူ့အဖေခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျောက်တုံးကြီးနားသို့သွား၍
 ဒူးထောက်ထိုင်သည်။

“အဖေ ... ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့”

“မင်း ဘုရားကို အာရုံပြု”

ဟု မာတီယိုက ထပ်ပြောသည်။

သူငယ်သည် သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဘုရားရှိခိုးစာများကို ရွတ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးစာ တစ်ပုဒ်ဆုံးတိုင်း အဖေလုပ်သူက -

‘အာမင်’ ဟု ရေရွတ်ပေးသည်။ ရှိခိုးစာများ ရွတ်အပြီးတွင် သူ့အဖေက -

“မင်းရတာ ဒါအကုန်ပဲလား၊ ပြီးပြီလား” ဟု မေးသည်။

“အဖေရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နောက်ထပ် ဒါမျိုးမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး ကက်ပိုရယ်ဆီမှာ တောပုန်းဂျီအန်နက်တိုကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောသည်။

သူငယ်သည် တောင်းပန်သည့်စကားများကို မရပ်မနား ပြောနေသည်။ မာတီယိုသည် သေနတ်တွင် ကျည်ထိုးကာ မောင်းတင်ပြီး သူ့သားအား ချိန်ထားသည်။

“မင်းကို ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်တော်မူပါစေ”

သူငယ်သည် ထိုင်နေရာမှထ၍ သူ့အဖေ၏ဒူးကို ဖက်ရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်မရတော့။ မာတီယို၏သေနတ်မှ ကျည်ဆန်ထွက်လာသည်။ ဖော်တူနက်တိုသည် ချက်ချင်းပင် လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

မာတီယိုသည် သူ့သား၏အလောင်းကို မကြည့်ဘဲ အိမ်သို့ပြန်၍ တူးရွင်းပြားတစ်လက် ယူသည်။ သူ့သားကို မြှုပ်ရန်ဖြစ်၏။ သေနတ်သံကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ပြေးလာသော သူ့ဇနီး ဂီယူဆက်ပါနှင့် ဆုံမိသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

“တရားမျှတမှုတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တယ်”

“သား ဘယ်မှာလဲ”

“တောင်ကြားထဲမှာ၊ ငါ သူ့ကို မြေမြှုပ်မလို့၊ သူ့သေတာ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် သေသလို သေတာပါ၊ ငါ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပွဲလုပ်ပေးမယ်၊ တို့နဲ့အတူတူ လာနေဖို့ ငါ့သား မက်စီယိုဒိုကို သွားပြောလိုက်”

Mateo Falcone

by Prosper M'erim'ee

သက်သေခံ (၂)

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း
ချစ်သော မစ္စတာ လာဗီ

ကျွန်မယောက်ျားက ရှင့်ကို မနက်ဖြန်မနက် တစ်ခေါက်ထပ်လာစေချင်
နေတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ရှင့်ကို နေ့ခင်းပိုင်းလုပ်မယ့် လေလံပွဲအတွက် သီးခြားညွှန်ကြား
စရာတွေ အများကြီးရှိနေလို့တဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ဒီလေလံပွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်
နိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ရှင့်ကို ပြောထားပြီးပြီလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူ
မနက်ပိုင်းမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ဖို့ ဆံသသမား ခေါ်ထားလို့ သူရောက်အလာကို
စောင့်ရလိမ့်မယ်တဲ့။

သင့်ရဲ့ စစ်မှန်တဲ့
အက်စ်၊ အယ်လ်၊ ဟတ်ထ်

* * *

သက်သေခံ (၃)

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း
ချစ်သော မစ္စတာ လာဗီ

ဒီစာဟာ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ ကိုယ်စား လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးရေးတဲ့
စာတစ်စောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစာဟာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ရေးတဲ့
စာလို့ပဲ ယူဆပါ။ ဒီစာမှာ ဘာရေးထားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရှင် မှန်းနိုင်မှာပါ။ မနေ့က
ကျွန်မရဲ့အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ
ရှင် ဝင်တားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဟာ သိပ်ကိုကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါမျိုးကို
ရှင် နောက်ထပ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိထားစေချင်ပါတယ်။

အခုဆိုရင် ရှင် ကျွန်မယောက်ျားဆီမှာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့တာ ငါးနှစ်
ခြောက်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီဆိုတော့ သူ စိတ်သိပ်မြန်တယ်ဆိုတာ သိသင့်ပါတယ်။
သူ့စိတ်က တကယ်တမ်း မရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ ဟာတွေကိုလည်း မကြာခဏ ပြောတတ်
တယ်ဆိုတာ ရှင် သိသင့်ပါတယ်။ တကယ် စင်စစ်မှာ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့တာဟာ
ခါတိုင်းထက်ကို ဆိုးတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ကြိုးနဲ့
သိုင်းထားရတဲ့ သူ့လက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို

mgye.com

မထွက်ရတာကလည်း သိပ်ကြာနေပြီ။ အဲဒီတော့ ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး စိတ်က အမြဲတိုနေတာရှင်။

ဒါပေမဲ့ သူ့လက်က မကြာခင် ပြန်ကောင်းလာတော့မှာပါ။ သူ့အလုပ်ကို သူ့ဘာသာသူ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့အခါမှာ သူ့စိတ်ဟာ ပိုပြီး ရွှင်လန်းလာမှာပါ။ မနေ့ကကိစ္စမှာ ရှင် ဝင်ပါလာတော့ ကျွန်မသိပ်လန့်သွားတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင် အလုပ်ပြုတ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ အလုပ် တစ်ခုရဖို့က မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။ ရှင် သူ့နဲ့ကျရင် သတိထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ သတိထားမယ် မဟုတ်လား ဟင် ...။ ကျွန်မအတွက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မက သူ့အကြောင်း သိနေတဲ့လူမို့ ရှင် မပူပါနဲ့။

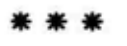
ကျွန်မ ရှင့်အတွက် ပူနေတာ၊ ကျွန်မအတွက်က ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ရှင့်ထက် အသက်ကြီးတယ် မဟုတ်လား။ ရှင် သူ စိတ်ဆိုးအောင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်မကို ရှင် ကတိပေးစေချင်တယ်။

စိတ်ရင်းမှန်စွာဖြင့်

(၄) မောင်ထွန်းသူ

ဆစ်ဗီးလ်ယား ဟတ်ထ်

သက်သေခံ (၄)

သက်သေခံ (၄)

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း

ချစ်သော မစ္စတာ လာဗီ

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း

ဟိုနေ့က ကိုယ့်ဆီကို မင်းရေးလိုက်တဲ့စာအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာမျိုး နောက်ထပ် ကိုယ့်ဆီကို ရေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားကတော့ ဒီမနက် ကိုယ့်ဆီ စာတစ်စောင်ရောက်တယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်။ သူက ဘယ်သူ့ဆီကစာလဲ၊ ဘာကိစ္စရေးတာလဲလို့ မေးတယ်။ ကိုယ့်ဆီ စာလာရင် သူ အမြဲ မေးနေကျ မေးခွန်းတွေပေါ့။ သူ့ကို တားဖို့ မလွယ်ပေမယ့် စာကိုတော့ မပြပါဘူး။

စာထဲမှာ မင်း မရေးသင့်တာတွေတော့ ရေးမထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ ကိုယ် မပြချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ရန်ပွဲက

သိပ်ပြီး ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လွန်းတော့ ပီတာ ငိုသွားတယ်။ ကိုယ်လည်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတယ်။ သူ ရုံးရောက်တဲ့အခါ စိတ်ဆိုးပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်ပါတယ်။ တကယ်လို့များ မင်းကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံနေရင် အခက်ပဲ။ သူ မင်းအပေါ်မှာ မကြာခဏ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မင်းစိတ်ထဲ မထားပါနဲ့။ သူက ဒီလိုပဲ စိတ်တိုတတ်တယ် မဟုတ်လား။

သူ အိမ်ပြန်လာရင်တော့ မင်း ဟိုအိမ်ကို သူ့အတွက် ရောင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့စိတ်ဟာ နောက်ရက်အနည်းငယ် လောက်တော့ ကောင်းနေလိမ့်မယ် ထင်ရတာပဲ။ သူ တစ်ခါတုန်းက ကိုယ့်ကိုပြောဖူးတယ်။ မင်းမှာ အလားအလာကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေရှိတယ်တဲ့။ သူ့အလုပ်သမားအပေါ်မှာ အဲသလိုပြောတယ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် နားလည်ထားတာကတော့ ဒီအချိန်ကာလအတွင်း တစ်ရက်ရက်မှာ မင်းဟာ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လေလံတင် ရောင်းချတဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ အိမ်မြေခြံ ရောင်းဝယ်လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်ပြီလို့ ကိုယ် ကြားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဟတ်ထံအင် ကုမ္ပဏီဆိုတာ ပေါ်လာတော့မှာပဲ။

မင်းစာအကြောင်း ပြောကြဦးစို့ ...။ ကိုယ့်ဆီကို မင်း ဘယ်တော့မှ စာမရေးပါနဲ့လို့ ပြောမိတဲ့စကားအတွက် မင်းစာထဲမှာ ရေးထားတာ ဖတ်ရတော့ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းကို ဘာကြောင့်ပြောခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား ဟင်။ ကိုယ် မင်းစာကို မီးရှို့ပစ်ရမှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မင်းစာကို သိမ်းမထားရဲဘူး။

မင်းရဲ့

ဆစ်လ်ဗီးယား ဟတ်ထံ

* * *

သက်သေခံ (၅)

ချစ်သော ဖရန့်

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း

ကိုယ် မင်းဆီကို စာရေးမလို့ ထိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ မင်း အိမ်ကထွက်သွားတယ်။ မင်း ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ရှေ့ သိသွားမှာကို ကိုယ် တအားကြောက်

တာပဲ။ တကယ်လို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ဆိုနိုင်သည့်တိုင်အောင် မင်းဘယ်တော့မှ ဒီကို ထပ်မလာခဲ့ပါနဲ့။ တကယ်လို့များ သူ့သိသွားရင် သူ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ မတွေးဝံ့ဘူး။

မင်း ရောက်လာတော့လည်း ကိုယ် သိပ်ကိုဝမ်းသာမိတယ်။ မင်း တံခါး ခေါက်သံကို ကြားရတဲ့အချိန်က ကိုယ် အပေါ်ထပ် ရောက်နေတာ။ ပီတာကို နေ့ခင်းတစ်ရေးအိပ်ဖို့ သွားသိပ်နေတာ။ တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရတော့ ပစ္စည်း ရောင်းတဲ့လူ နောက်တစ်ယောက်လာပြန်ပြီလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မင်း ဖြစ်နေတယ်။

မင်း အခုလိုလာတာ သိပ်ကောင်းတာပဲလို့ တွေးမိပေမယ့် ကြောက်လိုက် တာလည်း အလွန်ပဲ။ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ အလုပ်ခွင်က အပြင်ကို ကိစ္စနဲ့ထွက်လာတိုင်း ကိုယ်တို့အိမ်ဝင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် အမြဲသောက်နေကျလို့ ပြောရင် ရပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းပြောသလို အိမ်ကိုဝင်ဖို့နဲ့ ကိုယ်နဲ့တွေ့ဖို့ အချိန်ရတာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိဖို့ကောင်းတယ်။

မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်အတွက် ပူစရာမလိုပါဘူး ဖရန့်ရယ်၊ ကိုယ် ဂျော့နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီကွဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က မင်း ဆွေမျိုးသားချင်းမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်အတွက် မင်းက ဘာပူစရာလိုသလဲ။

တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း မင်း ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက ဂျော့အတွက် အလုပ်လုပ်နေရတဲ့လူ။ တကယ်လို့ မင်းက သူ့ကို ကိုယ့်အကြောင်း သွားပြောရင် မင်းပဲ အလုပ်ပြုတ်မယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။

အခုဆို ကိုယ့်အိမ်ရာခင်းပြီးသွားပြီ။ အိမ်ရာပေါ် လှဲနေလို့ရသွားပြီ။ ဂျော့က ကိုယ့်အပေါ် အကြင်နာကင်းမဲ့ကြောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် အန်တီကိုပြောပြတုန်းက အန်တီက ကိုယ့်ကို ပြန်ပြောတဲ့စကားဟာ အဲဒါပဲ။

ကိုယ့်အနေနဲ့ အိမ်ရာပေါ်မှာ ဆက်ပြီးလှဲနေရတော့မှာပဲ။ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဂျော့က သိပ်ကိုပါးနပ်တာ။ ပီတာကတစ်ဆင့် ကိုယ့်ကို အမြဲတစေ ကိုင်ထားနိုင် တယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ပီတာကို ငိုအောင်လုပ်တိုင်း သူ့ကို ကိုယ် မုန်းတယ်။ အခုဆိုရင် ကိုယ် မင်းအတွက် အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေတယ်။ သူက မင်းအပေါ် အညှာအတာမရှိမှာကိုလည်း ကိုယ် သောကဖြစ်ရတယ်။

ကုန်ပစ္စည်း သူ့စာရေးတွေအပေါ်မှာ သူ ဘယ်လိုဆက်ဆံပြုမူတတ်တယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်သိနေတာဆိုတော့ ဒီနေ့ မင်း ရုံးကို နောက်ကျပြီး ရောက်သွားရင် သူ ဒေါက်ကန်လိမ့်မယ်။ မင်း ဘယ်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိရင်တော့ အခြေအနေဟာ သိပ်ပြီး ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် စိတ်ပူနေတာကတော့ အဲဒါပဲ။ အဖြစ်မှန်ကို မသိရခင်မှာတော့ ကိုယ့်စိတ်ဟာ ငြိမ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်ုပ် သူ့အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့က ငွေ ပြန်ပေးခဲ့ရင် မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ပါးစပ်ပေးခဲ့ရင် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေတဲ့အခါမှာ မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ပါးစပ်ပေးခဲ့ရင် * * *

သက်သေခံ (၆)

ကျွန်ုပ် သူ့အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့က ငွေ ပြန်ပေးခဲ့ရင် မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ပါးစပ်ပေးခဲ့ရင် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေတဲ့အခါမှာ မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ပါးစပ်ပေးခဲ့ရင် * * * **၁၇။ ဟောသွန်လမ်း ချစ်သော ဖရန့်**

မင်း ထပ်လာရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ တော့ ကိုယ် တကယ့်ကို အလေးအနက်ထားပြီး ပြောတာ။ ဘာကြောင့်ပြောရသလဲ ဆိုတာ မင်း သိမှာပါ။ မင်း ဒီရောက်လာတာကို ရှေ့ သိသွားမှာကြောက်လို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တခြား အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်။

ကိုယ်တို့ ဒီအတိုင်းသွားနေဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွေးပြီး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာတော့မှာပဲလို့ စိတ်ပူမိလို့။

ဖရန့်ရယ် ...ဒီကိစ္စကို အခုချက်ချင်း ရပ်လိုက်ကြပါစို့လား။ ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုံးဝ မတွေ့ဘဲ နေကြပါစို့လားကွယ်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အပြီးနှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲကြရအောင်။ မင်း ကိုယ့်ကို မေ့သွားနိုင်မှာပါ။ ကိုယ်က မင်းထက် အသက်နှစ်နှစ်တောင်ကြီးတယ်။ ဖရန့်၊ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာကို ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာ ကိုယ့်ကိုပြောခဲ့တာ။ မင်းအနေနဲ့ သက်တူရွယ်တူ တစ်ယောက်ရှာပြီး လက်ထပ်လိုက် ရင် ကိုယ့်ကို မင်း မေ့သွားမှာ။

မင်းကို ကိုယ် အမြဲသတိရနေနိုင်ဖို့ မင်းဓာတ်ပုံ ကိုယ့်ဆီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ မင်းဓာတ်ပုံရှိနေတယ်။ အိပ်ခန်းအပိုထဲမှာထားတာ။ မင်း မှတ်မိမှာပါ။ ဂျော့ဟာ သူ့ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အတူတူတွဲပြီး အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ

mgys.com

ရိုက်ထားတယ်လေ။ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ ဂျော့ရဲ့နောက်ကနေပြီး ဂျော့ပခုံးပေါ်က ကျော်ကြည့်နေတာ မင်းပဲပေါ့။ ကိုယ်ဟာ အဲဒီ အပိုအိပ်ခန်းထဲကို တိတ်တိတ်လေး ဝင်သွားပြီး မင်းဓာတ်ပုံ ကြည့်ရတယ်။ မင်းနဲ့ အပြီးအပိုင် ခွဲသွားချိန်မှာလည်း ကိုယ် ကြည့်ချင်တဲ့အချိန်တိုင်း အမြဲတမ်း ဝင်ကြည့်လို့ ရတာပေါ့။

ဖရန့်ရေ ...မနက်ဖြန်ကျရင် ဟိုအိမ်ကိစ္စအတွက် အိမ်ဘွန်းကို သွားလိမ့် မယ်။ တစ်နေ့လုံး သူ အိမ်မှာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ ကိုယ်တို့ချင်း နှုတ်ဆက်ဖို့ အိမ်ကိုလာမယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေမှာပါ။ လာခဲ့ပါလား ဖရန့်ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး နေ့လယ်စာကို ကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ချက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြရတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစွက်ပေးနက်ချက်တဲ့ နေ့လယ်စာထက်တော့ အများကြီး ကောင်းမှာပါ။ သူက မင်းကို အစားကောင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ မထင်ဘူး။ ဘော်ဒါဆောင်တွေ ငှားတဲ့နေရာမှာ အခုထက်ပိုပြီး ကောင်းတဲ့နေရာရအောင် ကြည့်သင့်တယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ ထင်တာပဲ။ ဆက်ဆက် လာခဲ့နော်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အပြီးအပိုင်နှုတ်ဆက်ပြီး လူချင်းမခွဲမိ မြတ်နိုးစရာ ကောင်းတဲ့ နာရီပိုင်းလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်လို့ပါ။

မင်းရဲ့ ထာဝရ

ဆစ်လိမီးယား

သက်သေခံ (၇)

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း

ဖရန့် အချစ်ရယ်

ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဂျော့တော့ အိမ်ဘွန်းက ပြန်လာပြီ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အားလုံး အိုကေတယ်။ သူနဲ့အတူ အာဖရိကန် လုံကြီးနှစ်ချောင်း ပါလာတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အမှတ်တရ အလှအပ ပစ္စည်းအဖြစ် ချိတ်ထား ချင်လို့တဲ့။ အဲဒီလုံတွေဆီကို ပီတာ လက်လှမ်းမမီရင် ကိုယ်ကတော့ လက်ခံပါတယ်။

သူ အခုပဲ လိုင်းယွန်းဘက်ထွက်သွားလို့ ဒီစာကို အမြန်ရေးနေတာ။ သူ ပြန်ရောက်မလာခင် ကိုယ် ကဗျာကယာ အပြင်ထွက်ပြီး ဒီစာကို ထည့်လိုက်မယ်လို့

စိတ်ကူးထားတယ်။ ဖရန့် အချစ်ရယ် ...ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ဒီနေ့ပြောခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကို ထပ်ပြီး ပြောချင်နေမိသေးတယ်။

ဖရန့်ရယ် ...ဒီနေ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အရူးအမူးပဲနော်။ အခုလိုမျိုး နောက်ထပ် နေ့လို့မရနိုင်တော့ဘူး။ အရသာရှိတဲ့ နေ့လယ်စာကိုလည်း မင်းစားရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အာလူးကျွမ်းသွားမှာစိုးလို့ မီးဖိုပေါ်က ဒယ်အိုး ထကြည့်ဖို့ဆိုတာ လည်း ကိုယ် တွေးရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ကိုယ် မင်းကို သိပ်ပြီးချစ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာကတော့ သိပ်ပြီး ရှက်မိတယ်။ ဒီနေ့ပေါ်လာတဲ့ ချစ်စိတ်ထက် ပိုပြီးချစ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်တို့မှာ အဆင်ပြေ အောင် စီစဉ်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်ဘူး။ နာရီကိုကြည့်လိုက်လို့ ဘယ်နှနာရီထိုးပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ မင်းရုံးကို ကသောကမျောပြန်ပြေးရတော့မယ် မဟုတ်လား။

အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်လေ မင်းကို နောက်ထပ် နမ်းခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ် ပေမယ့် မင်းကို ညအနမ်းပေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်တာ အလွန်ပဲ။

ဝှတ်ဘိုင် ဖရန့်အချစ်ရယ် ...။

မင်းရဲ့ ထာဝရအချစ်

ဆစ်လ်ဗီးယား

စာကြွင်း။ ။ ကိုယ် စာအိတ်ကိုပိတ်ပြီးခါမှ ထပ်ဖွင့်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

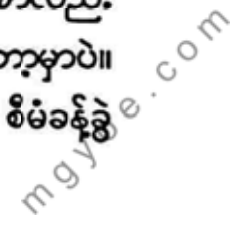
ဒီနေ့ ကုန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မင်း ကိုယ့်ကို မချစ်တော့မှာစိုးလို့။ ပြီးတော့ မင်း ကိုယ့်ကို နောက်ထပ် မတွေ့ချင်တော့မှာကြောက်လို့။ အဲဒီအတွေးဟာ ကြောက်စရာကောင်းလှပါတကား။

မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး ဖရန့်ရယ် ...။

သက်သေခံ (၈)

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း

ဖရန့် အချစ်ရယ် ဒီစာကတော့ ရှည်လည်းရှည်လိမ့်မယ်။ အလုပ်သဘောဆန်တဲ့ စာလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်ပြောရမယ့်ဟာတွေအားလုံးကို ပြောရတော့မှာပဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူနေကြတဲ့အခါမှာလည်း ဒီကိစ္စတွေကို ကိုယ် စီမံခန့်ခွဲ

နိုင်မယ့် လက္ခဏာမရှိဘူး။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့မှာ တခြားပြောစရာ အကြောင်းတွေ ကတော့ ရှိနေဦးမှာပါ။

ပထမဆုံးအချက် ကိုယ်ရေးရမှာက မနေ့က မင်းကို ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့စကား ပဲ။ ဒီစကားဟာ ကိုယ် တကယ်ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း ပြောခဲ့တာပဲ။ ကိုယ် ဂျော့ကို မစွန့်ခွာနိုင်ဘူး အချစ်ရယ်၊ မင်း ဒီစကားပြောလိုက်တာဟာ တကယ်ချစ်စရာ ပါလားကွယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ကိုယ်တို့ လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဂျော့က မင်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့မှာ ငွေလည်းမရှိ၊ တခြားဘာမှလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငွေမရှိလို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်လမ်းခရီးဟာ မဖြောင့်မဖြူးဖြစ်ရတော့မှာ၊ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ကြောက်စရာ မကောင်း ပေဘူးလားကွယ်။

ကိုယ်တို့ တော်ကြမှာကတော့ သေချာတယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဂျော့ပေးထားတဲ့ လစာနဲ့ အလုပ်လို အလားအလာကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုး နောက်ထပ်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ မင်းလည်း သိနေတာပဲ။ ကိုယ် မင်းအတွက် အိမ်စေလုပ်ပြီး ရှာကျွေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး အချစ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနဲ့ မပြည့်မစုံ ဖြစ်နေရမှာကို ကိုယ် မကြည့်ရက်ဘူးကွဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ပီတာကြောင့် ကိုယ် ဂျော့ကို မစွန့်နိုင်ဘူး။ သူက သိပ်ကို ပေါ့တီးပေါ့ဆနိုင်တယ်။ သိပ်ပြီး နမော်နမဲ့ နိုင်လွန်းလေတော့ သူ အိမ်ဘွန်းက ယူလာတဲ့ လှံနှစ်ချောင်းကို ပီတာ လက်လှမ်းမီအောင် ထားချင် ထားလိုက်မှာ။

ပြီးတော့လည်း တကယ့်ကို ကိုယ် အိမ်ကထွက်သွားရင် ဂျော့ဟာ ပီတာကို ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲသလိုလုပ်ထားရင် ကိုယ် ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ အိုကွယ် ...ကိုယ် ပီတာကို ဂျော့နဲ့ မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ အဲသလို ထားခဲ့ရမယ့်အဖြစ်ဟာ သိပ်ကို ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်ကွယ်။

ပီတာဟာ အသက်နှစ်နှစ်နဲ့ တစ်လသားပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဂျော့ဟာ ပီတာကို ကိုယ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်မှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဘဝဟာ ချစ်သူတွေအတွက် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှပါကလား အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ အနေနဲ့ ဒီလိုပဲ ဆက်သွားပြီး တစ်ခုခုဖြစ်လာသည်အထိ မျှော်လင့် စောင့်စားတော့မှာလား။ ကိုယ်တို့ ဒါတွေကိုပြောကြရင် စိတ်ဆင်းရဲစရာ သိပ်ကောင်းလှပါတယ်။ ကိုယ်က တော့ ကိုယ့်ရဲ့ လူချောလူလှ ချစ်သူနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ နေသွားချင်ပါတယ်ကွယ်။

ကိုယ် မင်းကို ပြောချင်နေတဲ့ နောက်တစ်ခုက ကိုယ် မင်းဆီရေးခဲ့သမျှ အားလုံးကို မင်း ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်။ စာတွေဟာ

အလွန်အလွန်ကို အန္တရာယ်များတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတာ မင်း သိပါတယ်နော်။ မစွက်ပေးနက်စံရဲ့အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းမရှိတာ တစ်ခုကဖြင့် သိပ်ဆိုးတာပဲ။ တကယ်လို့ သူ့ဆီမှာသာ ဖုန်းရှိရင် ကိုယ် မင်းဆီ ဖုန်းဆက်လို့ရမှာ။ ဒါဆိုရင် စာရေးဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

တကယ်လို့ ဖုန်းသာရှိလို့ကတော့ ညတိုင်း မင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြာကြီး စကားပြောလို့ရမှာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဂျော့တစ်ယောက် လိုင်းပွန်းဆိုင်ကို ထွက်သွားချိန်အထိတော့ ကိုယ် စောင့်ရမှာပေါ့။ သူ ထွက်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ အချိန်က ကိုယ့်ရဲ့အိပ်ရာဝင်ချိန် ဖြစ်သွားပြီ။ ကိုယ် မင်းကို ကိုယ်နဲ့တူတူ သိပ်ပြီးရှိစေချင်တယ်ဆိုတဲ့စကားလည်း ပြောနိုင်ပြီ။ တစ်ညလုံး ဘယ်လိုအိပ်မက် မက်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောနိုင်မယ်။

အချစ်ရယ် ... ကိုယ် မင်းကို သိပ်သိပ်ချစ်တာပဲ။ တအားကိုချစ်တာပဲ။ မင်း ကိုယ့်စာတွေကိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်နော်။ ဖျက်ဆီးပစ်မယ် မဟုတ်လားဟင်။ ကိုယ့်ဆီမှာတော့ မင်းစာတစ်စောင်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီစာကို ကိုယ် မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။

မင်း..ကို ကိုယ် ဘယ်တော့လောက် တွေ့ရမယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘူး အချစ်ရယ်။ အစစအရာရာ အားလုံးလိုလို ခက်ခဲနေတာပါကလား။ ဂျော့ကလည်း ကိုယ့်အပေါ် ရက်စက်တဲ့လူဆိုတော့ ပိုခက်တာပေါ့။ ကိုယ့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကို မင်း မခံစေချင်ဘူးအချစ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်မာကျောပြီး သိပ်ရက်စက်တဲ့လူ။ အခု နောက်ဆုံးရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကိုယ် ပျော်နေတာကို သူ မြင်တဲ့အခါ ကိုယ် ဘာကြောင့်ပျော်နေတာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားပြီး အံ့ဩနေပုံပေါ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် လည်း သူဟာ ပိုဆိုးလာတယ်လို့ထင်တယ်။

သူဟာ အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ပီတော့ကို ငိုအောင်လုပ်တယ်။ အရက်ကိုလည်း ခါတိုင်းထက် ပိုသောက်တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူကတော့ ညနေပိုင်းကျခါမှ ဘီယာလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့တာမို့ ကိုယ့်မှာ ဝမ်းသာရတယ်။

ကိုယ် ဒီစာရှည်ကြီးကို ဖြတ်မှဖြစ်တော့မယ် အချစ်ရယ်။ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဂျော့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရတော့မှာမို့ ချစ်သူအတွက် စာရေးနေတာကို ရပ်ရတော့မယ်။ ဘယ်လောက်များ ရှက်စရာကောင်းသလဲ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးဖရန်ရယ်။ မင်းကို ကိုယ် အများကြီး ... အများကြီး ချစ်တယ်။

မင်းကို အမြဲချစ်နေတဲ့
ဆစ်လ်ဗီးယား

* * *

mgjoe.com

သက်သေခံ (၉)

၁၇။ ဟောသွန်လမ်း

ဖရန့် အချစ်ရယ်

မနေ့ကဆိုရင်လေ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်လေ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး မင်းဆီကို စာရေးနေတာ၊ ဂျော့ကတော့ အိမ်ဘွန်းကို ထပ်သွားပြန်ပြီ။ (ဒီတစ်ခေါက် အပြန်မှာ လုံတွေထပ်ပြီး သယ်မလာပါ စေနဲ့လို့ ကိုယ်ကတော့ မျှော်လင့်နေမိတယ်။) အန်တီကပြောတယ် ဒီနေ့တစ်ရက် ပီတာကို သူ ခေါ်ထားမယ်တဲ့။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သိပ်ကို သာယာတဲ့ နေ့တစ်နေ့ ကြုံခဲ့ရတာပါလား။ ညနေခင်း ဂျော့ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်စိတ်ဟာ မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေမိတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ဂျော့က “ဘာကြောင့် မင်းက ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေတာလဲ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတိထားပြီး ရပ်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီညက ကိုယ် အိပ်ရာထဲရောက်တော့ ဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိပြန်တယ်။ မင်းဟာလေ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အိုင်းရစ်လူမျိုးကလေးပါလားကွယ်။ ကိုယ်ကတော့ မင်းရဲ့ အပြာရောင်မျက်လုံးတွေဟာ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ထင်တယ် အချစ်ရယ်။

ကိုယ် မှတ်မိနေသေးတယ်။ အိမ်ကို ဒုတိယအခေါက် မင်းရောက်လာတုန်းကလေ၊ ဂျော့ရဲ့ စိတ်ကလည်း ဆိုးနေတယ်။ မင်းရှေ့မှာ ဂျော့က ကိုယ့်ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံလိုက်တော့ မင်း မျက်လုံးတွေဟာ ဒေါသကြောင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လာတယ်။ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ။

ကိုယ် အမြဲကြားခဲ့ဖူးတာက အိုင်းရစ်တွေဟာ ဒေါသသိပ်ကြီးတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တွေ့ဖူးတာက မင်းဟာ ပထမဆုံးသော အိုင်းရစ်ကလေးပါ။ ကိုယ်နဲ့တော့ အဲသလိုမျိုး ဒေါသမကြီးပါနဲ့လား အချစ်ရယ်၊ တကယ်လို့ မင်းကသာ ကိုယ့်အပေါ် ဒေါသကြီးရင် ကိုယ်သေမှာ သိလား။

မင်းဟာလေ သိပ်ပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းတာပဲ။ တစ်ခါတလေများ မင်းကိုယ်ချစ်သူဖြစ်လာတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်မိပါရဲ့။ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ပြီး စဉ်းစားရတာ မင်းဟာလေ အလွန်နုပျိုသေးတဲ့ လူငယ်လေးပါလားကွယ်။

မင်းအသက်က အခုမှ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးလား။ ကိုယ့်အသက်က နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဆိုတော့ ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ တူနေမလားပဲ။ မနေ့ညကလေ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နေခင်းတုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို ပြန်စဉ်းစားရင်း အဲသလို တွေးလိုက်မိတယ်။

တကယ်ပါအချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘေးက ခေါင်းအုံးပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ဂျော့ရဲ့ မေးစေ့ကို အမှတ်မထင် စမ်းမိတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ စက်ဆုပ်လိုက်တာ အလွန်ပဲ။ ကိုယ့်ဘေးမှာ မင်းရဲ့ ချောမွေ့လှပတဲ့ပါးကို မြင်ရမယ့်အစား အခုလိုဆိုတော့ ...။ သူဟာ မင်းနေရာမှာ ရှိရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ မရက်စက်ဘူး ဆိုဦးတော့ ဂျော့ကို ကိုယ် မုန်းသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခုလိုပဲ ဆက်သွားကြမှာပဲ အချစ်ရယ်။

ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်၊ ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်ဟာ မင်းကိုပဲ တမ်းတနေတယ် အချစ်ရယ်။ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး။ ဒီညတော့ မင်း ကိုယ့်အကြောင်း တွေးရမယ်နော်။ ကိုယ်ကလည်း မင်းအကြောင်းတွေးမှာပါ။

အမြဲတမ်း မင်းကို သိပ်ချစ်နေမယ့် ဆစ်လီဗီးယား

သက်သေခံ (၁၀)

၁၇၊ ဟောသွန်လမ်း

ဖရန်ရှေ

အချစ်ရေ၊ မင်းက ပြောတယ်၊ ကိုယ်တို့ အခုလိုဆက်သွားနေလို့ မဖြစ်နိုင် တော့ဘူးတဲ့။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ကိုယ် ဂျော့ကို မထားနိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုတာလည်း မင်းကို ပြောထားခဲ့ပြီပြီ။ ပီတာဟာ ကလေးငယ်လေးပဲရှိပါသေးတယ်။ သူ လူလားမမြောက်သေးသမျှ မင်းအတွက်ပဲဆိုပြီးတော့ ကိုယ် ဂျော့ကို မစွန့်နိုင် သေးပါဘူး။ တကယ်လို့ သူ့ကို ခွဲခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ငတ်မှာ။ ကိုယ် အလွန်မုန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်နေရတဲ့ ဘဝဟာ ကိုယ့်အတွက်ရော မင်းအတွက်ပါ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါလားကွယ်။

မနေ့က သူ ကိုယ့်အပေါ် သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဆက်ဆံပြန်တယ်။ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဟိုလုံကြီးတွေထဲက တစ်ချောင်းယူပြီး သူ့ကိုယ်ထဲထိုးနှစ်လိုက်ရရင် လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြစ်သွားမှာပဲလို့ ခံစားရတယ်။ လုံကြီးတွေက ကိုယ့်ဘေးနားက နံရံပေါ်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မလုပ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ အိုင်းရစ်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်သိနေတဲ့ သဘောကောင်းကောင်း အိုင်းရစ်လိုလည်း ဒေါသမကြီးတတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဆိုလိုတာက သဘောကောင်းတဲ့ အိုင်းရစ်လေးတစ်ယောက်ကို ပြောတာပါ။ အချစ်ရယ် ...ကိုယ့်အနေနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သိတာ မဟုတ်လား။

အချစ်ရယ် ...ကိုယ့်ဆီလာပြီး ကိုယ့်ကို အနမ်းပေးပါဦး။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကို မေ့သွားမှာပါ။ ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ ကိုယ်လည်း မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာကောင်းပါရဲ့။ ဒါဆိုရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ။

ဒါပေမဲ့လို့ သူက နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ့်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးရင် ကိုယ် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး။ နံရံပေါ်က လှံတစ်ချောင်းယူပြီး သူ့ကို ထိုးလိုက် ရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ့်ကို ဖြစ်နိုင်တာ။

အဲဒါမျိုး ကိုယ် မတွေးသင့်ဘူးထင်တယ်။ ကိုယ် တွေးရမလား အချစ် ရယ်၊ ဟုတ်တယ် အချစ်ရယ်။ ကိုယ်ရေးခဲ့တဲ့စာအားလုံးကို မင်း မီးရှို့ပြီးပြီ မဟုတ်လားဟင်။ လူချင်းတွေ့တိုင်း ဒီကိစ္စကိုမေးဖို့ မေ့မေ့သွားတယ်။ ကိုယ်တို့မှာ တခြား ပြောစရာစကားတွေက အများကြီးရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

အချစ်များစွာဖြင့်
ဆစ်လ်ဗီးယား

သက်သေခံ (၁၁)

အချစ်ဆုံးရယ်

ကိုယ်ခိုင်းထားတာတွေအားလုံးကို လုပ်ပြီးတာ သေချာရဲ့လားဆိုတာ ပြန်ကြည့်ပါဦး။ ကိုယ် အိမ်ထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရတော့မှာမို့ ဘာကိုမှ သေချာအောင် ပြန်မကြည့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ မင်း ဘာမှသိဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဂျော့က အလုပ်ကိစ္စအတွက် ခေါ်လိုလာရတာကလွဲပြီး အခြားအချိန်တွေမှာ မင်း ဒီလို မလာဖူးဘူးနော်။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာပါလို့ ပြောရတော့မှာပဲ။ မတော်တဆ ဖြစ်ရတာပါ။ ကိုယ့်အနေနဲ့ လုံ့ကို နံရံမှာ ပြန်ထားရာက မတော်တဆလွတ်ကျပြီး သူ့ကို စိုက်သွားတာလို့ပြောမယ်။ ကိုယ် အပြင်ကိုထွက်သွားပြီး ဒီစာကို ထည့်မယ်။ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ကယ်ကြပါဦးလို့ အော်မယ်။

မင်း ဒီစာကို ဒီညရမယ်။ မင်းကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင်မှာပါ။ မင်း ဒီစာကို တခြားစာတွေ လုပ်ခဲ့သလို မီးရှို့ပစ်ပါ။ ကိုယ်တော့လေ အခုချိန်ထိ တစ်စက်ကလေးမှ မကြောက်ဘူး။ သူဟာ ထမင်းစားခန်းထဲက ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေတယ်။ မျက်လုံးတွေကပွင့်လို့။ သွေးတွေကလည်း သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ အိုင်ထွန်းနေတာပဲ။ အဲဒါကို မြင်နေရတာတောင်မှ ကိုယ် လန့်လား ထိတ်လား မဖြစ်ဘူး။

အားလုံးကိစ္စတွေ ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် (တကယ်လို့ မင်းက ကိုယ့်ကို လက်ခံချင်တုန်းပဲဆိုရင်) တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်ပြီး လက်ထပ်ကြ မယ်။ တော်ပြီအချစ်ရေ ...၊ ဒီစာကို ရပ်လိုက်တော့မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပီတာ နိုးခါနီးနေပြီ။ ဒီကိစ္စအားလုံးကို ကိုယ် လက်စသတ်ထားမှ ဖြစ်မှာ။

ဂွတ်ဘိုင် အချစ်ရေ ...။ ဒီကိစ္စအတွက် ကိုယ် မင်းအပေါ် လုံးဝအပြစ် မတင်ပါဘူး။ မင်း ဒါကို လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ် ဝမ်းသာတယ်။ ဂျော့ဟာ သူနဲ့ထိုက်တန်တာကို ရသွားတာပါ။ နောက်ပိုင်းကျရင် ကိုယ်တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြရမှာပါ။

မင်းရဲ့ ထာဝရအချစ် ဆစ်လီဗီးယား

The Letters in Evidence
by C.S. Forester

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခချာကော့၏ နာမည်ကြီး ဟောပြောပို့ချချက်များကို သွားရောက်နားထောင်ဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့ရသည့်ရက်ဟူ၍ မရှိပါ။ အထူးသဖြင့် သူ၏ 'ဟစ်စတိုးရီးယား' ခေါ် 'သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်သည့် စိတ်ရောဂါ' နှင့် 'ဟစ်ပီတော့တစ်ဇင်း' ခေါ် 'စိတ်ညှို့ပညာဆိုင်ရာ' ဟောပြောပို့ချချက်များသည် ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ဝင်စားသော အကြောင်းအရာများဖြစ်၍ လက်လွတ်မခံနိုင်သော ပို့ချချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

မိုပါဆွန်း

ထိုခေတ် ထိုအချိန်က ပါမောက္ခချာကော့၏ ဟောပြောပို့ချချက်များကို စိတ်ဝင်စားသည့် ပါရီပရိသတ်မှာ များပြားလှစွာမျှမက လူတန်းစားအလွှာအသီးသီးမှ လူများနှင့် စုံလင်လှပါသည်။ သူ့ပရိသတ်များထဲတွင် စာရေးဆရာများ၊ သတင်းစာဆရာများနှင့် ဂျာနယ်သမားများမှအစ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများအထိ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ပါမောက္ခ ချာကော့၏ ဟောပြောပွဲများကို အမြဲတစေ ရောက်နေသော ကျွန်တော်သည် တစ်ရက်သော ဟောပြောပွဲတစ်ခုတွင် မမျှော်လင့်ပါဘဲနှင့် ပြင်သစ် စာရေးဆရာကြီး ဂိုင်းဒီမိုပါဆွန်းနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မိုပါဆွန်းမှာ စာရေးဆရာအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ သူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခွင့် ရခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မိုပါဆွန်းတို့သည် စတင်ခင်မင်ပါပြီဆိုကတည်းက စိတ်ညှို့ ပညာနှင့် အခြားသောစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဒုက္ခများအကြောင်းကို ပြောဆို ဆွေးနွေးရာ၌ ဘယ်သောအခါမှ ကျေနပ်အားရသည်ဟု မရှိပါ။ ပြောမိပြီဆိုလျှင်လည်း စကားကို ဖြတ်၍ မရပါ။ ထိုစဉ်က မိုပါဆွန်းမှာ 'ဘိုးလိဒီစွတ်ဖ်' အမည်ရှိ ဝတ္ထုဖြင့် တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ဟက်နေသူဖြစ်၍ သူ၏ 'မေဆန်ကယ်လီယာ' ဝတ္ထုမှာလည်း ရုတ်တရတ် မေမရနိုင်လောက်အောင် ကောင်းသောဝတ္ထု ဖြစ်လေသည်။

မိုပါဆွန်းသည် 'ရူးသွပ်ခြင်း' နှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေ သမျှ အရာရာတိုင်းကို သိနားလည်ချင်နေသူဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏ 'လီဟော်လာ' ဝတ္ထုအတွက် ရူးသွပ်မှုရောဂါအကြောင်းကို ရနိုင်သမျှ ရှာဖွေစုဆောင်းလျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ သူ့အတွက် 'ရလေ လိုလေ' ဖြစ်နေသော အချိန်ကာလဖြစ်၏။ တကယ်တော့ လည်း ထိုဝတ္ထုသည် သူ၏ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အနာဂတ်ဘဝ ဇာတ်လမ်း၏ ရှေ့ပြေး ဖြစ်လေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါမောက္ခ ဘမ်းဟိန်း၏ ဆေးခန်းသို့ပင် လိုက်လာခဲ့ဖူး၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ၏ ဖိတ်ကြားချက် အရ သူ၏ အထူးဧည့်သည်အဖြစ်ဖြင့် သူ၏ အပျော်စီးရွက်လှေပေါ်၌ နှစ်ရက် သုံးရက်မျှ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် 'ဘဲလ်အဲမီ' (သူ၏ နာမည် အကြီးဆုံးနှင့် အကျော်ကြားဆုံး ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုအမည်) ဟု အမည်ပေးထားသော ရွက်လှေတွင်းရှိ စားသောက်ခန်းထဲ၌ တစ်ညလုံးထိုင်၍ စကားပြောခဲ့ကြသည်။ သူသည် သေရမည်ကို အလွန်ကြောက်သည်ဖြစ်ရာ သေခြင်းတရားအကြောင်းကို သူ့ခေါင်းထဲမှ အမြဲ ထုတ်ထားသည်ဟု ပြောပါသည်။

သူသည် အဆိပ်အမျိုးမျိုးအကြောင်းကိုလည်း အားလုံး သိချင်သည်။ အသေးစိတ် သိလိုခြင်း ဖြစ်၏။ အဆိပ်တစ်မျိုး၏ မြန်ဆန်မှု မည်မျှ ရှိသည်ကို သိလိုသည်။ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို လုံးဝ မခံစားရဘဲ သေနိုင်သလား စသည် စသည်များကိုလည်း သိချင်သည်။ လိုရင်းကို ပြောရမည်ဆိုပါက သူသည် အဆိပ်၏ ထိရောက်မှုအတိုင်းအတာနှင့် နာကျင်မှုဝေဒနာ၏ ပမာဏ စသည်များကိုပါ တိတိကျကျ သိလိုသူ ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုခဲ့ကြစဉ်က သူသည် ပင်လယ်ထဲ၌ သေခြင်းအကြောင်းကို ထပ်ကာတလဲလဲ မေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကလည်း အသက်ကယ်ဗောမပါဘဲနှင့် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်၌ သေရခြင်းသည် အလွန်သက်သာ၍

mgyle.com

လွယ်ကူသည်ဟုလည်းကောင်း၊ အသက်ကယ်ဗောပါပြီး ပင်လယ်ပြင်၌ သေရခြင်းသည် သေခြင်း အားလုံးထဲတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး သေခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း ပြန်လည်၍ ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ရှင်းပြနေခိုက်တွင် သူ့မျက်လုံးများသည် ရွက်လှေတံခါးဝ၌ ချိတ်ထားသော အသက်ကယ်ဗောဆီသို့ ရောက်နေသည်။ ထို့နောက် ယင်းအသက်ကယ်ဗောများကို နောက်နေ့ မနက်ကျလျှင် ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်မည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားကြသည့် အတိုင်း ကော်ဆီကာကျွန်းသို့ ဤရွက်လှေဖြင့် ခရီးထွက်သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့အား ပင်လယ်အောက်သို့ပို့၍ သေစေလိုသောဆန္ဒ ရှိပါသလားဟုမေးရာ သူက ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ တစ်ခဏမျှ ငိုငံ၍ စဉ်းစားနေသည်။

နောက်ဆုံး အတန်ကြာခါမှ “မရှိပါဘူးဗျ” ဟု ဖြေသည်။

ထို့ပြင်လည်း သူ့သေလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အပွေအဖက်ကို ခံယူပြီး သေလိုသည်ဟု အမြဲတွေး၍ အမြဲပြောသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်တွင်း၌ သေလိုသူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်ဟု ပြန်ပြောပြပါသည်။

သူ့အား ကျွန်တော်က ရှင်းပြနေခိုက်မှာပင် ယူဗွန်နီသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာပြီး အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ရှန်ပိန်တစ်ခွက် တောင်းသောက်ကာ ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ယူဗွန်နီသည် သူမ၏ ဦးခေါင်းကို မိုပါဆွန်း၏ ရင်ခွင်၌ တင်၍ အိပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဘဲလေးကချေသည်မကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက်မှာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ သူမသည် ဂရင်းအော်ပရာဇာတ်ရုံနောက်ရှိ ဆိုဗီယက်ယုတ်မာသော ဇာတ်သမားတစ်စု၏ကြား၌ ကျွန်လည်ကျက်စားကာ ဘဝပျက်ခဲ့ရ ရှာသူ ဖြစ်၏။ ကချေသည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဇာတ်ရုံပေါ်၌ ကျော်ကြားမှု မရသော်လည်း ဇာတ်ရုံနောက်ကွယ်တွင်မူ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ကာ ထင်ရှားနေသူ ဖြစ်သည်။ ယခု ဇာတ်ရုံနောက်ကွယ်တွင်မူ သူမသည် ‘ဘဲလဲအဲမီ’ ရွက်လှေပေါ် ရောက်ကာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော ချစ်သူ၏ရင်ခွင်၌ သာယာပျော်မွေ့လျက် ရှိလေသည်။

ယူဗွန်နီသည် မိန်းမချောလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူမအား မည်သည့်အသက်ကယ်ဗောကမှ ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က သူ့အား ကယ်တင်လိုပါသည်ဟုဆိုကာ လက်ကမ်းခဲ့ပါမူ သူမက လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ တကယ်တော့ သူမ၏နှလုံးသားကိုရော ကိုယ်ခန္ဓာကိုပါ

စည်းစိမ်ခံရာ၌ လုံးဝတင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုမရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏လက်သို့ ဝကွက်၍ အပ်ထားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အမှန်အားဖြင့် သူမ၏ဘဝကို ပေးအပ်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက် သည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ တန်ဖိုးထားသူ မဟုတ်ပေ။ သူမ၏ ကံကြမ္မာ မည်သို့အဆုံးသတ်မည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာသိနေပါသည်။ ဤ ယောက်ျား၏ ရင်ခွင်၌ အခုပုံစံမျိုးဖြင့် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည့် မိန်းကလေးပေါင်း များစွာကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့ပြီ။ ယခုကဲ့သို့ နေထိုင်လျက်ရှိသော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် သူ့ဘက်က မည်မျှအထိ တာဝန်ယူမည်နည်း။ ဤပြဿနာသည် သေးငယ် သည် မဟုတ်ပါ။

အမှန်အားဖြင့် မိုပါဆွန်းသည် သူ့အား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိ သော ကြောက်စိတ်တစ်ခုဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိသူဖြစ်သည်။ ထိုကြောက်စိတ်သည် သူ့ဦးနှောက်အား နေ့ရောညပါ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိ၏။ ထိုအရိပ်အငွေ့သည် သူ့မျက်လုံးများထဲ၌ ဖော်ပြလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပြောရမည်ဆိုပါမူကား ဤအမျိုးသားသည် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံထားရသည့် လူတစ်ဦးဟုပင် ပြောရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သူ၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းလှသော 'ဘိုးလ်ဒီစွတ်ဖ်' တည်းဟူသော အဆိပ် ကပင်လျှင် သူ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှသော ဦးနှောက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် တာဝန်ယူလျက်ရှိပြီဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

မိုပါဆွန်းသည် ထိုအချက်ကို သူ့ဘာသာသူ သိမှ သိပါလေစ။ ကျွန်တော် ကတော့ မကြာခဏ ဆိုသလို 'သူသိနေသည်' ဟု တွေးမိပါသည်။

အခုလည်း သူသည် သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားရှိ စားပွဲပေါ်မှ သူရေးလက်စ ဝတ္ထုစာမူကိုယူ၍ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖတ်ပြနေသည်။ သူသည် ယနေ့အချိန်ထိ အထူးခြားဆုံးနှင့် အပြောင်မြောက်ဆုံးသော ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ရေးထုတ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ ထူးခြားထက်မြက်လွန်းလှသော ဦးနှောက်ကို ရှန်ပီန်အရက်ဖြင့်စိမ်ကာ မူးယစ်ဆေးဝါးမျိုးစုံသုံး၍ ဆေးကြောလျက်ရှိ၏။

သူသည် မိန်းမလိုက်စားရာ၌လည်း တင်းတိမ်အားရသည်ဟု မရှိပေ။ မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲသည်။ အမျိုးအစား အနိမ့်အမြင့်ကို မရွေး။ နေရာတိုင်းမှ မိန်းမနှင့်တွဲသည်။ ဘဲလေးကချေသည်၊ ပြဇာတ်မင်းသမီး၊ ရုပ်ရှင် မင်းသမီး၊ အလုပ်သမား၊ ပြည့်တန်ဆာ စသည်ဖြင့် အတန်းအစား အလွှာအသီးသီးမှ မိန်းမ ဟူသမျှကို လက်ခံသည်။

mgjoe.com

သူသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော စာရေးဆရာဖြစ်၍ သူ့အောင်မြင်မှုများအတွက် အလွန်မာန်တက်ကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေသူဖြစ်၏။ အမြဲတမ်းဆိုသလို အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးများအား လူယုံ တပည့်တစ်ဦး အကူအညီဖြင့် ရူကလောဇဲလ်လမ်းရှိ သူ့အခန်းတွင်းသို့ နောက်ဖေးပေါက်မှ တိတ်တဆိတ်သွင်းရခြင်းကို အလွန်ဂုဏ်ယူနေသူ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မကြာခဏ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ လာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိရာ လာသည့်အခါတိုင်းလည်း တစ်နေရာ၌ ထိုင်၍ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတတ်၏။ မကြာခဏလည်း မှန်ရှေ့၌ရပ်ကာ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်နေတတ်၏။ ကြည့်နေပုံမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက်အား ကြည့်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား ထူးဆန်းသော အကြောင်းတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် စာရေးစားပွဲ၌ထိုင်၍ ဝတ္ထုသစ်တစ်ပုဒ်ကို ရေးနေသည်။ ထိုအခိုက် သူထံသို့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကာ သူ့အား ရေးရမည့်စာပိုဒ်များအား ပြောပြနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသဖြင့် ထိုလူစိမ်းအား နှင်ထုတ်ခိုင်းရန် သူတပည့် ဖရန်ကွစ္စကို ခေါ်မည်ဟု ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူမြင်နေရသည့် လူစိမ်းမှာ တခြားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ဂရင်းအော်ပရာဇာတ်ရုံထဲ၌ မိုပါဆွန်း၏ ဘေးတွင်ရပ်ကာ ဇာတ်စင်ပေါ်မှ မဒမ်မြိုင်ဇယ် ယူဗွန်နီအားကြည့်၍ လက်ခုပ် ဩဘာပေးလျက်ရှိသည်။ ယူဗွန်နီသည် သူမအား လှမ်းကြည့်နေသော မိုပါဆွန်း၏ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်၍ ပြန်ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

ဇာတ်ပွဲပြီး၍ အခန်းပြန်ရောက်သည့်အခါ ညလယ်စာ စားကြသည်။ ယူဗွန်နီသည် လိမ်းခြယ်ထားသည့် မျက်နှာမှ မိတ်ကပ်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးမှ လာစားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သွေးမရှိတော့သလိုဖြစ်နေသည့် ယူဗွန်နီ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိသည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည် ပိန်ချုံးလွန်းလှသဖြင့် ကြည့်၍မကောင်းတော့လောက်အောင်ပင် အကျည်းတန်လျက် ရှိလေပြီ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ရွက်လှေပေါ်၌ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးစဉ်ကနှင့် လုံးဝ မတူတော့သည့် ယူဗွန်နီကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

ယူဗွန်နီက သူ ဇာတ်စင်ပေါ်တက်၍ ကပြရသည့်အခါတိုင်း အိသာဆေးရည်ကို သောက်ထားလေ့ရှိကြောင်း၊ သူမ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကချေသည်

များသည်လည်း သူ့လိုပင် အိသာကို သောက်ထားလေ့ရှိကြောင်းနှင့် ဘဲလေးအဖွဲ့၏ ဒါရိုက်တာ မွန်စီယာသည်ပင်လျှင် အိသာဆေးရည်ကို သောက်လေ့ရှိကြောင်း ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။ ယင်းဆေးကို သုံးသည့် အတွက်ကြောင့် နောင် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာသည်အခါ ကက်ပရီဘက်ရှိ သူ့နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်သွားသည် ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မြင်တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ဗိုပါဆွန်းက သူ့ချစ်သူ ယူဗွန်နီမှာ တစ်နေ့တခြား ပိန်ချုံးလာရုံမျှမက ညစဉ်ညတိုင်း ချောင်းဆိုးလွန်းအားကြီးသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကောင်းစွာမအိပ်ရ ဟု ကျွန်တော့်အား ပြောပြပါသည်။ သူ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ယူဗွန်နီအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့၏။ ယူဗွန်နီ၏ အဆုတ်တစ်ဖက်မှာ ထိပ်ပိုင်းတွင် များစွာပျက်စီးလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ယူဗွန်နီသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမှ မလုပ်ဘဲ အချိန်ပြည့် အနားယူ နေဖို့ လိုအပ်ကြောင်း၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခုနှစ် ဆောင်းရာသီ၌ ယူဗွန်နီအား မင်တန်သို့ စေလွှတ်၍ အနားယူစေသင့်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ဗိုပါဆွန်းသည် ကျွန်တော် အကြံပြုသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန် သဘောတူသည်။ သို့သော်လည်း ယူဗွန်နီက ဗိုပါဆွန်း၏အနီးမှ သူ လုံးဝခွာသွား လိမ့်မည်မဟုတ်ဟုဆိုတာ ငြင်းပယ်လျက်ရှိပါသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတစ်လျှောက်လုံး ယူဗွန်နီသည် ကျွန်တော့်အား များစွာဒုက္ခပေးခဲ့ပါ သည်။ သူ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ထံသို့ လူနာအများအပြား ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ သူတို့အားလုံး ဇာတ်ရုံမှ ကချေသည်များဖြစ်၍ ယူဗွန်နီကဲ့သို့ပင် အိသာဆေးရည်ကြောင့် ရောဂါရနေသူများ ဖြစ်လေသည်။

ယူဗွန်နီသည် မကြာခင်မှာပင် သွေးလျှံခြင်းဖြစ်လာသည်။ သူမသည် ပြန်လည်ဝဖြိုးလာစေရန်အတွက် ငါးကြီးဆီများကို တစ်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်း အဆမတန်သောက်သည်။ သူမ၏ချစ်သူ ဗိုပါဆွန်းက ပိန်ပိန်မိန်းမကို သူမကြိုက်ဟု ပြောထားသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဝအောင်အားထုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာသဖြင့် များစွာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရလေ၏။ ဗိုပါဆွန်းသည် ယူဗွန်နီအတွက် ကုန်ကျသမျှ စရိတ်အားလုံးကို ပေးခဲ့သော်လည်း လူအနေဖြင့် ကား သူ့ချစ်သူအဖြစ် တန်ဖိုးမထားတော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ယူဗွန်နီ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကချေသည်များထဲမှ တစ်ဦးနှင့် ဗိုပါဆွန်းတို့သည် ငြိတွယ်လာခဲ့ကြသည်။ အကြီးအကျယ် ဒေါသူပုန်ထလျက်ရှိသော ယူဗွန်နီသည် သူ့ချစ်သူကို လုယူခဲ့သည့် ပြိုင်ဘက် ကချေသည်မအား ငရဲမီးပုလင်း

mgobe.com

နှင့်ပေါက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူပစ်ပေါက်လိုက်သော ပုလင်းသည် သူပြိုင်ဘက်၏ မျက်နှာကို မထိမှန်သော်လည်း ဤဖြစ်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ် နှစ်လ ကျခံရလေသည်။ ဤကိစ္စတွင် စာရေးဆရာ မိုပါဆွန်း၏ ဩဇာအရှိန်အဝါ နှင့် ကျွန်တော် ရေးပေးလိုက်သည့် ဆေးစာတစ်စောင်ကို အကြောင်းပြု၍ ထောင်ထဲ၌ နှစ်လမျှသာ နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယူဗွန်နီ၏ အဖြစ်သည် ရင်နာစဖွယ်ကောင်းလှချေသည်။ ထောင်မှလွတ် လာသည့်အခါ ယခင်က မိုပါဆွန်း ငှားပေးထားသည့် အခန်းသို့ လုံးဝမပြန်တော့ပေ။ မိုပါဆွန်းက မေတ္တာရပ်ခံသော်လည်း လက်မခံချေ။ သူမသည် အဆမတန် ကျယ်ဝန်း လှသော ပါရီမြို့တော်ကြီးအတွင်း၌ ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်လောက်အောင် ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရလျှင် ဒဏ်ရာရထားသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သဖွယ် တစ်နေရာရာ၌ ပုန်းအောင်း၍ သူသေမည်ရက်ကို စောင့်စားနေဟန်တူပေ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ ထောင်မှလွတ်ပြီး တစ်လမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော် သည် ယူဗွန်နီအား စိန်လာဇဲရားဆေးရုံ၏ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ ရပါ၏။ ပါရီမြို့ပေါ်ရှိ ကြေးစားအမျိုးသမီးများ၏ နောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏အဖြစ်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မိုပါဆွန်းထံသွား၍ အသိပေးမည်ဆိုပါက သူကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး ယူဗွန်နီအား တွေ့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် မိုပါဆွန်း၏အခန်းသို့သွားသည်။ သူတပည့် ဖရန့်ကွစ္စက ကျွန်တော့်အား လုံးဝဝင်ခွင့်မပြုပါ။ အိမ်ထဲတွင် သူ့သခင် စာရေးဆရာကြီး မိုပါဆွန်းသည် အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံနေ သဖြင့် ဝင်ခွင့် မပြုနိုင်ပါဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်က ယူဗွန်နီ၏အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မကြာခင် သေတော့ မည်ဟုလည်း အသိပေးသည်။ မသေခင်ကလေး တွေ့စေချင်၍ လာရောက် အသိပေး ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟုလည်း ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း ပြော၍မရပါ။

ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သည်မှာ ကပျာကယာ စာတိုလေးတစ်စောင်ရေးပြီး မိုပါဆွန်းထံ ပို့ပေးဖို့ အပ်ခဲ့ရပါသည်။ ဖရန့်ကွစ္စကလည်း ချက်ချင်း ပို့ပေးပါမည်ဟု အတန်တန် ကတိပြုခဲ့၏။ မိုပါဆွန်းလက်ထဲသို့ ထိုစာ ရောက်၊ မရောက် ကျွန်တော် အတိအကျ မသိရပါ။ သို့သော်လည်း သူ့သခင်၏ ဆန္ဒမှတစ်ပါး အခြားလူများ၏ ပြဿနာကို မမြင်တတ်သော ဖရန့်ကွစ္စလိုလူစားသည် ကျွန်တော့်စာကို ပေးချင်မှ ပေးပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် စိန်လာဇဲရားဆေးရုံသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ မိန်းမချောလေး ယူဗွန်နီမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သီလရှင်တစ်ဦး ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ယူဗွန်နီသည် သူ့အနီးရှိ ခုတင်ပေါ်မှ သက်ကြီးရွယ်အို ပြည့်တန်ဆာမိန်းမကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ပစ္စည်းများငှားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ်များ လိမ်းခြယ်သည်။ ဆံပင်ကို လှလှပပဖြစ်အောင် ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်သည်။ ပြည့်တန်ဆာမကြီးထံမှ ပဝါနီလေးတစ်ထည်ငှား၍ သူ့ပခုံး နှစ်ဖက်ကို လွမ်းထားသည်။ သူမအား အမြဲတစေ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော သူမ၏ချစ်သူ လာမည်ဖြစ်၍ သူ စောင့်မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု သီလရှင်အား ပြောပြခဲ့သည်။

ယူဗွန်နီသည် ထက်သန်သောစိတ်ဖြင့် မိုပါဆွန်း ရောက်အလာကို မျှော်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့ကုန်သွားသည်အထိ မိုပါဆွန်း ပေါ်မလာ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ယူဗွန်နီသည် လူမသိသူမသိပင် ကွယ်လွန်ရှာခဲ့၏။ ကွယ်လွန်ခြင်းမှာလည်း အဆိပ်တစ်မျိုးဖြစ်သော ကလိုရိုဖောင်း မေ့ဆေးရည်ကို သောက်၍ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝကို အရှုံးပေးသွားခြင်းလား၊ အနိုင်ယူသွားခြင်းလား။

နောက်နှစ်လခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဂိုင်းဒီမိုပါဆွန်းအား နာမည်ကြီး စိတ္တဇဆေးရုံတစ်ရုံ၌ တွေ့ရပါသည်။

သူသည် သူ၏ လူယုံတော်တပည့်ဖြစ်သူ ဖရန်ကွစ္စ၏ လက်မောင်းကိုမှီ၍ လမ်းလျှောက်လာလျက် ရှိသည်။ လက်ထဲ၌ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးများဖြင့် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ ပန်းခင်းများပေါ်သို့ ပစ်ခတ်လျက်ရှိသည်။

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း” ဟု အော်သည်။

“နွေဦးပေါက်လာရင် အဲဒီ ပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာ မိုပါဆွန်းကလေးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိလေသည်။

*The Sotry of San Mighale by
by Axel Munthe*

လူနာစောင့်

၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်အတွင်းက ကျုပ် ကြံ့ခဲရတဲ့အဖြစ်ကို ပြန်ရေးရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ထင်သလား။

ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်အဖြစ်ကို ပြောပြရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ထားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ် မသေခင် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မရေး ပါဘူး ဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေးပါ။ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ကြာကြာတော့ စောင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အများဆုံး တစ်ပတ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က သေမိန့်ကျပြီးသားလို ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျုပ်ရဲ့ဘဝဇာတ်လမ်း တစ်ခုလုံးကို ပြောပြပါ ဆိုရင်လည်း ကျုပ် ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အသေးစိတ်အကြောင်းတွေ အများကြီး ပါမှာကတော့ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်အထိ ပြောပြဖို့ကျတော့ အချိန်ရယ်၊ သတ္တိရယ်၊ စက္ကူရယ် လိုလိမ့်မယ်။ စက္ကူကတော့ ပေါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တိကတော့ နည်း တယ်။ အချိန်ဆိုတာက ကျုပ်မှာ ရှိနေပါသေးတယ်။

ကျုပ်မှာ ရှိနေသေးတဲ့ အချိန်ကို ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကလေး တစ်ခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တွက်ရပေမပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း အင်း ... မကြာခင် မနက်ဖြန်ရောက်ပြီး နေထွက်ပြန်ဦးတော့မယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးကို ကျုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ဗျာ။ ကဲ ... ကဲ ရော့။ ဟောဒီဟာကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ဖတ်ပြီးရင်လည်း ကျုပ်အပေါ်မှာ အမုန်းမပွားပါနဲ့လို့ ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားပါရစေ။

ခင်ဗျားအနေနဲ့ မကောင်းဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကို တွေ့လာရင် လည်း ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

တကယ်လို့များပေါ့လေ၊ နှင်းဆီပန်း ဖြစ်နေပါရက်နဲ့ နှင်းဆီပန်းအနံ့နဲ့ မတူတဲ့ အနံ့တစ်မျိုး ထွက်နေရင်လည်း သိပ်ပြီး အပြစ်မြင်မနေနဲ့တော့။ အေးလေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှတ်တမ်းတစ်ခု ပေးပါလို့ တောင်းနေ တယ်။ ပေးရမှာပေါ့ဗျာ။

ရော့... ဟောဒီမှာ၊ အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝမှတ်တမ်းပဲ။

ဒီအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဟာ ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သိပြီးပြီပဲ။ အဲ အဲဒီနှစ်မတိုင်မီတစ်နှစ် သြဂုတ်လထဲမှာပေါ့။ ကျုပ်အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်မှာပေါ့။ အဲဒီ အရွယ်မှာ ကျုပ်ဟာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

အဖြစ်က ဒီလိုပါ။

နစ်ဘီရှိုင်းမြို့က ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ဘာသာရေး လေ့လာချက် တွေကို ကျုပ်က မိတ္တူကူးပေးရတယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ကောလိပ်ကျောင်းတက်တုန်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ပါ။ ကျုပ်က သူ့အလုပ် လုပ်ပေးတဲ့အတွက် သူက ကျုပ်ကို စားစရာနဲ့ နေစရာ ပေးထားတယ်။ အဲဒီ ၁၈၅၉ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လထဲမှာ ကျုပ်သူငယ်ချင်းဆီကို မြို့ကလေးတစ်မြို့က သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။

သူ့စာထဲမှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ အမြော်အမြင် အဆင်ခြင်နဲ့ ပြည့်စုံပြီး စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက် ရှာပေးစေလို ကြောင်း၊ တကယ်လို့ ရမယ်ဆိုရင် လုပ်ခ ကောင်းကောင်းရမယ့် လူနာစောင့် အလုပ်တစ်ခု ရှိကြောင်း၊ စောင့်ပေးရမယ့်လူနာကတော့ နာတာရှည် ဖြစ်နေတဲ့ 'ကာနယ်ဖီးလစ်ဘတ်' ဆိုတဲ့လူ ဖြစ်ကြောင်း ရေးထားတယ်။

သူငယ်ချင်းဘုန်းကြီးက ကျုပ်ကို အဲဒီ အလုပ် ဝင်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်း တယ်။ ကျုပ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လက်တင်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ ကိုးကားချက်တွေ၊ သာသနာရေးဆိုင်ရာ ပညတ်ချက် တွေကို ကူးပေးနေရတဲ့အလုပ်က ကြာလာတော့ သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလာလို့ပဲ။

mgcbe.com

ပထမဆုံး ကျုပ်ဟာ ရီအိုဒီဂျနေရိုးမြို့ကိုသွားပြီး အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲဒီကနေပြီး ကျုပ် အလုပ်ဝင်ရမယ့် ရွာကလေးဆီကို ခရီးဆက် ခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်သွားတော့ ကျုပ်စောင့်ပေးရမယ့်လူနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြားရသမျှ သတင်းတွေက မကောင်းတာတွေချည်းပဲ။ သူတို့ ပြောပြကြတဲ့အတိုင်းသာဆိုရင် လူနာဟာ ကျုပ်နဲ့ အဆင်ပြေမယ့်လက္ခဏာ မရှိဘူး။ အဲဒီလူက ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ နေရာတကာမှာ အတိအကျသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။

သူ့ကို ဘယ်သူကမှ သည်းမခံနိုင်ကြဘူးတဲ့။ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း တွေကတောင် သူ့ကို လက်မြောက်ကြရတယ်တဲ့။ ဒီလူက သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးထက် အစောင့်ကို ပိုပြီး သုံးခဲ့သူတဲ့။ သူသုံးခဲ့တဲ့ လူနာစောင့်အရေအတွက်က မနည်းတော့ဘူးတဲ့။ သူ လုပ်ခဲ့လို့ လူနာစောင့် နှစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာမှာ သေရာပါ ဒဏ်ရာတွေ ရသွားခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။

ကျုပ်ကလည်း သူတို့ပြောသမျှ အားလုံးကို နားထောင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျန်းမာနေတဲ့လူကိုတောင် မကြောက်ဘူး။ နာတာရှည်ရောဂါသည် ဆိုရင် ပိုပြီး ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ သူတို့ကို ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးဆီ သွားတွေ့တယ်။

ဘုန်းကြီးကလည်း ကျုပ်ကြားထားသမျှ အားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ဝန်ခံတယ်။ သည်းခံပြီး လုပ်ပါလို့လည်း မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးနဲ့ တွေ့အပြီးမှာ လူနာ ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ အိမ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ်သွားတော့ ဖီးလစ်ဘတ်ဟာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပဲ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့် ပြီး အကဲခတ်တယ်။

သူ့ရဲ့ ကြည့်ပုံရှုပုံကဖြင့် တယ်ပြီး စူးစူးရှရှ နိုင်သကိုးဗျ။ သိလား။ နောက်တော့ ကျုပ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ သူ့အပြုံးက သရော် သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်မျိုးပဲ။ မျက်နှာထားကလည်း မာကျောကျောနဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ သူက သူ့အရင်က ငှားထားခဲ့သမျှ လူနာစောင့်တွေဟာ သူ့အင်္ကျီ ကြယ်သီးတစ်လုံး လောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူးတဲ့။ တချို့ကောင်တွေက အအိပ်ကြီးတယ်တဲ့။ တချို့ ကတော့ အရှက်အကြောက် မရှိဘူးတဲ့။ လူနာစောင့်နှစ်ယောက်ဟာ သူခိုးတွေတဲ့။ အဲဒီလိုမျိုးတွေ ပြောတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ကို လှမ်းမေးတယ်။
 “ကဲ - ဟေ့၊ မင်းကော သူ့ခိုးပဲလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

အဲဒီ နောက်မှာတော့ သူက ကျုပ်နာမည်ကို မေးတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်နာမည်ကို ရွတ်ပြတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲဗျာ၊ သိလား။ ကျုပ် အသံကို နားထောင်ပြီး အံ့ဩနေသလိုပဲ။

“ဘာကွ - မင့်နာမည်က ‘ဘာကိုလမ်ဘို’ တဲ့လား”
 “မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ‘ပရိုကိုပီရို ဂျီဆီ ဝွန်ဗယ် လွန်ရိုး’ လို့ ခေါ်ပါတယ်”

အဲဒီအခါကျတော့မှ သူက - “ဗယ်လွန်ရိုးဆိုတာ ခရစ်ယာန်နာမည် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ‘ပရိုကိုပီယို’ လို့ပဲ ငါခေါ်မယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီ ကိစ္စကို ကျုပ် အသေးစိတ် ပြောပြနေတာ တခြားကြောင့် မဟုတ် ဘူး။ ဒီလူကြီးရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား သဘောသဘာဝကို သိစေချင်တာ တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ဖြေပုံကို သူ သဘောကျသွားတာ ခင်ဗျား နားလည်စေချင်တာကြောင့် တစ်ကြောင်း အဲဒီ နှစ်ခုကြောင့်ပါဗျာ။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သူက သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးကို ပြောတယ်။ ကျုပ်ကို သူ သိပ်သဘောကျတယ်တဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိတဲ့ လူနာစောင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မရဖူးသေးဘူးလို့လည်း ပြောသေးတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညားခါစ လင်မယား နှစ်ယောက် ဟန်းနီးမွန်းခရီး ထွက်လာတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းကာလက တစ်ပတ်ပဲ ကြာတယ်ဗျာ။

ရှစ်ရက်မြောက်နေ့ မနက် အရုဏ်တက်ကစပြီး ကျုပ် အရင်က လုပ်သွား ခဲ့တဲ့ လူနာစောင့်တွေရဲ့ဘဝကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိလာရပြီ။ တကယ့် ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝမျိုးပါလားဗျာ။ ကျုပ်မှာ အိမ်ရတယ်ကို မရှိဘူး။ သူ ဆဲသမျှ ဆိုသမျှ ကျိန်သမျှကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ် အရုံးပေး အညံ့ခံပြီး နေရတဲ့ဘဝပါလားဗျာ။

သူက အဲဒီလိုနေပါမှ သဘောကျတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က သိထားပြီ ဆိုတော့ လည်း ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အဲဒီလိုပဲ သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီး နေရတော့တာပေါ့။ အမှန်တော့ တခြားလူတွေအပေါ်မှာ ပြောင်ချင်လှောင်ချင်၊ မခိုးမခန့် လုပ်ချင်နေတဲ့ စိတ်ဟာ သူခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်နေစိတ်ထားအရ ဖြစ်လာ နေတဲ့ဟာတွေပါဗျာ။

သူ ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေက များလည်းများ၊ စုံလည်းစုံ၊ ရှုပ်လည်းရှုပ်တယ်။ အသက်ကလည်း ခြောက်ဆယ်နီးနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ လည်း ဒီလူကြီးက သူ ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက သူ့အိမ်မှာ သူ ဗိုလ်ဖြစ်ခဲ့တာ ကိုး။ လူတိုင်းက သူ ပြောသမျှ နားထောင်ပြီး သူခိုင်းသမျှ လုပ်ခဲ့ကြရတာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ ဆိုးနေတာပေါ့။ မျက်နှာကလည်း မှုန်တေတေ အောက်သိုးသိုး နဲ့။ ဘယ်တော့မှ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမဆို အဲဒီ အကျင့် လေးလောက်ကတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြမှာပါဗျာ။

ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးတဲ့အကျင့်တစ်ခု ရှိတယ်။ တခြား မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ပြီး အဘိဇ္ဈာများတဲ့ကိစ္စပဲ။ သူက တခြား သူတွေ ဝမ်းနည်းနေရင်၊ စိတ်ထိခိုက်နေရင်၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်နေရင် သိပ်ပျော် တယ်၊ သာယာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်သုံးလလောက်ကြာတော့ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေရတာ ကို ကျုပ် စိတ်ပျက်လာတယ်။ အလုပ်ထွက်ပြီး ပြန်တော့မယ်လို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ထွက်နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းက ပေါ်မလာဘူး။

တစ်ရက်မှာတော့ သူ့ကို ကျုပ် နှိပ်ပေးဖို့ကိစ္စမှာ အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ သူက ကြိမ်တစ်ချောင်း ယူလာပြီး ကျုပ်ကို နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ရိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ ကျုပ်အတွက် တကယ့် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ။ ကျုပ်က ချက်ချင်းပဲ ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် အလုပ်ထွက်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ် ပစ္စည်းတွေကို သွားသိမ်းနေတုန်းမှာ သူ ကျုပ် နောက်က လိုက်လာ တယ်။ ကျုပ်အခန်းထဲကို ဝင်လာပြီး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပါ၊ မထွက်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်တယ်။ နောင်အခါမှာ အခုလို ဒေါသထွက်တာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ရဲ့ မတော်တဆ အမှားကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့။

သူက အဲဒီလို အတင်းအကျပ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး ပြောနေပြန်တော့ လည်း ကျုပ်ဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တင်းခံနိုင်မှာလဲဗျာ။ ကျုပ်က ဆက်ပြီး နေပါ့မယ်လို့ သဘောတူလိုက်ရတာပေါ့။

အဲဒီနေ့ ညပိုင်းကျတော့ သူက -
 “ငါ့ဘဝဟာ အဆုံးသတ်ခါနီးနေပါပြီ ပရိုကိုပီယိုရယ်” လို့ ပြောတယ်။
 “ငါ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါဟာ သေတွင်းနှုတ်ခမ်း
 ပေါ် ရောက်နေပါပြီ၊ ငါ့ကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အခါ မင်းလည်း လာရမှာပါ။ အဲဒီကျရင်
 မင်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ ငါ့မြေပုံနားမှာရပ်ပြီး ငါ့အတွက် ဆုတောင်းပေးပါ။
 တကယ်လို့ ဆုတောင်းမပေးရင်တော့ ...”

သူက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသေးတယ်။ အတော်ကလေး
 ကြာမှ ဆက်ပြောတယ်။

“အင်း - ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်သရဲက ညကျရင် မင်းဆီလာပြီး မင်းခြေထောက်တွေ
 ကို ဆွဲလိမ့်မယ်။ ဝိညာဉ်ရှိတယ်ဆိုတာကို မင်း ယုံကြည်ရဲ့လား ပရိုကိုပီယို”
 “ပေါက်တတ်ကရတွေပါဗျာ”

“မင်းက ဘာကြောင့် မယုံရတာလဲ ငတုံးရဲ့”

သူ ပြောလိုက်ပုံက တရင်းတနီးဗျ။ အဲဒါပဲ။ သူ စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး
 စိတ်လက်အေးဆေးနေချိန်ဆိုရင် သူ့ဆက်ဆံရေးက အဆင်ပြေတယ်ဗျ။ အဲ-
 ဒေါသကြီးနေရင်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား မှန်းကြည့်လိုက်ရင် သိမှာပါ။

သူ ကျုပ်ကို နောက်ထပ် ကြိမ်နဲ့ ရိုက်လားနှက်လား မလုပ်တော့ဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံတာတို့၊ ဖော်ကားမော်ကား ပြောတာတို့ကတော့
 အရင်ပုံစံအတိုင်းပဲ။ လုံးဝ မပျောက်ဘူး။ ကြာလာတော့လည်း ကျုပ် အရေထူ
 လာတယ်။ သူ ဘာတွေပဲ ပြောနေနေ ကျုပ် ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ကို လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူညစ်၊
 တတ်ယောင်ကားအကောင်၊ ကုလားအုတ်လိုအကောင်၊ ငတုံး၊ ငကြောင်၊ ငအူ၊
 ငအ၊ သောက်ရူး ဆိုတဲ့ နာမည်တွေ အမြဲ ပေးနေတယ်။ အဲဒီ နာမည်တွေက
 ကျုပ်အဖို့ ကြာလာလေ နားယဉ်လေ ဖြစ်လာတယ်။

အမှန်တော့ ဒီလူကြီးမှာ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ တစ်ကောင်
 ကြွက်ကြီးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ သူ့မှာ တူတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလူ သေသွား
 တာ ကြာပြီ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသပေါ့ဗျာ။
 အဲဒီ လူတွေကတော့ သူ့ဆီကို မကြာခဏ လာလည်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းမ၊ ကြ၊
 မြှောက်ကြ၊ ပင့်ကြ၊ အကြိုက်လိုက်ပြောကြနဲ့ အတော်ကလေးတော့ ခွအကျသား။

သူတို့ လာတယ်ဆိုတာကလည်း ခဏတစ်ဖြုတ်ပါဗျာ။ အလွန်ဆုံး ကြာလှ
 ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်ထက် မပိုပါဘူး။ ကျုပ်မှာသာ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြီး

သူ့ရဲ့ 'အဆိုအဆဲ အဘိဓာန်' ထဲက စကားလုံးတွေကို ကြိတ်မှိတ် သည်းခံပြီး နားထောင်နေရတာ။ သူ့ဆီက အလုပ်ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် မကတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို အလုပ်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးက သူ့ကို စွန့်မသွားဖို့၊ သည်းခံပြီး နေပေးဖို့ အမြဲတိုက်တွန်းနေတော့ ကျုပ်ဘက်က အရှုံးပေး နေရတော့တာပေါ့။

အချိန်တွေ သိပ်ကြာလာတော့လည်း သူနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းလာတယ်။ ရီအိုဒီဂျနေရိုးမြို့ကို ပြန်ချင်စိတ်ကလည်း အမြဲ ပေါ်လာတယ်။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ် လူတစ်ယောက်အဖို့ မြို့တွေ၊ ရွာတွေနဲ့ အလွန် အလှမ်းဝေးတဲ့ ခပ်ခေါင်ခေါင် ချောင်ကျကျ ဒေသက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ လာနေရတာ စိတ်ညစ်စရာ မကောင်း ပေဘူးလား။

လူသူလေးပါးနဲ့လည်း ဝေးကွာနေရသေးတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နာတာရှည် ရောဂါသည် လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုအဆဲ အမာန်အမဲကိုလည်း ခံနေရသေးတယ် ဆိုတော့ ကြာရှည်ခံနိုင်မတဲ့လားဗျာ။

ကျုပ်ရဲ့ အထီးကျန်နေရတဲ့ဘဝကို ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောပြရဦး မယ်။ ကျုပ်မှာ သတင်းစာလေးတောင်မှ ဖတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တစ်ခါတလေ အပြင်က လာလည်တဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဆီက မတောက်တခေါက် သတင်း အတိုအထွာကလေးတွေ ကြားရတာကလွဲလို့ တခြား ဘာကိုမှ မသိတော့တဲ့ဘဝပါ။

ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဘာတွေ လုပ်နေကြတယ် ဆိုတာလည်း လုံးဝ မကြားရ၊ မသိရပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျုပ်ဟာ ရီအိုဒီ ဂျနေရိုးမြို့ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်။ နောက်ဆုံး သင်းအုပ်ကြီးဆီ ပေးထားတဲ့ ကတိကို ချိုးဖျက်ပြီး ပြန်သွားဖို့အထိ စိတ်ကူးမိတယ်။ ကျုပ်ရနေတဲ့ လခ ဆိုတာကလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ သုံးရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ စုဆောင်းမိထားတဲ့ ငွေတွေကို မြို့တက်ပြီး သုံးလိုက် ဖြုန်းလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ သိပ်ကို ပြင်းထန်လာ တယ်။

ဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ကျုပ်ဆန္ဒအတိုင်း ထွက်သွားနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း က နီးနီးလာပြီလို့ ယူဆရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလူကြီးရဲ့ ရောဂါက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးဝါးလာနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ပဲ တစ်ရက်မှာ သူ သေတမ်းစာလုပ်တယ်။ သေတမ်းစာ လာလုပ်ပေးတဲ့ ရှေ့နေခမျာလည်း ကျုပ်လိုပဲ သူ စော်ကားမော်ကား ပြောသမျှကို ခံရတယ်။

သူ့ရောဂါ ကုသမှုအစီအစဉ်ကလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး တင်းကျပ်လာတယ်။ နားနားနေနေ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ဖို့ အချိန်မရသလောက် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဆက်ဆံရေးကလည်း ပိုပြီး ဆိုးလွန်းလာတော့ သူ့အပေါ် သနားတဲ့စိတ်ဟာ ပျောက်သလောက် ဖြစ်လာနေတယ်။ ကျုပ် ရင်ထဲမှာ သူ့ကို သနားမယ့်အစား ရွံရှာစက်ဆုပ်မှုနဲ့ မုန်းတီးမှုတွေက ပိုများလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဟာ ဒီအလုပ်က ထွက်သွားဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ်။ ဆရာဝန်နဲ့ သင်းအုပ်ကြီးကလည်း ကျုပ် ရှင်းပြသမျှကို သဘောပေါက် လက်ခံလာကြ တယ်။

ဒါပေမဲ့ ရက်အနည်းငယ်လောက်တော့ နေပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အချိန်ကို တစ်လတိတိ ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတစ်လကုန်ရင်တော့ ပြောထားတဲ့အတိုင်း အလုပ်က ထွက်မှာပါ။ သင်းအုပ် ကလည်း လူစားအမြန်ရှာပြီး အစားထိုးပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထားပါတယ်။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောပြပါ့မယ်။ ကျုပ်အလုပ်ထွက်တော့မယ်လို့ ကြိုပြောထားခဲ့တာ ဩဂုတ်လဆန်းပိုင်းမှာပါ။ ဩဂုတ်လ ၂၄ ရက် ညပိုင်းမှာ သူဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲပါတယ်။ ကျုပ်ကို ရိုက်တယ်၊ ဆဲဆိုတယ်၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်မျက်နှာကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ပေါက်ပါတယ်။ ပန်းကန်ပြားက ကျုပ်ကို မထိဘူး။ ကျုပ်နောက်က နံရံကို မှန်ပြီး အစိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားတာပေါ့။

“ဟေ့ကောင် သူခိုး၊ ငါ့ပန်းကန် ကွဲသွားပြီ လျော်ရမယ်”

လို့ သူက ဒေါသတကြီး အော်ပြောတယ်။

သူဟာ တညည်းညည်း တညူညူနဲ့ အချိန်အကြာကြီးပဲ ဝေဒနာခံစားနေရတယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးကျတော့ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားရော။ သူ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ကျုပ်ဟာ အိတ်ကပ်ထဲ အသင့်ထည့်ထား တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်လိုက်တယ်။ စာအုပ်က ရှေးခေတ် စိတ်ကူးယဉ် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပေါ့။ ကျုပ်ဟာ သူ့ခုတင်နဲ့ မနီးမဆေးမှာ ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုကို ဖတ်နေမိတယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီကျရင် ကျုပ် သူ့ကိုနှိုးပြီး ဆေးတိုက်ဖို့ တာဝန်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပဲလား၊ စာအုပ်ဖတ်မိလို့ပဲလားတော့ မသိဘူး၊ ဒုတိယစာမျက်နှာတောင် မရောက်သေးဘူး၊ ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားပါလေရော။ သူ့အော်သံကြောင့် ကျုပ် လန့်နိုးလာတယ်။ နိုးနိုးချင်း ထိုင်ရာက ဖြုန်းခနဲ ခုန်ထ

လိုက်တယ်။ ကျုပ် အိပ်မှုန့်စုံမွှားဖြစ်နေတုန်းမှာ သူကတော့ အဆက်မပြတ် အော်နေ တုန်းပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ ရေပုလင်းနဲ့ ကျုပ်ကို ကောက်ပေါက်တယ်။ ကျုပ် အချိန်မီ ရှောင်လို့မရဘူး။ ပုလင်းက ဘယ်ဘက်ပါးကို ဝင်မှန်တယ်။ ပုလင်း မှန်လိုက်တဲ့နေရာက နာလွန်းအားကြီးလို့ သတိတောင် လစ်လုမတတ်ပဲ။

ကျုပ် လူနာကို ခုန်အုပ်လိုက်မိတယ်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တအားဆုပ်မိတယ်။ သူကလည်း ရုန်းကန်နေတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့လည်ပင်းကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ပြီး တအားညှစ်နေမိတယ်။ သူ အသက်ရှူ ရပ်သွားပြီ ဆိုတာလည်း သိရော ကျုပ်လည်း သူ့လည်ပင်းကို လွှတ်ပြီး အလန်တကြားနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ် အော်ဟစ်ပြီး ငိုမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ငိုသံကို ကြားတဲ့လူ မရှိဘူး။ နောက်တော့ ကျုပ် သူ့အိပ်ရာနား ကပ်သွားပြီး သူ့ကို အတင်း လှုပ်နှိုးတယ်။ ပြန်ပြီး အသက်ရှူလာအောင် အားထုတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အချိန်က သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီ။ ဘေးနားက ကပ်နေတဲ့ အခန်းဘက် ကူးလာခဲ့တယ်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲကို မပြန်ဝဲလို့ နှစ်နာရီကြာအောင် ထိုင်နေမိတယ်။ စောစောကဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့စိတ်အခြေအနေကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ တိတိကျကျ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့သွားတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်တွေ ချောက်ချားသွားတာလား။ ဒေါသကြီးလွန်းအား ကြီးလို့ သတိလက်လွတ်သွားတာလား။ ကျုပ် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ အခန်း နံရံတွေ ပေါ်မှာ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးတွေကို မြင်နေရတယ်။ သူ့အသံတွေကို ကြားနေရတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ် မဖြစ်ခင်က အော်နေတဲ့အသံတွေ၊ ကျုပ် သူ့လည်ပင်းကိုညှစ်နေတုန်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း သူ့လက်ချောင်းထဲက မြည်နေတဲ့ အသံတွေကို ပြန်ကြားနေရတယ်။ ကျုပ် ဘယ်ဘက်ကိုပဲ လှည့်ကြည့်ကြည့် သူ့မျက်နှာဟာ ပျောက်မသွားဘူး။ သူ့အသံတွေကိုလည်း ကြားနေရတုန်းပဲ။ ကျုပ် အခုပြောနေတာတွေဟာ ခင်ဗျား နားထောင်လို့ကောင်းအောင် တဖွဲ့တနွဲ့ ချဲ့ထွင်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ကို မြင်နေ ကြားနေရတဲ့ဟာ တွေပါ။

“လူသတ်သမား ... မင်းဟာ လူသတ်သမား” လို့ အော်နေတဲ့ အသံတွေဟာ ကျုပ်နားက တကယ့်ကိုကြားနေရတဲ့ အသံတွေပါ။

တစ်အိမ်လုံးဟာ ငြိမ်တိတ်နေတယ်။ နာရီစက်သံကလွဲလို့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ငြိမ်ဆိတ်မှုကြီးနဲ့ အထီးကျန်နိုင်မှုကြီးဟာ သိပ်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

mgjoe.com

ကျုပ် နားနှစ်ဖက်ကို စွင့်ထားတယ်။ အပြင်ဘက်က အသံတွေ ကြားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ သူ့ရဲ့ ညည်းညူသံ၊ ဆဲဆိုသံ၊ ကျိန်ဆဲသံနဲ့ စကားပြောသံတွေကို ကြားရလိုကြားရငြား သတိထားပြီး နားစွင့်နေတာပါ။ သူ အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်မယ့် အသံတစ်ခုခုကို ကြားလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

အဲဒီလို အသံမျိုး တစ်သံလောက်သာ ကြားရရင် ပူလောင်နေတဲ့ ကျုပ်စိတ် ဟာ ချက်ချင်း ငြိမ်းအေးသွားမှာပါ။ သူ့သာ ပြန်ရှင်လာရင် ကျုပ်ကို ရိုက်ချင် သလောက် ရိုက်စမ်းပါစေ။ ဘယ်နှချက် ငိုဟံမလဲ။ ဆယ်ချက်၊ အချက် နှစ်ဆယ်၊ အချက်တစ်ရာ၊ အိုဗျာ ... အချက်တစ်ထောင်ပဲ ရိုက်ရိုက် ကျုပ်ခံဖို့ အသင့်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာသံမှ မကြားရဘူးဗျ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ အခန်းထဲမှာ ကျုပ် ခေါက်တံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ပြန်ထိုင်လိုက်၊ ပြီးတော့ ပြန်ထပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေလို့မရဘူး။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းကို ညှစ်ကိုင်ပြီး ငိုနေမိတယ်။

'ဒီနေရာကို ငါလာမိတာ မှားလေခြင်း' လို့ တွေးပြီး နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး။ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမိတဲ့အတွက် ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် ကျိန်ဆဲမိတယ်။ ကျုပ်ကို ဒီအလုပ်လက်ခံအောင် တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ ကျုပ် သူငယ်ချင်း ဘုန်းကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကို ဒီအလုပ်မှာ ကြာကြာနေအောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ သင်းအုပ် ဆရာကြီးရယ် သုံးယောက်စလုံးကို ဒေါသဖြစ်တယ်။ ကျိန်ဆဲတယ်။

ကျုပ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုမှာ ဒီလူတွေလည်း အပြစ်မကင်းဘူးလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ တိတ်ဆိတ်လွန်းအားကြီးလို့ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပိုပြီး ချောက်ချားလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အနည်းဆုံး လေတိုက်သံ လေးကိုပဲ ကြားရ ကြားရဆိုပြီး ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ လုံးဝ လေမတိုက်ဘူး။ ညဟာ အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ကောင်းကင်မှာ ကြွယ်တွေဟာ တလက်လက် တောက်ပနေကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး အချိန်အတော်ကြာကြာ ရပ်နေမိတယ်။ ညအမှောင်ထုကြားမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေနေမိတယ်။ လောလောဆယ်ခံစားနေရတဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ချင်လွန်းလို့ ကယောင်ချောက်ချား လုပ်နေမိတာပါ။

ကျုပ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ကျုပ်ခံရမယ့် အပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်ပြန် ထင်ထင် မြင်လာတယ်။ ကျုပ်ကို လူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး ပြင်းထန် ကြီးလေးတဲ့

အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မှာကတော့ သေချာနေပါပြီ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်က ပိုပြီး ကြီးထွားလာတယ်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ တစ်နေရာကရပ်ပြီး ကျုပ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့သူ သုံး လေးယောက်ကို မြင်ရတယ်။ သူတို့ပုံပန်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ချောင်းပြီး မကောင်းမှုတစ်ခုခု လုပ်တော့မလို့ ဘာလိုလိုပဲ။ ခဏနေတော့ လူပုံသဏ္ဍာန်တွေဟာ လေထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။ ကျုပ် သွေးလေ ချောက်ချားပြီး စိတ်ထဲက ထင်သမျှကို မြင်ယောင်နေတာများလား။

မိုးမလင်းခင်မှာပဲ ကျုပ်ဟာ မျက်နှာဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီး စည်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ကိုတင်းပြီး ဟိုအခန်းဘက်ကို သွားတယ်။

ရုတ်တရက် မဝင်ရဲသေးဘူးဗျ။ နှစ်ကြိမ်တိတိ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ စိတ်ကူး မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထဲကို မဝင်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် စိတ်အား တင်းပြီး အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်ပြန်တော့လည်း ခုတင်နားကို မသွားရဲဘူးဗျ။ ကျုပ်ခူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ နှလုံးကလည်း ခုန်လိုက်တာ ဖျတ်ခနဲ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး အသက်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကျုပ် တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။

'ငါ ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရင် ကောင်းမလား' ထွက်ပြေးရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် တရားခံပါလို့ ထုတ်ဖော်ပြီး ဝန်ခံသလို ဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်။ အရေးကြီးတာက ခြေရာလက်ရာတွေမကျန်အောင် ပျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ မဟုတ်လား။ ကျုပ်အိပ်ရာနားကို သွားရပ်တယ်။ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပြူးထွက်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဟနေတယ်။

'မင်းကွာ ... လူအချင်းချင်း ဘာပြုလို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲကွ' လို့ မေးလိုက်တော့မလား ထင်ရတယ်။

သူ့လည်ပင်းမှာ ကျုပ်လက်ရာတွေ ထင်နေတယ်။ အဲဒါက အရေးကြီး ဆုံးပဲ။ ချက်ချင်းပဲ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို လည်ပင်းပေါက်အထိ တပ်ပေး လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မေးစေ့အထိ လုံသွားအောင် စောင်တစ်ထည် ခြုံပေးလိုက် တယ်။ လုပ်စရာရှိတာတွေလည်း လုပ်ပြီးရော အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ် လိုက်တယ်။ မင်းတို့သခင်တော့ အခုမနက်ပဲ ဆုံးသွားပြီလို့ အသိပေးလိုက်တယ်။ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးနဲ့ ဆရာဝန်ဆီ အကြောင်းကြားဖို့ သူ့ကိုပဲ လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ပထမဦးဆုံး ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးကတော့ ကျုပ်အစ်ကို နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ပဲ။ အမှန်တကယ်

ကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်ကတည်းက ကျုပ်ဆီကို စာတစ်စောင် ရောက် ထားတယ်။ သူ နေမကောင်းဖြစ်နေကြောင်း ကျုပ်အစ်ကိုက ရေးထားတဲ့စာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ချက်ချင်း ထွက်သွားရင် ကျုပ်အပေါ် သံသယဝင်ကြဦးတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ငါ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ နေလိုက်ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်စိမွဲမွဲ နီဂရိုးအဘိုးကြီးတစ်ယောက် အကူအညီ နဲ့ အလောင်းကိုပြင်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်ကမလုံတော့ အခန်းထဲက အပြင်ကို သိပ်မထွက်ရဲဘူး။ ကျုပ် လုပ်ထားကိုင်ထားတာတွေ မပီမရီဖြစ်ပြီး၊ သဲလွန်စ တွေသွားရင် ခက်ချေရဲ့ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေတယ်။

ကျုပ် မျက်နှာပျက်တာကို တခြားလူတွေ ရိပ်မိသွားမှာကလည်း ကြောက်ရ သေးတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ တခြားလူတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး မကြည့်ရဲဘူး။ အရာရာတိုင်းဟာ ကျုပ်ကို စိတ်မရှည်အောင် ဝိုင်းလုပ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေ၊ သူတို့ချင်း ပြောဆိုနေကြတဲ့ တီးတိုးစကားသံတွေ၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ လုပ်နေကြတဲ့ အသုဘ အခမ်းအနား၊ သင်းအုပ် ဆရာကြီးရဲ့ ဆုတောင်းစာရွတ်သံ။

အားလုံးလည်းပြီးရော ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကို ပိတ်တယ်။ ကျုပ် လက်တွေဟာ ထိန်းလို့မရဘူး။ တုန်ယင်နေတယ်။ ကျုပ်လက်တွေ တအား တုန်ခါနေတာကို လူတစ်ယောက်က မြင်သွားတော့ -

“ပရိုကိုခမျာ သနားစရာပဲ၊ သူ့သခင်ကြောင့် စိတ်တွေဆင်းရဲခဲ့ရပေမယ့် အခုလို သေသွားပြန်တော့လည်း စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်” လို့ မှတ်ချက်ချတယ်။

သူ့စကားဟာ ကျုပ်ကို သရော်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး အပြင်ကို ထွက်လာကြတယ်။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ကျုပ်ဟာ လမ်းမှန်မှန် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်လာတယ်။ စောစောက အိမ်ထဲမှာ ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေလို့ စိတ်ထဲက ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် အခု အပြင်ဘက် အလင်းအောက် ရောက်တော့ သိပ်ပြီးလင်းနေလို့လား မသိဘူး။ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပိုပြီး မလုံမခြုံ ဖြစ်လာတယ်။

ငါ ကျူးလွန်ထားတဲ့ဖြစ်မှုကို ရေရှည်မှာ ဖုံးလို့ ရပါ့မလားလို့ တွေးပြီး ကြောက်လာတယ်။ ကျုပ်ဟာ ခေါင်းမဖော်ဘဲတော့ဘူး။ အသုဘပို့တဲ့လူတွေ ကြားမှာ ကျုပ်ဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လိုက်လာခဲ့တယ်။

အသုဘချတဲ့ကိစ္စ ပြီးလည်းသွားရော ကျုပ်က အသက်ရှူမှန်လာတယ်။ ဘေးကလူတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံပြောဆိုလို့ ပြန်ရလာတယ်။ ဒါပေမဲ့

စိတ်က မသန့်တော့ လိပ်ပြာကတော့ မလုံဘူးပေါ့။ ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက် ညပေါင်းများစွာ အိပ်လို့မရဘူး။ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံရတယ်။ ဒီမှာ နေရတာ တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်နဲ့ စိတ်အေးရတယ်ကို မရှိပါဘူး။ ကျုပ်မှာ မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်၊ စကားလည်း ဖြောင့်ဖြောင့် မပြောနိုင်၊ အစားလည်း နည်းနည်းပဲ စားနိုင်တယ်။ စိတ်တွေက အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတဲ့အချိန်က တစ်နေ့တခြား များလာတယ်။

“သေတဲ့လူက သေသွားပြီပဲ၊ ဒီလောက်အထိ စိတ်ထိခိုက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” လို့ လူတွေက ပြောကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်မှာ အပြင်ပန်းအသွင်အပြင် အရိပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီး လူတွေက ကောင်းတဲ့ဘက်က အဓိပ္ပာယ်ကောက်လာတာကို တွေ့ရတော့ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပေါ့ပါးလာတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသွားတဲ့လူရဲ့အကြောင်းကို အများနဲ့ရောပြီး ချီးကျူးစကား ပြောလာနိုင်တယ်။ သူ သဘောကောင်းတဲ့ အကြောင်းနဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောလာနိုင်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ပြောစရာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။

ကျုပ်ဟာ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ လေ့လာလိုက်စားမှု အင်မတန်နည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ တစ်ယောက် တည်း ကျိတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားတယ်။ ဝတ်တက်နေတဲ့အချိန် တစ်ချိန်လုံး ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသားတွေကို အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် လုပ်နေမိတယ်။ ဘုန်းကြီးကို လှူတော့လည်း လှူရမယ့် ငွေထက် နှစ်ဆပိုပြီး လှူမိတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး သေသူရဲ့ နာမည်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လှူခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ရိယိုဒီဂျေနေရီးမြို့က ပြန်လာခဲ့တယ်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာထဲမှာ ဖိးလစ်ဘတ်ရဲ့ သေတမ်းစာကို သူတို့ ဖွင့်ဖတ်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျုပ်ကို သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစား အမွေခံအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ ကျုပ်စိတ် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့၊ ကျုပ်စာဖတ်တာက လွဲနေပြီလို့ ထင်မိတယ်။ စာကို ကျုပ်အစ်ကိုလက်ထဲထည့်ပြီး ဖတ်ခိုင်းတယ်။ မိတ်ဆွေတချို့ကိုလည်း ပြတယ်။ သူတို့ဖတ်တော့လည်း ကျုပ်စောစောက သိခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာက မလွဲပါဘူး။

ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့အမွေပစ္စည်းအားလုံးကို ဆက်ခံရမယ့် တစ်ဦးတည်း
သော အမွေစားအမွေခံ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ
ပြန်ပါတယ်။ ကျုပ်ကို ဖမ်းမိဖို့ ထောင်ချောက်ဆင်တာများလား။ သေသေချာချာ
စဉ်းစားလိုက်ပြန်တော့လည်း အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျုပ်သတ်တယ်
ဆိုတာ သိသွားရင် သူတို့ ကျုပ်ကို ဖမ်းနိုင်တဲ့ တခြားနည်းတွေ အများကြီး
ရှိနေတာပဲ။

ပြီးတော့လည်း သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးရဲ့ ရိုးသားမှုကို ကျုပ် ကောင်း ကောင်း
သိနေတာပဲ။ ကျုပ်တွေ့သလို ထောင်ချောက်ဆင်တယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
သူပါမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ စာကို ငါးကြိမ်၊ ဆယ်ကြိမ်၊ အကြိမ်တစ်ရာထက်
မနည်း ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ စာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံပါ။

“မင်းအဘိုးကြီးရဲ့ပစ္စည်းက တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ”

လို့ ကျုပ် အစ်ကိုက မေးတယ်။

“ကျွန်တော်လည်း အတိအကျ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဘိုးကြီး
သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“သူက မင်းကို မိတ်ဆွေစစ် တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်သွားတဲ့ သဘောပဲ။
အခုကိစ္စဟာ ဒါကို သက်သေပြသွားတာပဲ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကံကြမ္မာရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ သရော်ပြောင်လှောင်မှုကြောင့်
ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်လက်ထဲကို ရောက်လာပါတယ်။
ပထမတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူလို့ ဖြစ်ပါ့မလား စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့
ယူရမှာကို စိတ်မသန်ဖြစ်နေတယ်။ ယူသင့်၊ မယူသင့် အတိအကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ
သုံးရက်တိတိ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်
ပြန်ရင်လည်း တစ်ဖက်က လူတွေကြားမှာ သံသယဝင်လာမှာ ကြောက်ရသေးတယ်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ဟာ ကြားကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ရလာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့
အမွေကို ဆက်ခံလိုက်မယ်၊ ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို လျှို့ဝှက်ပြီး ခွဲဝေပေးသင့်တဲ့
လူတွေကို ခွဲဝေပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အခုလိုလုပ်လိုက်ရင် စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန်ဖြစ်နေတာတွေ ပျောက်သွားမှာပဲ။ ကျူးလွန်ထားတဲ့ဖြစ်မှုကို မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်နဲ့ သက်သာရာရအောင် လုပ်ရာလည်း ရောက်သွားမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်စိတ်ကတော့ အထိုက် အလျောက် ငြိမ်းအေးသွားမှာ သေချာပါတယ်။

ကျုပ်ဟာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ကပျာကယာပြင်ဆင်ပြီး ရီယိုမြို့ က ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်နေခဲ့တဲ့ ရွာဘက်ကိုနီးလာတော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ကျုပ်ရဲ့အာရုံထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာကြပြန်တယ်။

ဒီတစ်ဝိုက်က ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး သတိရလာအောင် ဖန်တီးနေပြန်တယ်။

ဘယ်လမ်းကိုပဲရောက်ရောက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က မြင်နေရ သလို ခံစားနေရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အတွေးအာရုံထဲမှာ သူ့ရဲ့ အော်သံတွေ၊ သူ့ရဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက သူ့ရဲ့အကြည့်တွေ မျောပါလာနေ တယ်။

ကျုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ဟာ ရာဇဝတ်မှုလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ခဲ့တဲ့ပွဲလား။ ကျုပ်ဟာ ပထမဆုံး အတိုက်ခံရတဲ့လူ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကာကွယ်နိုင်ခွင့် ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ ကံကောင်းလွန်းလို့ဖြစ်လာတဲ့ ရန်ပွဲတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ရမလား။ နောင်တရသင့် တဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်တစ်ခုလို့ ဆိုရင်ကော မှားမလား။

သူ ဆဲဆိုခဲ့သမျှတွေကို ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်မိတယ်။ သူ ရိုက်ခဲ့နှက်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်း ဘယ်လောက်များ ရှိမလဲ။ ကျုပ်ဟာ တောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်တွေးနေမိတယ်။

ဒါတွေဟာ သူ့အပြစ်မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ကျုပ်သိလာတယ်။ ဒီလိုဟာ မျိုးတွေကို သူလုပ်ခဲ့တာဟာ သူ ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာကြောင့်ပါ။ အဲဒီ ဝေဒနာတွေကြောင့် သူဟာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တယ်။ စိတ်တိုခဲ့တယ်။ ဒေါသကြီး ခဲ့တယ်။ မကောင်းစိတ်တွေ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဒါတွေ အားလုံးကို ကျုပ် ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဟိုနောက်ဆုံးညကပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သူဟာ လူ့ပြည်မှာ အသက်ရှည်ရှည် နေရမယ့်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်။ သူဟာ အသက်ရှင်ပြီးနေရမယ့်ရက်ကို အမြဲတမ်း လက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေရတဲ့ လူပါ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏ ပြောဖူးခဲ့ပါတယ်။

“ငါ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမှာလဲ။ သိတင်းနှစ်ပတ်လား၊ တစ်ပတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရက်ပိုင်းပဲလား” တဲ့။ အမှန်တော့ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေရတာဟာ ဘဝ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲဒုက္ခပါ။ သူ သေတော့မယ့်အချိန်မှာ ဒီရန်ပွဲဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ။ ဒါတွေဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ ရှိနေတဲ့ ဟာတွေပါ။

ကျုပ် ရွာထဲဝင်သွားတဲ့အခါမှာ တစ်စုံတစ်ရာက ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားကို ဆွဲဆုပ်ထားသလို ခံစားနေရတယ်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ရွာထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ လူတွေက ကျုပ်ကို ဆီးပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဝမ်းသာစကားတွေ ပြောကြတယ်။ သင်းအုပ်ကြီးကလည်း သေတမ်းစာကို ဖတ်ပြတယ်။

ကွယ်လွန်သွားသူကြီးကို ကျုပ် ဖောင့်ရှောက်နေခိုက်မှာ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသကြီးကြီး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်လုပ်၊ ကျုပ်က သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး သစ္စာရှိစွာနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် အခုလို အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရတာပါလို့လည်း သူက ရှင်းပြတယ်။

ကျုပ်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရပြန်တယ်။ “ဟုတ်ပါတယ်” လို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဘေးက လူတွေကို မလုံစိတ်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသေးတယ်။ အဲဒီ နောက်မှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ အပြုအမူနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူတိုင်းက ကျုပ်ကို ချီးကျူးကြပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သည်းခံမှုနဲ့ ကျုပ်ရဲ့သစ္စာကြီးမှုတွေကို ချီးကျူးလို့ မဆုံးပါဘူး။

ကျုပ်ရလိုက်တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို စာရင်းလုပ်နေရတဲ့အတွက် ရွာမှာ အတော်ကြာကြာ နေခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ငှားတယ်။ လုပ်စကရှိတာတွေ လုပ်တယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ အဲဒီ အတောအတွင်းမှာ ကျုပ်ဟာ သူ့အကြောင်းကို ပြောမိဆိုမိပါတယ်။

“သူဟာ ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စည်းကမ်းကြီးလွန်းတာပါ” လို့ ပြောမိတော့ -

“စည်းကမ်းကြီးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူလည်း အခု သေပါပြီ၊ မပြောချင်ပေမယ့် ပြောရတော့မှာပါ၊ ဒီလူကြီးဟာ နတ်ဆိုးကြီးပါ” လို့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဆိုးတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ထုတ်ပြောလာကြတယ်။

ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ ဒီစကားတွေကို အမှတ်တမဲ့ နားထောင်နေတာ ပါ။ နောက်တော့ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ သာယာမှုလေးတစ်ခုက ကျုပ်နှလုံးသားကို လာပြီး ရိုက်ခတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ ပြစ်မှုက လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဖြစ်စေနိုင်မယ့် ရောင်ခြည်တန်းကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သာယာစိတ်ကလေးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သေသူဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောပါတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ ကာကွယ်ပြီးပြောပြော သူတို့အားလုံးက လက်မခံကြဘူးဗျ။ သူတို့က ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမြစ်ကလွန်ပြီး ပြောကြတယ်။ ကြားရသမျှတော့ ကောင်းတာရယ်လို့ သိပ်မရှိပါဘူး။

အင်းပေါ့လေ၊ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း သူ့ကို မကောင်းပါဘူး လို့ ပြောနေကြတော့ ကျုပ်ရင်ဟာ ပေါ့လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ဟာ သူပေးခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို စိတ်ရှင်းရှင်းထားပြီး လက်ခံယူခဲ့ပါတယ်။

လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အမွေတွေကို သင့်တော်သလို ခွဲဝေလှူဒါန်းပစ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကလည်း ဟိုအရင်ကလောက် မပြင်းထန် တော့ဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆင်းရဲသားတွေကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး အလှူဒါန ပြုခဲ့ပါတယ်။ ရွာဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုလည်း ပစ္စည်းသစ် အနည်းအပါး လှူခဲ့ ပါတယ်။ သူ့ရဲ့မြေပုံပေါ်မှာ အမှတ်တရ အုတ်ဂူလေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးခဲ့ဖို့ လည်း ကျုပ် မမေ့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ် က အရင်ကလို မကောင်းတော့ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အားလုံးဟာ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်လာနေတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ကို သတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအစောပိုင်း ကာလတွေတုန်းကလို အကြောက်နဲ့ယှဉ်တဲ့ သတိရခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာဝန်တွေကို ကျုပ် အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ အားလုံးက သူဟာ အချိန်မရွေး သေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလို့ တညီတညွတ်တည်း ပြောကြတယ်။

ရောဂါမျိုးစုံနေတဲ့သူ၊ ထိုလူတစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် မသေဘဲ ဒီထက်ကြာကြာ နေသွားတာကိုတောင် သူတို့က အံ့ဩနေကြသေးတယ်။

စဉ်းစရာ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကျုပ်ကပဲ သူ့ရောဂါဝေဒနာကို သိပ်အကျယ်ချဲ့ပြီး ပြောမိလို့လား၊ အဲဒီ တစ်ချက်ကတော့ ဘေးလူတွေ သံသယဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်စရာပေါ့။

ဒါပေမဲ့လို့ အမှန်ကတော့ အဲဒီ အချိန်က သူဟာ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တာကတော့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။
ကဲ ... မိတ်ဆွေရေ။

ခင်ဗျားကို ကျုပ်နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ အခု မှတ်တမ်းဟာ အားနည်းချက်တွေနဲ့ ဟာကွက်တွေ မရှိအောင် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံ တယ် ဆိုရင် ကျုပ်သေတဲ့အခါ ကျုပ်ရဲ့မြေပုံပေါ်မှာ ကျောက်သားဖြူဖြူနုနု ကလေးနဲ့ အုတ်ဂူလေးတစ်လုံးတော့ လုပ်ပေးပါ။ ပြီးတော့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ မွန်မြတ်တဲ့ တရားဒေသနာထဲက ထုတ်နုတ်ထားတဲ့ ဟောဒီစာပိုဒ်ကလေးကို ကမည်းထိုးပေးပါ။

“စိတ်နှလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းသူတို့သည် မင်္ဂလာရှိကြ၏။ အကြောင်း မူကား ထိုသူများ၏ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းအောင် ဘုရားသခင်၏ နှစ်သိမ့်မှုကို ခံကြရလိမ့်မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း” ။

*The Attendant's Confession
by J.M Machado De Assis*

မင်းသားတော်မူ ပြီးကြည့်ရအောင် မိလား ကျုပ်ကလေး ပိုပြီးတော့ နှိပ်စက်...
ရိုက်ခွဲ ယာယီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့အတူ - ရိုက်ခွဲ ယာယီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့အတူပဲ မိလား က
ပိုပြီးတော့ ကလေးတို့ကို နှိပ်စက်ပေး ပေးရအောင် မိလား ကလေးကလေးကလေး
“ဗြိတိန်နဲ့ ဗြိတိန် နှစ်ဦးကလေး ပိုပြီးတော့ နှိပ်စက်...
ပြုကြည့်ရအောင် မိလား ကလေး ကလေးကလေး ကလေးကလေး ပြုကြည့်ရအောင်
ရိုက်ခွဲနဲ့ နှိပ်စက်ပေး ပေးရအောင် မိလား ကလေး ကလေးကလေး ပြုကြည့်ရအောင်
ပိုပြီးတော့ ကလေးတို့ကို နှိပ်စက်ပေး ပေးရအောင် မိလား ကလေးကလေးကလေး

လူငယ်သည် သူ့မြင်းများကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ငေါက်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေရန် နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးရေဖြင့် စိုရွဲနေသော ကက်ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ သူ့အင်္ကျီဖြင့် သုတ်၍ ခါသည်။ ထို့နောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တဟိုဟို ဆိုလာသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ဟု ဝံပုလွေရေ အနွေးထည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည့် ခရီးသည် လူဝကြီးက နောက်မှနေ၍ လှမ်းမေးသည်။ လူငယ်ကတော့ သီချင်းဆိုမပျက်။

“ဟေ့ ကောင်လေး”

လူဝကြီးက ဒေါသသံဖြင့် အော်သည်။

“ဘာလဲဗျ”

လူငယ်က နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

“နာမည်ကွ၊ မင်းနာမည်ကို ငါမေးနေတာ၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အွန်ဒရာ”

“အားဟား ... အွန်ဒရာ၊ မင့်ကြည့်ရတာ လူလည် လူညစ်လေး တစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်။ မင်းတို့ကောင်တွေအားလုံး လူလည်ချည်းပါပဲကွာ။ မင်းတို့ တောသားတွေဟာ လူလည်လူညစ်တွေက များပါတယ်။ သူများကို ဘယ်လို လိမ်လိုက်ရမလဲ၊ ညာလိုက်ရမလဲဆိုတာ တစ်ခုကလွဲပြီးတော့ ဘာမှ သိတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။

ငါ့တရားရုံးကို ရောက်လာတဲ့ တောသားတွေကို သေသေချာချာ လေ့လာဖူးတယ်။ အံ့မယ်၊ အပေါ်ယံ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ တကယ့် ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ သိုးကလေးတွေလိုပဲ။ လက်တွေ့ကျတော့ ဝံပုလွေကြီးတွေပဲ။ သူတို့က တရားသူကြီးတွေကိုတောင် အရူးလုပ်ချင်ကြတယ်၊ ဟင်း”

“ကျုပ်တို့ တောသားတွေဟာ လူရိုးလူကောင်းတွေပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မြို့သားတွေသာ သက်သက်မဲ့နှိမ်ပြီး မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောနေ ကြတာပါဗျာ။ ခင်ဗျားကြီးကလည်း သူတို့ထင်သလို ထင်နေတာကိုး။ ကျုပ်တို့ တောသားတွေဟာ အဲဒီလောက် မယုတ်မာကြပါဘူး။ ကျုပ်တို့ တောသားတွေ လိမ်တယ်ညာတယ် ဆိုတာကလည်း တမင်သက်သက် လုပ်ကြတာ မဟုတ် ပါဘူး။ ရိုးလွန်း အလွန်းတော့ လိမ်သလို ညာသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျုပ်တို့ တောသားတွေက ဗဟုသုတလည်း မရှိ၊ ဆင်းရဲတာကလည်း အလွန် ဆင်းရဲဆိုတော့ လူအတွေ့ ဖြစ်နေတယ်ဗျ” ဟု လူငယ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟား - မင်းတို့ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ။ တစ်ခါလာလည်း ဆင်းရဲလို့၊ နောက်တစ်ခါကျတော့လည်း ဆင်းရဲလို့။ ဒီစကားက ရိုးနေပါပြီကွာ။ မင်းတို့ ကောင်တွေဟာ ကျိန်စာတိုက်ခံထားရတဲ့ အကောင်တွေကွ။ အားလုံး ငတုံးတွေ၊ အထိုင်းတွေ၊ ငအ၊တွေချည်းပဲ။ ပြောလိုက်ရင်တော့ ဗဟုသုတနည်းလို့ပါ။ မွဲလို့ ပါ ဆိုတဲ့ စကားတွေကို တွင်တွင်ပြောတယ်။ အရက်ကျတော့ ငါးရေသောက် သလို တစ္စတ်တစ္စတ်သောက်နေတဲ့ ကောင်တွေပါကွာ။ မင်းတို့ အရက်သောက်တာ ကို ကြည့်လိုက်ရင် ကြွက်တွင်းထဲ ရေလောင်းထည့်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်”

“ဆရာကြီးကလည်းဗျာ၊ သူတို့ အရက်သောက်တာ ငွေကြေးချမ်းသာ လွန်းလို့ သောက်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေပိုငွေလျှံတွေ အများကြီးရှိနေလို့ သောက်နေတာလို့ထင်ရင် ခင်ဗျားမှားတော့မပေါ့။ ခင်ဗျား ပြောသလိုပဲ သူတို့တစ်တွေ အရက်သောက်ကြပါတယ်။ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ စိတ်ပျော်ချင်တာနဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ထဲက အကုန်ခံပြီး သောက်နေကြတာပါဗျာ”

“ဟင်းဟင်း၊ ကြည့်ရတာတော့ မင်းလည်း အရက်တွယ်ထားပုံ ပေါ်ပါတယ်။ မင်းဟာ အရက်သောက်ဖို့အရွယ် မဟုတ်သေးဘူးကွ။ မင်းမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးတောင် ပေါက်သေးလို့လား။ မင်းတို့ လယ်သမား တောသားတွေဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ အကောင်တွေပါကွာ။ မင်းတို့အကြောင်းကိုသာ စာဖွဲ့ရရင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေတဲ့ ငတုံးတွေလို့ ရေးရတော့မှာပဲ”

“ရေးပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာ ရေးပါ။ ခင်ဗျား ဘာတွေပဲ ရေးထားထား ကျုပ်တို့က စာမတတ်တော့ ဖတ်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု လူငယ်က ပြန်ပြောပြီး သူ၏မြင်းပိန်များဘက်လှည့်၍

“လူကြီးလူကောင်းတို့ရေ၊ ပြေးလိုက်ကြစမ်းပါဦးကွယ်” ဟု အော်သည်။

ထို့နောက် လူငယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစား နေသည့်နှယ် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့မြင်းများသည်လည်း သူ့သခင်ကဲ့သို့ပင် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေကြဟန်တူ၏။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ကာ နှေးကွေး လာကြသည်။ ခရီးသည် လူဝကြီးသည် သူ၏ အနွေးထည် ကော်လာကြီးများကို ဆွဲစေလိုက်ပြီး ရထားလုံးအတွင်း ခေါင်းပြန်ဝင်ကာ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။

တောကျီးကန်း တစ်ကောင်သည် အတောင်နှစ်ဖက်ကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်၍ တအားအား အော်မြည်ကာ လမ်းဘေးသစ်ပင်တစ်ပင်ထက်မှ ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ နားလိုက်သည်။ အအေးဓာတ် လွန်ကဲလာသော ရာသီဥတုသည် စိုစွတ် ထိုင်းမှိုင်း

လှချေသည်။ မနက်တွင် ကျရောက်မည့် ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့တွင် အဆမတန် အေးတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်တွေ့နေရ၏။

မိုးကောင်းကင်တွင် မုန်တိုင်းကျတော့မည့် အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေသည်။ တိမ်ပုပ် တိမ်မည်းများသည် စုစည်းကာ ပြိုကျလာတော့မည့်နှယ် အုံ့ဆိုင်းနေကြသည်။ မြေကြီးများသည် မိုးရေများနှင့် ရောယှက်ကာ ဗွက်ပေါက်နေကြ၏။ မြင်းရထားပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ရွာများ၊ ချောင်းများ၊ သစ်တောများနှင့် တောင်ကုန်းတောတန်းများသည် ရီဝေမှုန်မှိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေကြသည့်နှယ် ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် ရှိနေသည့် ရေအိုင်များသည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ မြင်းရထားသည် ရွံ့နွံများပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းကာ ကွေ့ပတ်သွားလျက်ရှိသည်။ ဘေးတစ်ဖက်မှ ပြုတ်ထွက်နေသော ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်သည် ရထားလှုပ်တိုင်း တဒိုင်းဒိုင်း ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

အေးလွန်းသဖြင့် သားမွေးအနွေးထည်ကြီးအောက်၌ ကုပ်နေသော လူဝကြီးသည် ထိုအသံကို နားမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ၏ ဝပြဲပြဲ မျက်နှာကြီးကို ရထားပြတင်းအပြင်သို့ ထုတ်ကာ လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်နေတဲ့ အသံကြီးက ဘာသံလဲကွ၊ သိပ်နားငြီးတယ်ကွ”

“ပြုတ်နေတဲ့ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ပါဗျာ။ ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်လိုပေါ့၊ သူ့ဘာသာသူ ရထားလုံးနဲ့ တိုက်မိပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အသံတွေ ထွက်နေတာပါ”

လူဝကြီးသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ လူငယ်၏စကားကို စဉ်းစားကာ သဘောကျလျက် ရှိသည်။

“မင်းလည်း တောသားပေမယ့် ငလည်ပါပဲကွာ။ အသက်ငယ်ပေ မယ့် မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်လိုအရူးလုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း သိမယ့်အကောင် ပါ။ မင်းတို့တောသားတွေဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာများတယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့ရတဲ့ မိန်းမတွေကလည်း အချောအလှတွေချည်းပဲ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ” ဟု လူဝကြီး စကားပြန်စသည်။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ ပြောချင်တာရှိရင် ပြောင်ပြောင်ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့တောသူမတွေကို သဘောကျနေတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ရွာရောက်ရင် မိန်းမရှာချင်တယ်ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရွာကို ကိစ္စရှိလို့လား။ ဘာကိစ္စလဲဗျ”

ဟု လူငယ်က ပြန်မေးသည်။

“ငါက တရားသူကြီးကွ”

မြင်းရထားသမား အွန်ဒရာသည် ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ပြီး ခရီးသည် လူဝကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

“ရုံးကိစ္စထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ရွာထဲက ခွေးကောင်တစ်ကောင် ငါ့ကို လိမ်သွား တယ်။ ဒီအကောင် အခုတစ်ချိတော့ ငါ့လက်ထဲက ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး။ ငါ့လက်ထဲမှာ တရားရုံးက အမိန့်စာရွက်တွေ ပါလာတယ်။ ဒီအကောင် ငါတို့ကို လိမ်သွားတယ် ဆိုတာတော့ အစကတည်းက ရိပ်မိသားကွ၊ အခုလည်း ညပိုင်း ဆိုရင်တော့ မိဖို့ များပါတယ်။

ဒီအကောင် လုပ်သွားတာကို ငါမမေ့ဘူး။ အခုလို ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ရက်မှာ ပိုပြီးသတိရတယ်။ ဒီအကောင်ရဲ့ ဒီနှစ်ထွက်သမျှ ဂျုံတွေကို အကုန် သိမ်းဖို့ ငါလာတာကွ။ ဒီလိုလိမ်ရင် ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ဒီအကောင်သိသွား အောင် ပြရမယ်။ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ တို့လို အရာရှိကြီးတွေကိုလိမ်ရင် မင်းတို့ တောသား တွေအားလုံး နာမယ်သာမှတ်ထား။ မင်းတို့က ကုန်သည်ကြီးတွေကို လိမ်လိုက်၊ မြို့သူမြို့သားတွေကိုလိမ်လိုက်၊ အာဏာအပြည့်ရှိတဲ့ အရာရှိအရာခံတွေကို လိမ်လိုက်နဲ့ တော်တော်လူလည်ကျတယ်။

တို့မြို့ပေါ် တက်လာပြီး ကြက်ဥပုပ်တွေနဲ့ အချဉ်ပေါက်နေတဲ့ ထောပတ် တွေကို ရောင်းလိုရောင်း၊ ဘာကောင်တွေလဲကွာ။ မင်းတို့ဟာ လူလိမ် လူညစ်တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ဟေ့ တရားရုံးကိုတော့ မင်းတို့ ဘယ်တော့မှ လိမ်လို့မရဘူး။ အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထား။ မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်း အပြစ်ပေးရမယ်။ ဘယ်လိုအပြစ်မျိုး ပေးရမယ်ဆိုတာ ငါတို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ မင်းတို့နဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး ဖြစ်ဒဏ်ကတော့ ကြိမ်ဒဏ်ပဲဟေ့။

မင်းတို့ကို ဦးကျိုးအောင် ဆုံးမနိုင်တဲ့နည်းက ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ မင်းတို့ဟာ အရက်သမားတွေ၊ မိုက်ရူးရဲတွေချည်းပဲ။ အခွန်တော်ကျတော့လည်း မှန်မှန်မပေးကြဘူး။ အလုပ်ခိုင်းတော့လည်း ကောင်းကောင်းမလုပ်ချင်ကြဘူး။ မင်းတို့ ဟာ အဖျက်သမားတွေ၊ မင်းတို့ကြောင့် ငါတို့မျိုးချစ်ဝါဒတွေ ပျက်သုဉ်းကုန်ပြီကွ။ ငါဟာ မင်းတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဇာဘုရင် နှစ်ရက်လောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဇာဘုရင် မင်းမြတ်သာ ဖြစ်လို့ကတော့ မင်းတို့ကို ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ မှတ်လောက် သားလောက် ဖြစ်အောင် ရက်ရက်စက်စက် ဆုံးမမယ်။ ငါ ဇာဘုရင် မဖြစ်တာ မင်းတို့ သိပ်ကံကောင်းတယ်ကွ”

စကားအများကြီးပြောလိုက်ရသဖြင့် တရားသူကြီးမင်းသည် ပင်ပန်း
မောဟိုက်သွားဟန်တူ၏။ သူသည် သူ၏အနွေးထည်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို
ဖြုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ အထဲမှာ စုထွက်နေသော ဗိုက်ပူကြီးသည် ဥခွံတွင်းမှ
တိုးထွက်လာသည့် ကြက်သဖွယ် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“အိုဗျာ ... ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ် တရားသူကြီးမင်းရယ်”

ဟု အွန်ဒရာက ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးတဲ့အခါမှာ
မိန်းမတွေကို မုတ်ဆိတ်မွေးရှိဖို့ မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆတဲ့အတွက် သူတို့ကို
မုတ်ဆိတ်မွေး တပ်မပေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ မြည်းတွေကျတော့ နားရွက်ရှည်ကြီးတွေ
ရှိဖို့လိုတယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် မြည်းတိုင်းကို နားရွက်ရှည်ကြီးတွေ တပ်ပေးခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင် သောက်စကားမများနဲ့။ လမ်းကို ကြည့်မောင်းစမ်း၊
မှောင်တော့မယ်ကွ။ ငါ့မှာ မိသားစုနဲ့အတူ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်လုပ်ဖို့ အိမ်ကို အချိန်မီ
ပြန်ရဦးမယ်။ မင်းတောင်းထားတဲ့ မြင်းရထားခကလည်း ဈေးကြီးတယ်ကွ။
ကီလိုမီတာ ၂၀ ခရီးကို သုံးလီ ယူထားတော့ များတာပေါ့ကွ။ မင်းဟာ သရဲပဲ။
မင်းတို့ကောင်တွေ ငါတို့ကို အရေခွာဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေကြတာပဲ။ ကဲ -
မြန်မြန်မောင်းကွ။ မင့်မြင်းကျိုးမြင်းနာတွေ အိပ်ပျော်ကုန်ရင် ခရီးမတွင်ဘဲ ဖြစ်ကုန်
လိမ့်မယ်” ဟု လူဝကြီးက ပြောသည်။

“ကဲ ကဲ လူကြီးမင်းတို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးလိုက်ကြစမ်း
ပါဦး” ဟု အွန်ဒရာက ကျာပွတ်သံပေးကာ သူ့မြင်းများအား အော်ပြောသည်။

“မင်းက ဘာကောင်လဲကွ။ မင့်မြင်း အစုတ်အပြတ်တွေကို လူကြီးမင်းလို့
ခေါ်ရသလားကွ”

ဟု လူဝကြီးက ပြောသည်။

“အစ်ကိုတို့၊ ညီလေးတို့ခေါ်ရင် တော်သေးတယ်”

တရားသူကြီး၏ လေသံသည် ဒေါသသံပါလျက် ရှိ၏။

ထိုအခါ အွန်ဒရာက -

“သူတို့ကို လူကြီးမင်းလို့ မခေါ်ရင် စော်ကားသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။
အမှန်တော့ ကျုပ်မြင်းတွေဟာ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ အတူတူပဲဗျ။ သူတို့က
တရားသူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ရုံးသမားတွေလို အထက်က ချပေးထားတဲ့ အစီအစဉ်
အတိုင်း အချိန်နာရီနဲ့ အတိအကျ လုပ်ကြရတာ။

မနက်ဆိုရင် သူတို့ အိပ်ရာက ထတယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကျတော့ သူတို့ကို ဂျှပ်တို့က အစာကျွေးတယ်။ ရေတိုက်တယ်။ ပြီးရင် ကကြိုးတွေ တပ်ပေးပြီး အလုပ်ခွင်ဝင်ခိုင်းတယ်။ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ရထားလုံးကို ဆွဲနေကြရတာ။ ညပိုင်းအချိန်ကျတော့မှ ညစာ စားကြရတာ။ အဲ ... ပြီးသွားရင် သတင်းစာတွေဖတ်၊ ဟယ် ဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်ရာဝင်ကြတယ်။ သူတို့အလုပ်ဟာ ရုံးသမားတစ်ယောက်နဲ့ ဘာထူးလဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“မင်း အရက် ဘယ်က သောက်လာလဲကွ။ မင်းပါးစပ်ကလည်း ဖွာလောင် ဖွာလောင်နဲ့၊ တော်ကွာ နားငြီးတယ်။ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း၊ မြင်းရထားကို ဂရုစိုက်ပြီးတော့ မြန်မြန်မောင်းစမ်း။ သိပ်နောက်ကျသွားရင် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲကွ။ မင့်ကြည့်ရတာ ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ဘာများလုပ်ဖို့ မကောင်းကြံနေတာလဲ”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဝံပုလွေမရှိဘူး တရားသူကြီးမင်းရယ်။ မကြောက် ပါနဲ့” ဟု အန်ဒရာက ပြောသည်။

သူ့လေသံ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် တရားသူကြီးမင်းသည် စိုးရိမ်မကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ ဝံပုလွေ မကြောက်ဘူးကွ။ အအေးမိမှာပဲ ကြောက်တယ်။ အအေးမိသွားရင် ဆေးကုနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး” ဟု ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“ခင်ဗျား အခုလာတာ ရုံးကိစ္စဆိုပါတော့။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူကို ဆွဲမလို့လဲ” ဟု အန်ဒရာ က မေးသည်။

တရားသူကြီးက ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ အန်ဒရာကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် လူဝကြီးက မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ သိချင်တာလဲ။ ငါ လူတစ်ယောက် ဖမ်းဖို့လာတာ။ မင်းတို့ရွာထဲက ဟိုအကောင်လေကွာ၊ လည်ပင်းတုတ်တုတ်နဲ့ စတာနွိုက်ချို လို့ ခေါ်တဲ့ အကောင်ပေါ့”

“ကျုပ် သူ့ကို သိတယ်” ဟု အန်ဒရာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ဆီက ဂျုံတွေ သိမ်းဦးမှာပဲလား။ ထစ်ခနဲဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က ဂျုံတွေကိုပဲ လိုက်သိမ်းနေတာပဲ။ အဲဒီလူဟာ သိပ်ကို ဆင်းရဲပါတယ်ဗျာ။ ရိုးလည်းရိုး၊ အလည်းအ သနားစရာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဗျာ။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် အချိန်ကြီးမှာ အခုလိုလုပ်တာ မတော်ဘူးထင်ပါတယ်”

“အေး... ဟုတ်ပါတယ်၊ သနားစရာသိပ်ကောင်းတဲ့ အကောင်ပေါ့။ မင့်အကောင်က ဘီလူး၊ သရဲ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကွ” ဟု ပြောသည်။

တရားသူကြီးသည် ငြိမ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ အမှောင်ရိပ်များသည် ကျလာလျက်ရှိ၏။ မြင်းများသည် တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းထိပ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ အွန်ဒရာသည် သူ့မြင်းများအား နောက်ထပ် အော် လည်း မအော်၊ ငေါက်လည်းမငေါက်၊ ကျာပွတ်နဲ့လည်း မရိုက်၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး အခြားတစ်ဖက်သို့ မြင်းရထား ဆင်းလာသည့်အခါ ညပိုင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။ ရွာ၏ အရိပ်အခြည်ကို မမြင်ရသေး။ တိုက်ခတ်နေသောလေသည် အေးစိမ့်လျက် ရှိ၏။ ကောင်းကင်ယံရှိ ပြန့်ကျဲနေသော တိမ်လွှာများသည် တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ ရွေ့လျားနေကြလေသည်။

တစ်ခဏမျှအတွင်း ဆီးနှင်းများသည် ပျက်ပြယ်ကုန်ကြလေသည်။ ပြာသောကောင်းကင်တွင် ကြယ်များသည် တလက်လက် ထွက်လာကြလေသည်။ စောစောကထက် ပို၍ အေးစိမ့်လာသည်။ မြင်းများသည် အလွန် နှေးကွေးစွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မြင်းတွေကို ကျာပွတ်နဲ့ ရိုက်လေကွာ၊ သွက်သွက် လက်လက် မောင်းမှပေါ့ ငပျင်းရဲ့။ ဒီပုံဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံး အအေးမိပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်” ဟု တရားသူကြီးက ဒေါသတကြီး အော်သည်။

အွန်ဒရာသည် မြင်းများကို စိတ်မပျဲတပါနှင့် ငေါက်သည်။ အော်သည်။ ကျာပွတ်ကို တစ်ချက်မျှ ရှေးယမ်းသည်။ သို့သော်လည်း မြင်းများသည် သူတို့သခင်၏ အသံကို မကြားသည့်နယ် ခေါင်းများကို ငိုက်ဆိုက်ချ၍ နှေးကွေး လေးလံစွာ သွားလျက်ရှိကြ၏။

တရားသူကြီးသည် ရွာကိုရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စတာရွိုက်ချို ၏ ဂျုံများကို သိမ်းယူပေတော့မည်။ အွန်ဒရာသည် ထိုအကြောင်းကို တွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“ကံကြမ္မာဆိုးကို ဘာပြုလို့ ယူလာတာလဲကွ”

ဟု စတာရွိုက်ချိုက သူ့အား ပြောပေလိမ့်မည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြောပြီးနောက် သူ့အား ညစာ ဝင်စားဖို့ ခေါ်လိမ့်မည်။ ထို့နောက် သူ့အဖြစ် သူတွေးကာ ငိုကြွေးလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ငိုမှာကတော့ သေချာ၏။ စတာရွိုက်ချိုသည် လူပျော့တစ်ဦးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့အနေဖြင့် စတာမျှက်ချီအား မကူညီ၍ မဖြစ်။ သူ့ဂျပံတွေကို ဝှက်ထားဖို့ ကြိုတင်၍ ပြောထားနိုင်မည်ဆိုပါက အဆင်ပြေနိုင်စရာ ရှိသည်။ အကယ်၍သာ ဂျပံအားလုံးကို အသိမ်းခံရပါက သူတို့မိသားစု ငတ်ကြပေ တော့မည်။

သူ ဘယ်လို ကူညီရပါမည်နည်း။ အမှောင်ထုကြောင့် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ လမ်းသည် ရွံ့ဗွက် များကြားတွင် ပျောက်နေသည်။ အန်ဒရာသည် မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲ၍ မြင်းရထားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့တော့ လမ်းမှားနေပြီထင်တယ် တရားသူကြီးမင်း” ဟု ပြောကာ အန်ဒရာသည် ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ တရားသူကြီးက မသင်္ကာသောမျက်နှာထားဖြင့် အန်ဒရာအား စိုက်ကြည့် နေသည်။

“ဒီအကောင် ငါ့ကို ညစ်ပတ်တော့မယ်ထင်တယ်” ဟု တွေးသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်း မျက်လုံးတွေကို ပြူးကြည့်စမ်း၊ မဟုတ်က ဟုတ်က ဖြစ်လာရင်တော့ ငါ သည်းမခံနိုင်ဘူးနော်၊ သတိထား မင်း ကြိမ်ဒဏ်ခံရမှာ” ဟု ပြောသည်။

အန်ဒရာသည် မြင်းဇက်ကြီးများကို တစ်ချက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး -

“မြဲမြဲကိုင်ထားနော်” ဟု အော်ပြောသည်။

သူတို့၏ ရှေ့တော်တော်လှမ်းလှမ်း ဝေးသည့်နေရာမှ မီးရောင်များသည် တလက်လက်လင်းနေကြသည်။ ခွေးဟောင်သံများကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရ လေ၏။ သူတို့၏ ညာဘက် ပေအနည်းငယ် အနိမ့်ထဲတွင် ငွေရောင်လက်နေသည့် ရေပြင်ကို မြင်နေရသည်။ မြင်းရထားသည် ရေပြင်ရှိဇာဘက်ကို ကွေ့သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ဟိုဟာ ဘာလဲ” တရားသူကြီးက မေးသည်။

“ရေအိုင်ကြီးပါ တရားသူကြီးမင်းရဲ့၊ ကျုပ်တို့ အဲဒီ ရေအိုင်ကို ဖြတ်တက် ရမှာ။ ရေကတော့ တိမ်တိမ်ကလေးပါဗျာ၊ မကြောက်ပါနဲ့။ အိုင်ထဲမှာ ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေကတော့ နည်းနည်းပါးပါးရှိတယ်။ ခုန်မှာ ဆောင့်မှာတော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ ကဲ - တရားသူကြီးမင်း လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြဲမြဲကိုင်ထားနော်”

အန်ဒရာသည် မြင်းများကို အေးစိမ့်နေသော ရေအိုင်တွင်းသို့ အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းကာ မောင်းချလိုက်လေသည်။

ရေပြင်ပေါ်၌ ထင်ဟပ်နေသော ကောင်းကင်ပြင်သည် လှုပ်ရှားသွားသည်။ မြင်းရထားဘီးများသည် ရေအောက် ရွံ့ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ဝင်သွားသည်။ စောစောက ငွေရောင်လက်နေသော ရေပြင်သည် ရွံ့များဖြင့် နောက်ကျိသွားသည်။

ဟု တရားသူကြီးက အလန့်တကြား အော်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ရေနစ်သေအောင် လုပ်နေတာလား။ ရထားထဲ ရေတွေ ဝင်ကုန်ပြီကွ”

အွန်ဒရာသည် မြင်းရထားကို အိုင်၏အလယ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ “ဟေ့ကောင်တွေ ဘာပြုလို့ ရပ်လိုက်လဲ၊ ဆက်ဆွဲကြလေကွာ” ဟု အွန်ဒရာက အော်သည်။

သူ့အော်သံသည် ညအမှောင်ထုထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ မနီးမဝေးရှိ ချုံများထဲမှ အိပ်တန်းတက်နေကြသော တောဘဲများသည် ဝုန်းခနဲ ထပျံကာ အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်သွားကြသည်။

“ဒီပုံဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တော့ ရေကြက်တွေ ဖြစ်တော့မယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင် ရေကူးသွားမှ ဖြစ်တော့မှာ”

ဟု အွန်ဒရာက ရေရွတ်သည်။

“အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ...”

“ဟဲ့ကောင် အရူး၊ မင်း ဘယ်လို လုပ်နေတာလဲ။ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်ရင်တော့ နင့်တစ်ကိုယ်လုံးက အရိုးတွေကို ချိုးပစ်မယ်။ မင်း တော်တော် ယုတ်တဲ့အကောင်၊ သိကြရောပေါ့ကွာ။ ဟေ့ ဟေ့ ငါတို့ ရေနစ်တော့မယ်”

ဟု တရားသူကြီးက ပြောသည်။

“ရေတော့မနစ်ပါဘူး တရားသူကြီးမင်းရယ် စိတ်ချပါ။ ကြောက်ချေး မစိမ့်ပါနဲ့။ ဘယ်လောက်ပဲမှောင်မှောင် ကျုပ် လမ်းမမှားပါဘူးဗျာ။ စိတ်ကို အေးအေး ထားစမ်းပါ”

ဟု ဆက်ပြောကာ မြင်းကကြီးများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ကြီး အချို့ကို ဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက် လုပ်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း မြင်းများနှင့် ကြီးများကို ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မြင်းရထားပေါ် ပြန်တက်ကာ မြင်းများကို လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်သည်။

မြင်းများသည် ရထားကို ဆောင့်၍ဆွဲသည်။ ရုတ်တရက် မြင်းတစ်ကောင် သည် ခြေချော်ပြီး ရွံ့ထဲသို့ လဲကျသည်။ အရှိန်က ပြင်းသဖြင့် ဝင်ရိုးမှ လွတ်ထွက်

သွားပြီး ဇက်ကြိုးပါ ပြတ်သွားသည်။ ရထားတွင် မြင်းတစ်ကောင်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲကွ” ဟု တရားသူကြီးက မေးသည်။
အွန်ဒရာသည် တရားသူကြီးအား ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လွတ်ထွက်သွားသော မြင်းကို အော်ခေါ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဒေါက်ချာ၊ မပြေးနဲ့ ရပ်စမ်း”

သို့သော်လည်း တဝန်းဝန်းမြည်နေသော ရေသံကြောင့် ထိတ်လန့်သော မြင်းသည် တစ်ဖက်ကမ်းထိ ဒရောသောပါး ပြေးတက်သွားသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီး အွန်ဒရာ၏ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

တရားသူကြီးသည် မြင်းရထားထဲ၌ မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။ အွန်ဒရာသည် ရထား၌ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြင်းကို ချုပ်လိုက်သည်။ မြင်း၏ကျောပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ပြေးထွက်သွားသော မြင်းနောက်သို့ လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း -

“ဒေါက်ချာရေ၊ ဟေး - ဒေါက်ချာ၊ ဒီကိုပြန်ခဲ့” ဟု အော်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ။ မသွားနဲ့လေကွာ။ ဟေ့ကောင် အရူး၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကို မထားခဲ့နဲ့၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိစေမယ်”

ဟု တရားသူကြီးက အော်သည်။

အမှောင်ထဲမှာ တဟားဟား အော်ရယ်နေသည့် အသံကိုသာ ကြားရ၏။

“မင်းက ငါ့ကို ပစ်ထားခဲ့တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ဟေ့ကောင် ခွေးစုတ်၊ ငါ့ကို တိရစ္ဆာန်ကိုက်တော့မှာပဲ။ ဟေ့ကောင်လေး သူငယ်လေးရေ၊ လူကလေးရာ ငါ့ကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု တရားသူကြီးက အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ တရားသူကြီးမင်းရာ၊ မကြောက်ပါနဲ့ဗျ”

ဟု အွန်ဒရာက ပြန်အော်သည်။

“ဒီအနားမှာ တိရစ္ဆာန်အရိုင်း မရှိပါဘူး။ အအေးမိမှာလည်း မကြောက်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားအင်္ကျီကြီးနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလုံးအောင် ပတ်ထားပါ။ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ကျုပ် အစောကြီး ပြန်လာခဲ့မယ်။ မြင်းရထားထဲမှာ ဂျုံရိုးပြတ်ခြောက်တွေရှိတယ်။ ခင်းပြီးတော့အိပ်ပါ။ ရထားထဲ အိပ်ခကို ကျုပ် မယူပါဘူး”

“လူကလေးရေ၊ ဟေ့ - လူကလေး၊ ဦးကြီးကို မနောက်ပါနဲ့ကွာ”

ဟု တရားသူကြီးက ပြန်အော်သည်။

“ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ။ ပြန်လာပြီး ငါ့ကို ခေါ်ပါဦး။ ရေအိုင်ထဲက မင်းဆွဲပေးမှ ရမှာ”

“မှောင်နေတယ်ဗျ။ သိပ်မှောင်နေတော့ ကျုပ် ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ ကျုပ်မြင်းကလည်း ထွက်ပြေးပြီ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ဆွဲတင်လို့ ရမှာလဲ၊ ကျုပ် ဆွဲမတင်နိုင်ဘူး”

အမှောင်ထုထဲမှ နောက်တီးနောက်တောက် ပြန်အော်သံများကိုသာ ကြားရ၏။ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေသော တရားသူကြီးသည် ငိုသံပါကြီးနှင့် ဆက်လက် အော်ဟစ်လျက် ရှိသည်။

“လူကလေး အွန်ဒရာရယ် ပြန်ခဲ့ပါကွာ၊ မြင်းရထားခ အများကြီး ပိုပေးပါ့မယ်၊ မင်း လိုချင်သလောက် တောင်းစမ်းပါ၊ ငါ့ကို ရေအိုင်ထဲက တင်ပေးပါ၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် ငါသေလိမ့်မယ်၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေက ငါ့ကို စောင့်နေကြ လိမ့်မယ်၊ ခရစ္စမတ်ပွဲ ရှိနေတယ်လေကွာ။ မင်း ငါ့ကို မသနားတော့ဘူးလား လူကလေးရယ်”

ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် သူ့အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူသည် အွန်ဒရာထံမှ အဖြေပေးသံကို ကြားရလို ကြားရငြား နားစွင့်နေသော်လည်း ဘာသံမှ မကြားရပေ။ ထိုအခါ တရားသူကြီးသည် အမှောင်ထုဘက်သို့ လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ခွေးမသား၊ မင်းဟာ နွားပဲ၊ အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့၊ ရေအိုင်ထဲက မြင်းရထားကို ချက်ချင်း ဆွဲတင်ပေး၊ ဟင်းဟင်း မင်းကွာ။ ငါ့ကို သနားပါ လူကလေးရာ၊ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကို ငါ့ကလေးတွေနဲ့အတူ ကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားတယ်ကွာ။ ဟေ့ကောင် ခွေးစုတ်ခွေးနာ ခွေးလေခွေးလွင့်၊ မင်းဟာ ခွေး၊ ခွေးမှ ခွေးအစစ်”

သူသည် မြင်းရထားကို ကျောနှင့်မှီ၍ ထိုင်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကို သားမွေးအင်္ကျီကြီးနှင့် လုံသွားအောင် ပြန်ပတ်သည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထုဆီ လှမ်းကြည့်ကာ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ချုံးပွဲချ ငိုသည်။

သို့သော် အမှောင်ထုဆီမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ မှောင်မိုက်နေသော ညသည် ဘာအဖြေမှ မပေး။

The Commissioner's Christmas
by *Dimitir Ivanov*

ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်မျှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး မနှစ်မြို့သော လေသံဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည်။

“ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးမလို့လား။ ဒါဆိုရင်လည်း ကူးကြမယ်၊ သွားကြစို့၊ အဲဒီတိုင်မှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ဖြေလိုက်”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တက်ပါ ခတ်ခိုင်းဦးမှာလား”

“ခတ်ရမှာပဲ၊ အခုဆို မိုးချုပ်တော့မယ်။ မြစ်တစ်ဖက်ကို ကူးချင်တဲ့ လူတွေက သိပ်ပြီး အဆက်ပြတ်မသွားဘူး။ လာနေကြတုန်းပဲက”

လှေသမားသည် သူ့ဘောင်းဘီစများကို လိပ်၍ တင်နေရာမှ ကျွန်တော့်အား နောက်တစ်ကြိမ် မော့ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်သည်။

“မင်း ဒီနယ်သား ဟုတ်ဟန် မတူဘူး၊ မျက်နှာစိမ်းပဲ။ မင်း ဘယ် အရပ်က လာတာလဲ”

“အိမ်ပြန်မလို့၊ စစ်တပ်က ပြန်လာတာ”

ကူးတို့သမားသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ကက်ဦးထုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲချွတ် လိုက်ပြီး သူ၏ ငွေရောင်ဆံပင်များကို နောက်သို့ လှန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး သူ၏ ကျိုးနေသော သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံးသည်။

“ခွင့်နဲ့ ပြန်လာတာလား၊ တိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး လစ်လာတာလား”

“တပ်ဖျက်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် နှစ်မစေ့ခင် ပြန်ခွင့်ရလာတာ”

“အင်း - အခုကျတော့လည်း အားလုံး ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး ဖြစ်သွားပြီ ပေါ့လေ”

ကျွန်တော်တို့သည် ခတ်တက်များ ရှိရာသို့ သွား၍ ထိုင်ကြသည်။ ဒွန်မြစ်သည် ကျွန်တော်တို့လှေအား တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ရေလွှမ်းနေသော မိုးမခ တောအုပ်ဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားနေသည်။ ရေလှိုင်းများသည် လှေနံရံ တစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီသို့ ပြေးကာ ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

ကူးတို့သမားသည် သူ၏ ပြာနှမ်းနှမ်းခြေထောက်များကို ရှေ့သို့ ဆန့်ချလိုက်ပြီး ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ ခြေသလုံးများဆီမှ ပြိုင်းပြိုင်းထနေသော အကြောများကို မြင်နေရသည်။ လက်များသည် ရှည်လျားပြီး၊ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့် လက်ဆစ်များသည် ကြီးမားလှ၏။ သူသည် အရပ်မြင့်သော်လည်း ပခုံးကျတော့ မကျယ်လှ။

သူသည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအား ရှေ့သို့ ခပ်ငိုက်ငိုက်ပြုကာ လှော်တက်များကို ခတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ တက်နှစ်ခုသည် မြစ်ပြင်ထက်ရှိ လှိုင်းများကြားသို့ မြုပ်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

သူ၏ အသက်ရှူသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရ၏။ သူ၏ သိုးမွေး ရှုပ်အင်္ကျီဆီမှ ပုပ်အဲ့အဲ့ချွေးနံ့သည် ဆေးလိပ်နံ့နှင့်ရောကာ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းဝ ကို လာကလိလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူသည် သူ့လက်ထဲမှ တက်ကို ရုတ်တရက် ပစ်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ “ကြည့်ရတဲ့ပုံက တို့လှေဟာ ဟိုတောအုပ်ကြားထဲ ဝင်ကပ်နေမယ့် လကွဏာတော့ ရှိနေတယ်၊ ရေစီးက ကြမ်းနေတယ်ကွ” သူပြောတာမှန်သည်။ မြစ်လယ်တွင် ရေစီးသည် အရှိန်ပြင်းလှ၏။ ပြီးတော့ တစ်ဖြောင့်တည်း စီးသည်မဟုတ်။ ကွေ့လိုက်ကောက်လိုက် စီးနေခြင်း ဖြစ်၍ လှေသည် မိုးမခတောအုပ်ဆီသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားနေသည်။ နောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် လှေသည် ရေမြုပ်နေသည့် မိုးမခပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ပြီး ကပ်နေသည်။ တက်မများသည် ဖြောင်းခနဲ မြည်သံများပေးကာ ကျိုးထွက်ကုန်ကြသည်။ ခတ်ကွင်း များတွင် ကျိုးကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် သစ်စ အငုတ်များသည် ကျိုးသွားသည့်အရှိန်ဖြင့် ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးကာ အာခံသည့် ပုံကို ပြုလျက် ရှိကြသည်။

ရေများသည် လှေဝမ်းထဲသို့ တစ်မိမ့်စိမ့်စီးဝင်နေကြသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် အနီးရှိ မိုးမခပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်သို့ တက်ကာ ထိုတစ်ည ခိုနားရန် စီစဉ်ကြသည်။ ကူးတို့သမားသည် မိုးမခပင်ကြီးပေါ်၌ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တွဲထိုင်ကာ ခြေထောက်များကို တွဲလောင်းချထားသည်။ သူသည် ဆေးတံကို ခဲကာ ကျွန်တော်တို့အထက် အမှောင်ထုတွင်းမှဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားနေကြသော ဘဲများ၏အသံကို နားစွင့်လျက် ရှိသည်။

“မင်းက မင့်မိသားစုရှိရာအိမ်ကို ပြန်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ မင့် အမေကလည်း အိမ်ကနေပြီး မင့်ကို စောင့်ချင် စောင့်နေမှာပေါ့။ အသက်အရွယ် ကြီးလို့ အိုမင်းလှပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးမယ့် သူ့သားလေးတော့ ပြန်လာတော့မယ်လို့ တွေးချင်လည်း တွေးနေရှာမှာပဲ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မင့်အတွက် စိတ်ပူပြီး၊ မင်းကိုတမ်းတပြီး ညညဆိုရင် သူ့နှလုံးသားတွေ ကြွေကျမတတ် ငိုနေချင်လည်း ငိုနေရှာရလိမ့်မယ်။

မင်းရဲ့အမေ အဲဒီလို ဖြစ်နေရှာမှာပဲလို့ မင်းတွေးလိုက်မိတဲ့အခါ မင့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိများ ထိခိုက်သွားသလဲဟင်၊ ဘယ်လောက်အထိကော

ခံစားသွားရသလဲ၊ ငါသိချင်စမ်းပါဘိက္ခာ။ တကယ်တော့ မင်းတို့လို 'သား' ဆိုတဲ့ ကောင်တွေဟာ အတူတူနဲ့ အနုနုချည်းပါပဲ။ မင်းတို့မှာ သားသမီးတွေ မရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မိဘရဲ့စိတ်၊ မိဘရဲ့ခံစားမှုတွေကို မင်းတို့ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိဘအနေနဲ့ကကော အဲဒီ သားတွေအတွက် ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာအထိ ခံစားရမလဲ၊ ခံစားသင့်သလဲ။

တစ်ခါတလေ မိန်းမတစ်ယောက် ငါးကိုင်တော့ ငါးဗိုက်ကို ခွဲလိုက်တဲ့အခါမှာ မတော်တဆ သည်းခြေအိတ်ကိုထိပြီး ပေါက်သွားတယ် ဆိုကြပါစို့။ မင်းက အဲဒီငါးနဲ့ ချက်ထားတဲ့ဟင်းကို စားမိရော၊ အဲဒီအခါမှာ ခါးတဲ့အရသာကို မင်းခံစားရမှာပဲ။

အေး - ငါ့အဖြစ်က အဲဒီ အတိုင်းပဲ။ ငါဟာ အသက်တော့ ရှင်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝမှာ ကြုံနေရသမျှ အရာရာတိုင်းဟာ အလွန်ကို ခါးသီးနေတယ်။ တစ်ခါတလေ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ သူ ခံစားရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက များလွန်း၊ ကြီးလွန်းလို့ 'ငါ့ဘဝနယ်နိမိတ် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ဆိုးရတာပါလိမ့်' လို့ တွေးမိပြီး ငိုကြွေးရတဲ့အထိ ရောက်သွားတတ်တဲ့ အချိန်တွေ ရှိတယ်တယ်ကွ။

မင်းက တို့နယ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနယ်သူနယ်သားတွေ အကြောင်း ဘယ်သိမလဲ။ ငါပြောပြမယ် နားထောင်။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ နီးရာသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချ သေချင်လောက်အောင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း ယုံပါ့မလား။

ငါ့မှာ နာတာရှာ ဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီနှစ် ဆိုရင် သူ့အသက် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။

တစ်ရက်မှာ သူက ငါ့ကို ပြောတယ် -

'သမီးကတော့ အဖေနဲ့ တစ်စားပွဲတည်း အတူတူမထိုင်ချင်ဘူး အဖေ။ အဖေလက်ကြီးတွေကို မြင်လိုက်တိုင်း ငါ့အစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ဒီလက်ကြီးတွေနဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့တာပါလားလို့ သတိရတယ်။ အဲဒီလို သတိရလိုက်ပြီ ဆိုရင် အော့အန်ချင်စိတ်တွေတောင် ပေါ်ပေါ်လာတယ်' တဲ့။

အဲဒီ ခွေးနာမလေးအနေနဲ့ ငါ သူတို့အားလုံးအတွက်၊ သူနဲ့ တခြား သားသမီးတွေအတွက် အဲဒီလို သတ်ခဲ့တာပါလားဆိုတဲ့ အချက်ကို လုံးဝ နားမလည်ဘူးကွ၊ သိလား။

ငါ အိမ်ထောင်ကျတော့ အသက်ငယ်ငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါ့မိန်းမ ကလည်း သားပေါက် တော်တော်ကို ကောင်းတယ်။ ငါ့အတွက် သားသမီး